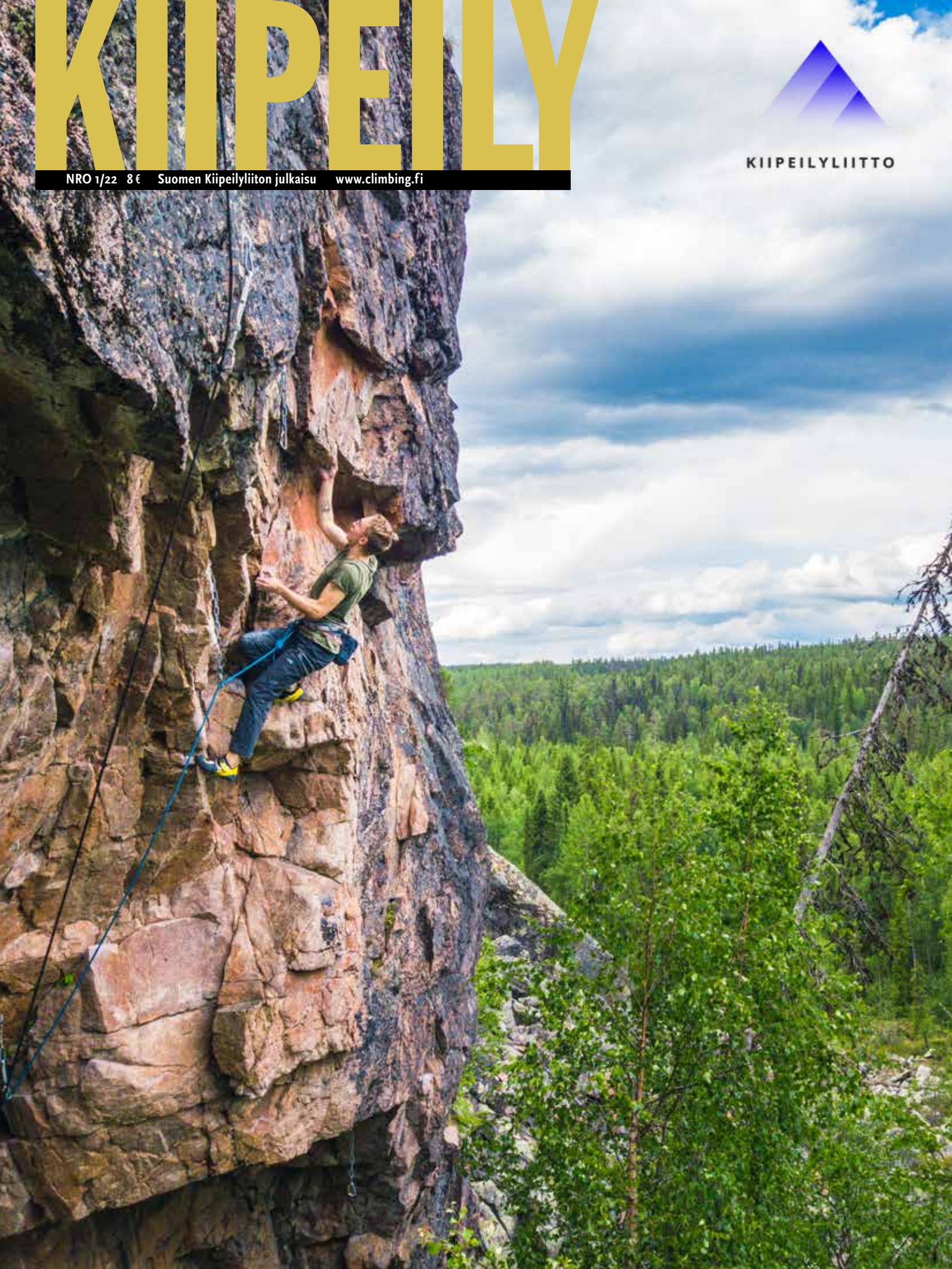

KIPEILY

NRO 1/22 8 € Suomen Kiipeilyliiton julkaisu www.climbing.fi

sisälllys

Spotteri	4	Suomikiipeilyn historia yksissä kansissa	38
Finice 2022	6	Paljasjalkakiipeily	40
Boulder PM 2022	8	Kivinen tanssi	44
Kilpapäivä	10	Sakun palat	48
Nuorisovaliokunta esittäytyy	14	Kirsi- kiipeilyvalmentaja	50
Reitinteon anatomia	16	Feissi	52
Kiikkukallio	20	Perturbaatioita	55
Ama Dablam 2021	22	Access	57
Galleria	26	Tiedotteet	58
Kiipeilymajatalo Siuntion sylissä	30		
Nautintokiipeilyä Ailefroiden pitkillä reiteillä Ranskassa	32		

Kuutti Heikkilä

Pari viime vuotta ovat olleet maailmanlaajuisen epidemian ja geopoliittisten tapahtumien vuoksi kaikille raskaita, ja välillä tuntuu että kriisit seuraavat toisiaan. Me kiipeilijät voimme kuitenkin löytää monta ilon ja onnen hetkeä harrastuksemme parista kaiken maailmanhälyn keskelläkin.

Kiipeilijän kevään kiitollisuuden tsekkilista:

✓ maassamme on pitkään ollut todella hyvät treeniolosuhteet kiipeilyn harrastajille, ja lisää laadukkaita kiipeilyhalleja on viime avattu eri puolilla suomea. Timanttina maailmanluokan Kiipeilyareena Ristikko Helsingissä.

✓ hallit ovat taas auki normaalisti.

✓ talven kovan treenin jälkeen kunto on huipussaan, ja projektit kellistyvät nyt helposti. Vai miten se meni...

✓ Suomikiipeily on hieno! Meillä löytyy köysittelijöille pulattuja sporttikallioita jokaisen makuun ja greidiin, träditteijöitä hellitään hienoilla graniittihalkeamilla, talvella mm. Korouomalle muodostuu maailmanluokan jääseinämiä ja boulderithan eivät maastamme loppu.

✓ nyt pääsee taas matkustamaan ulkomaillekin ja nauttimaan lomalla esimerkiksi Fontsun kiven hellydestä.

✓ kevät on jo täällä ja parhaat lähetyskitkat!

Ja muistetaanhan yhdessä pitää hyvää huolta meidän luonnon harrastuspaikoista:

Keväisin ja kesällä kivillä ja kallioilla saattaa olla paljon ihmisiä. Noudatetaan ehdottomasti SKIL Topo-kirjoissa, SKIL access-kanavissa ja 27Crag:ssä julkaistuja access-ohjeita, erityisesti liittyen ajokieltoihin ja -rajoituksiin, pysäköintiin ja kulkemiseen kallioille – kaikissa kiipeilypaikoissa. Ohjeiden rikkominen eskaloituu helposti erittäin vaikeisiin tilanteisiin, rajoituksiin ja jopa kieltoihin. Jos kiipeilypaikan P-paikalla on jo runsaasti autoja, voi kohdetta vaihtaa tai palata kotiin.

Muistetaan toimia myös vastuullisesti; ei roskata, pidetä meteliä tai liikuta liian lähellä asutusta. Ja tietysti ollaan aina ystävällisiä maanomistajia, lähiasukkaita ja muita luonnossa liikkujia kohdattaessa.

Parasta kiipeilykevättä toivottavat

Kiipeily-lehden päätoimittaja ja toimitus!

KANSI | Joonas Satta, Beast Mode, 7a. Korouma Posio. | Kuva Kuutti Heikkilä.

KIPEILY 1/2022

Julkaisija: Suomen Kiipeilyliitto ry. Erätie 3, 00730 Helsinki, www.climbing.fi ISSN 2323-3745, ISSN 2736-8831 (verkossa julkaistu pdf). **Päätoimittaja:** Jari Koski 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi. **Toimittajat:** Inka Gysin ja lukuisia avustajia; nimet vakiopalstojen yhteydessä. **Ulkoasu ja taitto:** Satu Bredenberg, Petra Havo **Paino:** Suomen Uusiokuori Oy **Levytykset:** n. 4400. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaaliksi toimitetaan Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi **Teksti:** Ota yhteyttä Jari Koskeen, niin saat tarkemmat ohjeet jutun tekstin suunnitteluun ja rakentamiseen. Älä tee tekstiin sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erotat kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä vasta valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen aina, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kameralta suurimmalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1-koossa 300 ppi, esim. galleriaan kokosivuna n. A4 koossa 300 dpi. Alle 500 Kt:n kuvia ei voi painaa edes pienessä koossa! Kuvien tallennusmuoto TIFF, PSD tai JPG. Jos lähetät JPG kuvia, lähetä ne alkuperäisinä säätämättöminä. JPG:n tallentaminen uudestaan JPG-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa, jolloin kuvan laatu heikkenee jokaisella tallennuskerralla. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvat ilman kuvaajan nimeä itse kuvassa (ei siis esim. "copyright Kalle Kuvaaja"). Kuvaajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Valitse ja lähetä max 10 kuvaa/juttu, liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatestit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitin nimi ja vaikeusaste ym. tiedot. Huom: koko sivun kattavan (myös kansikuva) kuva pitää olla pystykuva. Vaakakuva sopii jutun tekstin väliin pienempänä, ja aukeaman kokoisena esim. tekstin pohjaksi. Tällöin kuvassa oltava paljon "neutraalia" tasaista pintaa (esim. taivasta, kal-liota, vettä tai lunta). Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muissa lehdissä, blogissa tai www-sivuilla. Kiipeily-lehdestä ilmestyy vuonna 2021 kaksi irtonumeroa.

Seuraavat Kiipeily-lehdet: nro 2/2022 syys-/talvinumero | aineisto viimeistään 10.9.2022 | ilmestyy loka-marraskuu 2022
nro 1/2023 kevät-/kesänumero | aineisto viimeistään 10.3.2023 | ilmestyy huhti-toukokuu 2023

Kiipeily-lehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenurojen henkilöljäselle. Muille tilaukset osoitteesta jari.koski@climbing.fi. Kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 8 €. Tee osoitteenmuutos aina omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteenmuutoksen Kiipeilyliittoon. Ilmoitusmyynti: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Mediakortti www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa; tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta, otteiden terävyydestä, hyttysten määrästä, suomalaisista greideistä, kitkan huonoudesta, vääränlaisen talvitreenin aiheuttamasta masennuksesta, väärästä kengistä, huonosta betasta, liian lyhyistä käsistä, voiman vähydestä eikä juuri mistään muustakaan.) Lehden julkaisijan vastuu mainoksen julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

Margalef ja se ensimmäinen 8a

Teksti: Julia Viitikko

Seitsemän vuotta sitten **Emilia Venäläinen** oli puolisonsa **Valtteri Pulkkinen** kanssa kiipeilyreissulla suosituissa kalliokiipeilykohteissa Margalefissa, Espanjassa. Tuolla reissulla hän kiipesi ensimmäisen 7c-tasoisin sporttireittinsä. Viime kausi taas sai näyttävän päätöksen, kun nyt seitsemän vuotta myöhemmin Emilia tikkasi reissullaan ensimmäisen 8a-reittinsä nimeltään *Le Ilamaban monas*. "Reitti oli suora ja tekninen. Kolmekymmentä metriä korkea, vertikaali seinä on täynnä poketteja ja krimppejä. Suurin vaikeus tuli sekvenssien muistamisesta. Se on tosin vahvuksiani, joten voi olla ettei reitti tuntunut sen takia niin kamalan vaikealta", Emilia kertoo.

Ensimmäisellä sessiolla Emilia viritti reitille yläköyden ja harjoitteli muovit todella hyvin. Kruksin hiomiseen kului suurin osa ajasta. "Kruksi oli todella jatkuva, muutaman pultinvälin mittainen sekvenssi hyvin pienillä poketeilla ja krimpeillä, noin puolessa välissä reittiä. Kruksin jälkeen tulee onneksi suht hyvä lepo, mutta lopunkin saa kyllä kiivetä hyvin tarkasti". Reitti menikin toisella sessiolla ja ensimmäisellä kunnon liidiyrkällä.

Margalef on suosittu luontomatkailukohde Tarragonassa, Etelä-Kataloniassa Espanjassa. Kivenlaatu on konglomeraattia ja se on täynnä poketteja. Alue houkuttelee paikalle erityisesti sporttikiipeilijöitä ja eritasoisia reittejä löytyy yli 1300. Reittien vaikeusasteet vaihtelevat aina nelosesta 9b+:aan asti, joten kii-vettäviä löytyy kaikenlaisille kiipeilijöille. Välipäivinä voi käydä trekkailmassa, pyörimässä kylällä tai kiertelemässä eri sektoreita ja katsastamassa tulevia projekteja.

Emilian puoliso Valtteri sai myös reissusta näyttävän tikkilistan:

Valtteri Pulkkinen

Emilia kauniissa maisemissa.

L'Adrecador 8a+, Terradets
Bon Viatge 8a, Terradets
Pollastre de granja 8a, Margalef

Näiden lisäksi Valtteri kiipesi ensimmäisellä yrittämällä noin kymmenen reittiä greideissä 7b–7c.

Viime kaudella Emilia tikkasi myös Suomessa muutaman timantin, Karkauskalliolta nimikkoreitin *Karkaus, 7c+* sekä *Ilapulu, 7c*. Angeliemestä tikkilistaan tuli lisäksi myös *Eko-terrori, 7c*. Tulevalle kaudelle on jo joitakin projekteja tiedossa, mutta niistä kuullaan lisää

myöhemmin.

Emilian suoritukset kaatuvat useammin voiman kuin kestävyuden puutteeseen, joten sisällä tulee treenattua enemmän boulderia voiman kasvattamisen takia. Muutama viikko ennen köysireissuja Emilia korvaa treeneissä osan boulderista köysikiipeilyllä ja voimakkestävyyshouderoinnilla.

Seuraavan reissun Margalefin Valtteri ja Emilia toteuttivat artikkelin kirjoittamisen aikaan. Toimitus pitää peukkuja yhtä koviille suoritteille tällekin reissulle.

Valtteri Pulkkinen

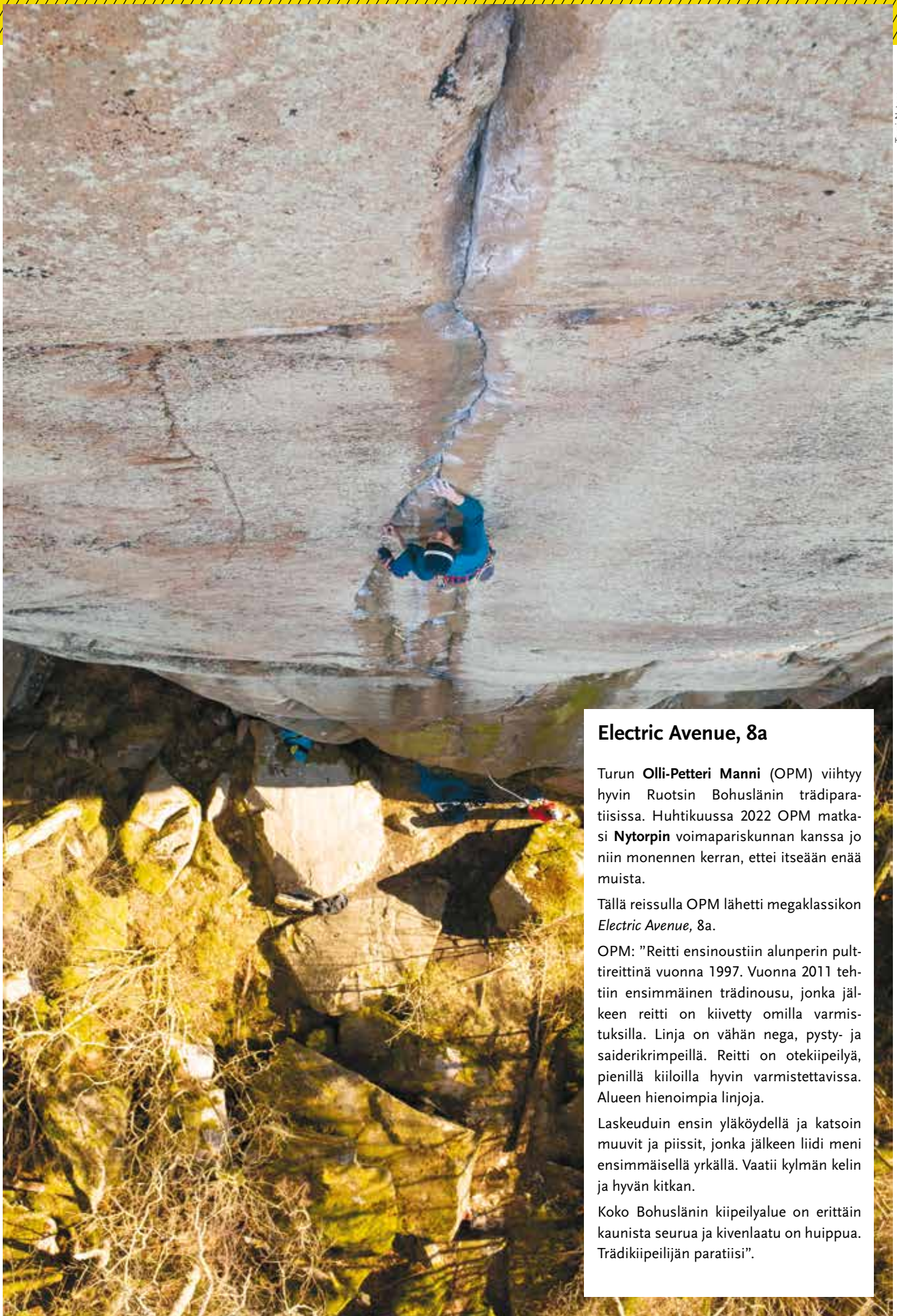

Emilia ja 8a-projekti.

Valtteri Pulkkinen

Vanlife.

Tomi Nytorp

Electric Avenue, 8a

Turun **Olli-Petteri Manni** (OPM) viihtyy hyvin Ruotsin Bohuslänin trädiparatiisissa. Huhtikuussa 2022 OPM matkasi **Nytorpin** voimapariskunnan kanssa jo niin monennen kerran, ettei itseään enää muista.

Tällä reissulla OPM lähetti megaklassikon *Electric Avenue, 8a*.

OPM: ”Reitti ensinoustiin alunperin pulttireittinä vuonna 1997. Vuonna 2011 tehtiin ensimmäinen trädinousu, jonka jälkeen reitti on kiivetty omilla varmistuksilla. Linja on vähän nega, pysty- ja saiderikrimpeillä. Reitti on otekiepeilyä, pienillä kiiloilla hyvin varmistettavissa. Alueen hienoimpia linjoja.

Laskeuduin ensin yläkädellä ja katsoin muuvit ja piissit, jonka jälkeen liidi meni ensimmäisellä yrkällä. Vaatii kylmän kelin ja hyvän kitkan.

Koko Bohuslänin kiipeilyalue on erittäin kaunista seurua ja kivenlaatu on huippua. Trädikiipeilijän paratiisi”.

Olli Manni, Electric Avenue, 8a. Skålefjäll, Bohuslän.

Finice 2022

18.–20.2.2022 Jääkiipeilyn nuorten ja aikuisten EM- ja SM-kilpailut

Meri Liivak kolauttamassa nopeuskiipeilyn kellon pysäytyslevyä.

Teksti: Pauliina Björk

Oulun Kiipeilyseura -91 ry järjesti 18.–20. helmikuuta jääkiipeilyn nuorten ja aikuisten Euroopan mestaruuskilpailut. Lajeja oli kaksi, speed (nopeus) ja lead. Aikuisten lead-sarjat olivat myös Euroopan cupin viimeinen osakilpailu, ja samalla ratkottiin jääkiipeilyn Suomen mestaruudet. Uutuutena saatiin SM-tulokset myös nopeuskiipeilystä.

Suomen oma **Enni Bertling** varmisti Euroopan cupin voittonsa. Samalla junnutyöt **Tilda Kuikanvirta**, **Lumi Pellikka** ja **Lili Boijer-Spoof** sijoittuvat EM-mitaleille omissa sarjoissaan, Lumi ja Lili sekä speedissä että leadissa ja Tilda leadissa. Suomi sijoittui toiselle sijalle sekä speedin että leadin joukkuekilpailuissa nuorissa ja aikuisissa.

Osanottajia useista maista – venäläiset voitokkaina kilpailussa

EM-kilpailuun saatiin mukaan 102 kilpailijaa, eri maita oli edustettuna 18. Suomalaisia oli SM-sarjoissa yhteensä 23, joista 12 junnua. Lisäksi ilman kilpailulisenssiä, hupimielessä kilpaili viisi suomalaista. Junnujoukkue oli yhtä paikallista lukuun ottamatta Suomen Alppikerhon edustajia. SAKEssa on tehty hienoa työtä junnujen parissa.

Kisoihin toivottiin myös erillistä höntsäsarjaa, mutta näin tiiviiseen viikonloppuun sen

lisääminen ei onnistunut. Muidenkin seurojen kannattaisi pohtia matalan kynnyksen kisojen järjestämistä. Tämä voisi rohkaista uusia kilpailijoita osallistumaan myös arvokisoihin.

Kilpailu ilman maakiintiöitä houkutteli Venäjältä paikalle suuren joukkueen. Venäjän joukkue vei hienolla kiipeilyllään kaikkien sarjojen EM-kultamitalit. Nuoret olivat treenanneet kovaa esimerkiksi Kirovissa koulun jääki-

Enni Bertling voitti Euroopan Cupin kokonaiskilpailun ja sijoittui EM-leadin viidenneksi.

peilylinjalla ja Pietarissa Krukonogin hakukiipeilyhallilla. Venäjällä on pidetty myös UIAA:n harjoitusleirejä, joissa on ollut osallistujia ympäri Eurooppaa ja Aasiaa. Maailma kuitenkin muuttui pian kilpailun jälkeen, kun Venäjä hyökkäsi Ukrainaan.

Kilpailujärjestäjälle vaikutus oli tyrmäävä, olisi ollut hienoa vain filistellä kilpailua jälkikäteen. Vaikutuksen voi arvioida olevan iso kilpajääkiipeilyynkin. Emme tiedä milloin venäläiset jälleen pääsevät kansainvälisiin kisoihin tai milloin maailmancupin kilpailuja voidaan Venäjällä järjestää.

Kilpailujen järjestämisessä on iso homma

Finice2022-kisojen järjestäminen maksoi yli 70 000 €, eli huomattavasti sisäkiipeilykilpailua enemmän. Isoja kulueriä olivat esimerkiksi finaalien tv-tuotanto, ruokahuolto sekä kilpailupaikan infrastruktuuri. Vuokrasimme lämmittelykontteja, ison teltan, bajamajat, aggregaatteja, ajanottolaitteiston, lumitraktorin ja nosturin reitintekoon.

Reitintekijät **Radek Lienerth** Tsekeistä ja **Israel Blanco** Espanjasta työskentelivät viikon, UIAA:n henkilökuntaa oli paikalla myös tapahtumakoordinaattori **Rob Adie** sekä juryn presidentti **Oana Harabagiu**.

Kiipeilijän filis!

Teksti: Lumi Pellikka

Oli todellakin oikea ratkaisu aloittaa jääkiipeily. Kiipeilypohja on auttanut tosi paljon jääkiipeilyssä. Oon saanut kokea niin siistejä juttuja jääkiipeilyn ansiosta. Oulun jääkiipeilyn EM-kilpailut oli ihan huikea kokemus! Vielä paremman siitä teki porukka mun ympärillä.

Kilpailu oli mun mielestä tosi jännittävä ja onnistunut. Itse rakastan kilpailemista ja pystyn nauttimaan suorituksista. Kilpailemisessa parasta on se, että saa tutustua uusiin ihmisiin ja saa lisää kilpailukokemusta. Oulun tornilla oli niin siistiä kiipeillä, koska torni oli niin hieno ja tapahtuma oli mahtava ja hyvin järjestetty. Lämmittelyfasilitetitkin olivat tosi hyvät. Jännitettyä tuli tosi paljon sekä omasta että jokaisen tiimiläisen ja tutun puolesta.

Kiitos kaikille tapahtuman järjestäjille, kuvaajille ja kannustajille! Jääkiipeily on tosi siisti laji, koska se on niin erilaista kuin muu kiipeily ja sopii kaikenlaisille kiipeilijöille. Kaikki rohkeasti vaan kokeilemaan!

Kilpailua varten remontoimme tornia alkutalvesta yli 10 000 eurolla. Pehmenneet vanerit eivät olisi enää kilpailua kestäneet, ne vaihdettiin uusiin ja torni sai myös lisää isoja bokseja **Jaakko Lehdon** pajalta.

Kilpailun suurin rahoittaja on **Opetus- ja kulttuuriministeriö**. Tukipäätöstä emme ole vielä saaneet, joten kirjoitushetkellä on epäselvää, miten kilpailubudjetin kävi. **Oulun kaupunki** ja **SKIL** tukivat myös kilpailua. Lisäksi meillä oli yksityisiä yhteistyökumppaneita, kiitos **Oulun Kiipeilykeskus**, **Fingersoft**, **Nosht**, **Petzl**, **Adventure Partners**, **Kitka** ja **Shelby**.

Kilpailijoille lippu maksoi 50€, josta 30€ kului kunkin kilpailijan aterioihin. Yhteensä lopuilla kilpailulipputulolla aterioiden jälkeen saa vaikkapa vuokrattua ajanottolaitteen speediin tai vaihtoehtoisesti nosturin reitintekoon viikoksi. Lisäksi järjestelyihin on tietenkin käytetty vapaaehtoisten työpanosta huomattavia määriä. Kilpailujärjestelyjä tehtiin puoli vuotta tiivistyväällä tahdilla noin viiden toista hengen voimin. Kilpailuviikonloppuna järjestelyistä huolehti 100 talkoilijaa, kiitokset kaikille aikaansa antaneille!

Toiveissa kilpailut myös tulevaisuudessa

Oulun Euroopan cupilla on vakiintunut paikka UIAA:n kilpailukalenterissa. Ensi vuoden

SM-tulokset

Finice2022.com sivuilta löydät SM-tulokset kokonaisuudessaan sekä videoita ja kuvia kisoista. EM-tulokset ovat iceclimbing.sport -sivustolla.

Lead U16 Tytöt

1. Lumi Pellikka (EM 2) Sake / Kury
2. Lili Boijer-Spoof (EM 3) Sake / Kury
3. Vivian Reynders (EM 5) Sake / Tapanilan Erä

Lead U16 Pojat

1. Niilo Inki (EM 5) Sake / Kury
2. Suho Nio (EM 6) Sake / Kury

Lead U19 Tytöt

1. Tilda Kuikanvirta (EM 2) Sake / Kury
2. Ronja Kaila (EM 4) Sake / Kury
3. Johanna Tuuri (EM 5) Sake / Tapanilan Erä

Lead U19 Pojat

1. Pyry Björk (EM 6) OKS-91
2. Teo Helasvuo (EM 9) SAKE / Kury

Lead Naiset

1. Enni Bertling (EM 5, Eurocupin kokonaiskilpailun 1.) Sake
2. Mira Alhonsuo (EM 11) RVK
3. Tilda Kuikanvirta (EM 18) Sake / Kury

Lead Miehet

1. Pauli Salminen (EM 12) Sake
2. Henri Toivola (EM 19) Sake
3. Albert Kaikkonen (EM 23) Kury

Speed U16 Tytöt

1. Lumi Pellikka (EM 2) Sake / Kury
2. Lili Boijer-Spoof (EM 3) Sake / Kury
3. Vivian Reynders SAKE / Tapanilan Erä ja Aada Onnela Sake / Kury (EM 4)

Speed U16 Pojat

1. Niilo Inki (EM 4) Sake / Kury
2. Suho Nio (EM 6) Sake / Kury

Speed U19 Tytöt

1. Tilda Kuikanvirta (EM 5) Sake / Kury
2. Ronja Kaila (EM 6) Sake / Kury
3. Meri Liivak (EM 7) Sake / Kury

Speed U19 Pojat

1. Teo Helasvuo (EM 5) Sake / Kury

Speed Naiset

1. Tilda Kuikanvirta (EM 15) Sake / Kury
2. Meri Liivak (EM 18) Sake / Kury
3. Johanna Tuuri (EM 19) Sake / Tapanilan Erä

Speed Miehet

1. Pauli Salminen (EM 14) Sake
2. Albert Kaikkonen (EM 19) Kury
3. Henri Toivola (EM 22) Sake

Henri Toivola figure-muovittelee uudessa Jaakko Lehdon rakentamassa jättiboksissa.

kilpailun järjestelyt riippuvat OKM:n myönteisestä tukipäätöksestä.

Kilpailun vaikutukset seurалlemme ovat kahतालaiset, sillä iso taloudellinen riski on hankala seuratoiminnan kannalta. Toisaalta kilpailuviikonloppu kohottaa tiimihenkeä seurassa, ihmiset tutustuvat toisiinsa ja monet innostuvat myös kokeilemaan hakkukiipeilyä. Jääkiipeilytornia on myös rakennettu ja kehitetty rakkaudella, joten on mahtavaa, että torni on arvoisessaan käytössä.

Tilda Kuikanvirta naisten finaalireitin alkuboulderilla. Varmistamassa reitintekijä Radek Lienerth.

Oskari Pajunpää

Antti Jaakkola

Boulder PM 2022

Lerum, Ruotsi 19.–20.3.

Kuvat: Björn Pohl ja Santeri Turkulainen

Vuoden 2022 kilpailut järjestettiin 19.–20.3., järjestysvuorossa oli Ruotsin kiipeilyliitto. Suomesta lähti Ruotsiin ennätysmäisen iso joukkue, lähes 70 henkilöä.

Suomalaiset mitalistit

Youth B girls

2. Jessica Knifsund

Youth B boys

2. Aaron Rantanen

Junior men

1. Ilmari Piironen

3. Joonas Salmi

Senior men

1. Anthony Gullsten

Kaikki tulokset löytyvät Ruotsin liiton sivuilla <https://www.klatterforbundet.se/events/> linkissä: <https://bit.ly/3MwbTJP>

Iris Heikkinen.

Levi Kalske.

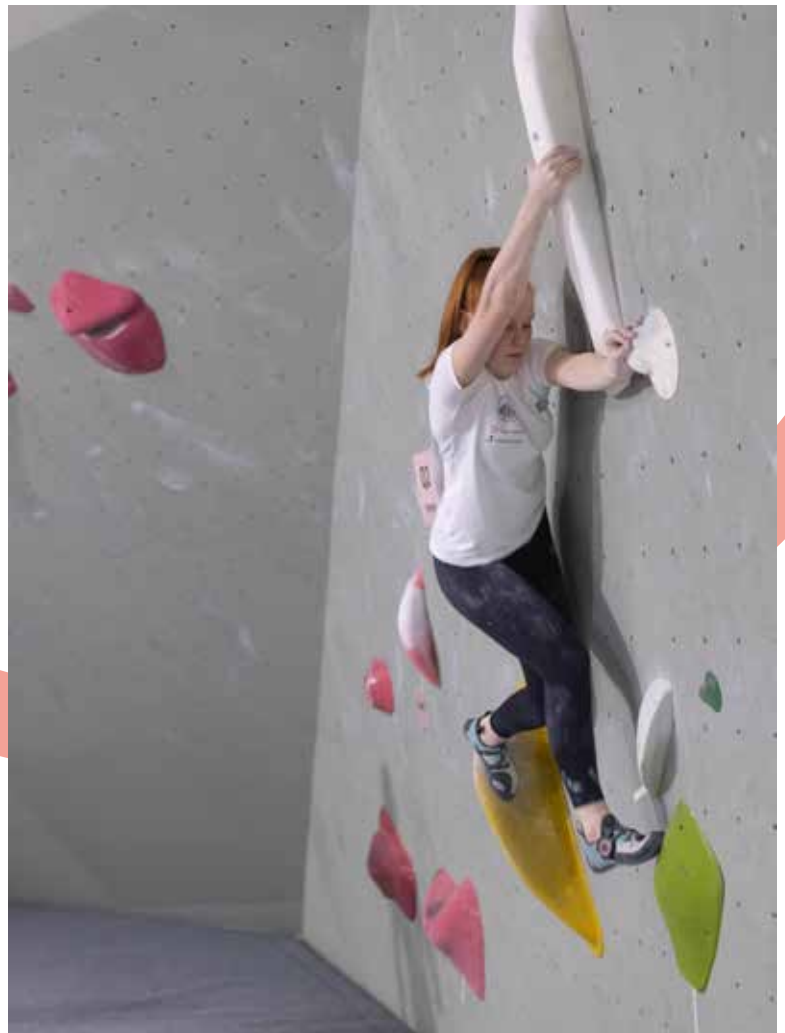
Miesten voittaja Anthony Gullsten.

Vivian Reynders, Elsa Vanhanen ja Lumi Alakurtti.

Sanja Collin.

Vilma Kejonen.

Kilpapäivä

mistä on kiipeilyn kisapäivät tehty?

Teksti: Inka Gysin

Ilmassa on suuren urheilujuhlan tuntua. Päivää on kuitenkin edeltänyt paljon valmistautumista ja suunnittelua. Jälkipyykkiäkin päästään yleensä pesemään. Mitä kisakiipeilijän päivään kuuluu? Miten kilpailuun valmistautuu päätuomari? Entä kuinka kilpailumenestystä puretaan jälkikäteen joukkueenjohtajan toimesta? Oli kyseessä sitten hallikisat, Boulderliiga, SM-skabat tai World Cupin osakilpailu, on varmaa, että niin kilpailijat kuin muut toimijat ovat tehneet muutakin kuin vain löytäneet tiensä seinälle tai kisareittien viereen. Tämä artikkeli avaa kilpakiipeilymaailman konkareiden kokemuksia kisoihin liittyen.

Valmistautuminen

Niin päätuomari, kilpailija kuin joukkueenjohtaja ottaa tulevat kisat huomioon hyvissä ajoin, jopa kuukausia ennen itse tapahtumaa.

”Kilpailuja edeltävällä viikolla on tärkeää huolehtia palautumisesta ja syömisestä, jotta kropassa on energiaa kilpailupäivinä. Kisoja edeltävällä viikolla pidän monta lepopäivää enkä kiipeä useaa päivää putkeen. Treenit ja kiipeily kilpailua edeltävinä viikkoina pidetään vähän lyhyempinä, mutta kuitenkin intensiivisinä. Kilpailua edeltävänä päivänä voi mennä tekemään niin sanotun hermottamisen, jossa kiipeää noin 30 minuuttia ja herättelee kropan seuraavaa päivää varten. En osaa sanoa poikkeako oma rutiini muiden valmistautumisesta, mutta veikkaan, että junioreilla voi väliillä olla vaikeuksia malttaa levätä tarpeeksi”, kertoo **Sanja Collin** valmistautumisestaan.

Joukkueenjohtajan valmistautuminen kilpailuihin alkaa jo kauan ennen itse kilpailua. ”Korona-ajan luoma epävarmuus on pakottanut siirtämään matkavalmistelut ja ilmoittautumiset lähemmäs kilpailuita, mutta normiaikoina lentolippuja varaillaan parhaimmillaan puoli vuotta ennen reissua. Tätä ennen on toki jo varmistettu mukana oleva joukkue ja mahdolliset muut mukana olevat henkilöt. Pyrimme yhdistämään matkoihin tilanteen niin salliessa myös muutaman päivän

ulkokiipeilyä joka tietysti lisää jonkin verran suunnitteluvaivaa ja valmistautumista”, summaa **Santeri Turkulainen**.

”Valmistautuminen kiipeilytaitojen ja kilpailutilanteen osalta tehdään pääosin seuroissa omien valmentajien toimesta. Yritämme kuitenkin järjestää maajoukkueleirejä ja kilpailusimulaatiota kilpailujen lähestyessä”, Santeri jatkaa.

Päätuomarin homma, yhdessä tapahtuman järjestäjän kanssa, on löytää mukaan tuomarit, joita tarvitaan yleensä monta, hieman formaatista riippuen. ”Tuomareita pyydytetään sosiaalisen median, sähköpostin ja paikallisten seurojen kautta ennen kisoja, joista on ehkä helpoin tapa. Verkot laitetaan vesille yleensä noin paria kuukautta ennen kilpailua, kun kisajärjestäjän alustava aikataulu

alkaa hahmottua”, kuittaa **Riku Köymäri**. ”Kilpailuja ennen järjestetään tarvittaessa koulutustilaisuuksia, joissa kerrataan IFSC:n sääntöjä ja keskustellaan yleisesti aiheen tiimoilta sekä sen ohi. Tilaisuuksiin ovat tervetulleita kaikki aiheesta kiinnostuneet ja yleensä näissä näkeekin niin uusia sillejä kuin vanhoja konkareitakin.”

”Ennen kisoja, johon paha aavistamattomat vapaaehtoiset ovat ilmoittautuneet, parsitaan kasaan tehtävänimikkeet ja tuomarointitarpeet järjestäjän aikataulun pohjalta. Tämän jälkeen nakkilistat esitetään tuomareille erillisiin jaetuihin excel-taulukoihin whatsapp -ryhmissä saattelemana. Myös kisajärjestäjiä avustetaan tarpeiden mukaan sääntöjen tulkitsemisessa. Paria päivää ennen kilpailua alkaa verenpaineet nousemaan, kun osa tuomareista peruu osallistumisensa ja korvaajia

Sanja finaalireitillä SM-kilpailuissa.

Riku Köymäri

(Vastikään eläköitynyt) päätuomari
Ikä: 32 vuotta
Tuomarointivuotia takana: 10

Pitkä ja puhtoinen urani tuomarina alkoi myrskyisinä marraskuun viikonloppuna vuonna 2011, kun ilmoittauduin Tapanilassa järjestettävien SM-köysikilpailujen tuomarikoulutukseen. Tuolloin Tapanilan Kiipeilykeskus juhli myös 10-vuotista taivaltaan DJ Myllykosken tahtiin. Kisoista tai koulutuksesta ei enää kauheasti muistikuvia ole, mutta mahtavaa varmasti oli kuten tuomarihommat yleensä on. Tämän jälkeen olen aikalailla tuomaroinut kaikissa pk-seudun kilpailuissa ja välillä vierailevana tähdenä mm. Turussa. Tuomarihommissa eläköidyin viime vuoden lopulla ja tätä nykyä vaikutan Hoplopin kuolaisessa nurkassa isyyvapaita vietellen.

Sanja Collin

Kilpakiipeilijä
Ikä: 26 vuotta
Kiipeilyvuotia takana: 9

Aloitin kisaamisen osallistumalla junnusarjassa pohjoismaiden mestaruuskisoihin boulderoinnissa, mutta alkuvuosina en panostanut merkittävästi kilpailemiseen tai treenaamiseen. Muutama vuosi myöhemmin aloin sitten treenata tavoitteellisemmin, ja kiipeilyelämä muutenkin vei mennessään. Kisakokemuksia on kertynyt lukuisista SM- ja PM-kisoista, kaksista World Cup -osakilpailuista, opiskelijoiden MM-kilpailuista, Boulderliigoista sekä pienemmistä kilpailuista ympäri Suomea.

Santeri Turkulainen

Juniorimaajoukkueen johtaja
Ikä: 39 vuotta
Valmennusvuotia takana: +10

Olen ollut mukana noin parissa kymmenessä kansainvälisessä kilpailussa. Päädyin aikanaan majuhommiin kun Kaisa Rajala lopetti ja iso osa maajoukkuetta oli minun junioreitani.

Joukkueenjohtajan tärkeimmäksi tehtäväksi Santeri listaa sen, että kilpailijoilla on selkeä kuva päivän kulusta sekä valmius saada tukea, mikäli he sitä tarvitsevat. "Valmentajat saavat aina tulla mukaan eristyksiin, mutta jos poistuvat sieltä niin takaisin ei saa enää mennä. Tämä aiheuttaa ongelmia, koska usein valmentajia on eristyksissä vain yksi, mutta joutuu jossain vaiheessa kuitenkin siirtymään sieltä pois. Osan ajasta siis ainakin osa junioreista on eristyksissä yksin", kertoo Santeri.

Monella urheilijalla on omat sovitut lämmittelyrutiinit, jotka on luotu omien valmentajien kanssa, joten niiden osalta joukkueenjohtaja voi myös auttaa, mikäli urheilija näin toivoo.

Rikun kisapäivän kokemus poikkeaa Santerin omasta siinä, että hän kokee niiden alkavan rauhallisesti, mutta kylläkin aikaisin.

"Paikalla on hyvä olla riittävästi etukäteen, että aikaa jää reittien tarkistamiseen, reittikarttojen tekemiseen, varusteiden jakamiseen sekä sosiaalitulojen selvittelyyn ja ylimaltaiseen kahvin juontiin. Kilpailun järjestäjä aloittaa kisat päätuomarin näyttäessä vihreää

Antti Peltoja

Boulder SM-kilpailuissa 2021 KiipeilyAreena Tammistossa. Liuta tuomareita ja toimijoita mukana oransseissa liiveissään. Riku Köymäri kuvassa oikealla.

aletaan hakemaan vanhoista kämppiksistä ja automekaanikoista. Lisäksi hallille mennään toteuttamaan reittikatselmuksia ja selvittämään vaaratekijät, että mahdollisille muutoksille jää aikaa", selventää Riku valmisteluja.

Itse kilpailupäivä

Kilpailupäivä sisältää usein hallilla ilmoittautumisen lisäksi kisapäivän ohjeistuksen läpikäynnin, eristyksessä odottelua sekä lämmittelyä itse kilpailua varten.

"Kilpailupäivän aamut ovat yleensä hektisiä. Hommat alkavat aina aamuharhain, mutta silti pitäisi nukkua mahdollisimman paljon. Yhtälö joka harvoin toimii, koska porukka ei saa unta jännittäessään kilpailuita", Santeri toteaa.

Samuli Tainen Boulderkeskus

Santeri (kolmas vasemmalta) mietteliäänä junnujen SM-kilpailuissa BK Espoolla 2018.

Kiipeilytaidot ja varusteet.

Lisätietoja Ocun-tuotteista saat skannaamalla viereisen QR-koodin puhelimellasi tai osoitteesta

www.ocun.com

Bouldertehdas Oy

Ruukinkatu 4, 20540 Turku, Puh. 010 281 8999
www.bouldertehdas.fi, myynti@bouldertehdas.fi

valo ja alkuvaikeuksien jälkeen hommat yleensä rullaavat suht' itsestään. Kilpailujen aikana päätuomarin tehtäväksi jää oikeastaan tulkita sääntöjä vaikeasti tuomittavissa tilanteissa ja ehkä tärkeimpänä turvallisuuden ylläpito sekä vaaratilanteiden ennaltaehkäisy.

Karsintojen jälkeen on yleensä aikaa hengähtää, syödä ja henkisesti valmistautua illan finaaliin, joka alkaa muistuttaa väkimmäältäään kerralta enemmän Stockan Hulluja päiviä. Yksinkertaisuudessaan sama rumba tehdään uusiksi isommilla valotehosteilla ja desibelimäärillä. Finaalien tulokset vahvistetaan, julkistetaan ja sauna lämmitetään”, kertoo Riku.

Sanja kertoo omista kokemuksistaan seuraavasti: “Olen huomannut tässä vuosien varrella että jännitän yleensä kilpailuja 1-5 päivää etukäteen, ja saatte edeltävällä viikolla olla treeneissäkin jännittynyt. Kun kisapäivä koittaa niin jännitys kuitenkin häviää, ja etenkin lämmittelyn aikana nousee hyvä ja itsevarma fiilis tulevasta karsintasuorituksesta. En siis jännitä kauheasti itse karsintojen aikana. Lämmittelyssä minulla on omat rutiinit, jotka teen joka kerta, ja lämmittelyyn kuuluu esimerkiksi sykkeen nostatusta, räjähtäviä liikkeitä, sormien lämmittelyä ja maksimimuuveja.”

Eristyksessä olo riippuu yleensä kilpailun formaatista. Avoimissa kisoissa ei eristystä ole välttämättä lainkaan, mutta maailmancupin osakilpailuissa saatte omaa vuoroa joutua odottamaan pitkäänkin. Sanja kertoo, että pisin hänen viettämänsä aika eristyksessä on ollut noin 4–5 tuntia World Cupissa. “Kisaajan näkökulmasta kivointa on jos aikataulut ja ohjeet kilpailijalle ovat selkeät, jolloin voi keskittyä omaan suoritukseen. Esimerkiksi maaliskuun boulderoinnin PM-kilpailuissa karsintojen järjestystä ei nähty eristyksissä, ja oli vaikea saada tietoa kuka oli sillä hetkellä seinällä. Itsellä tuli tämän takia hieman kiire juosta eristyksistä ensimmäisen reitin eteen odottamaan”, toteaa Sanja.

Kilpailun hetket

Musiikki soi, ajanottokello piippaa kiireisiä äänimerkkejään, yleisö mylvii kannustushuutoja ja hikeä, mankkaa sekä intohimoa täynnä olevaa ilmaa voisi leikata veitsellä. On ymmärrettävää, että kisaajaa jännittää. “Pään kylmänä pitäminen on erittäin vaikea taito, jota ei voi oppia muuten kuin tuntemalla itsensä ja oman mielensä hyvin. Kilpaileminen on loputon oppimiskokemus sekä fyysisesti että henkisesti. Itselläni on todella korkea arvostus etenkin niitä kilpailijoita kohtaan, jotka vuosi toisensa jälkeen pystyvät voittamaan ja suoriutumaan hyvin kaikista paineista huolimatta”, Sanja toteaa.

Sanja kertoo, että karsinnoissa tietoa saa vain oikeastaan itseään ennen kiipeävältä, koska tämän suorituksesta näkee onko hän koko ajan seinällä vai tuleeko hän odottamaan vuoroaan jo ennen ajan loppumista. “Karsinnoissa tulee keskittyä omaan suoritukseen enkä huomaa miten muut suoriutuvat. Finaalissa taas kuulee kyllä yleensä hyvin kuka toppasi reitin ja kuka pääsi ehkä lähelle. Finaali onkin henkisesti paljon vaikeampi, mutta toisaalta yleisön reaktioista voi olla myös hyötyä. Suorituspainneiden asettamisen sijaan kannattaakin mielestäni esimerkiksi ajatella, että myös itsellä on mahdollisuus topata, jos joku muukin on topannut.”

Tuomareilla ja kisajärjestäjillä jännitys voi liittyä hyvin erilaisiin asioihin. Toimiiko hektinen ajanottosysteemi varmasti ja ovatko kaikki tuomarit ajoissa paikalla? “Ainahan noita hankaluuksia tulee vastaan kisapäivissä, mutta

niistä usein selvittää suht´ ongelmitta kokemuksella, sääntötuntemuksella ja maalaisjärjellä. Joltain puuttuu kilpailutunnuksen selästä, joltain puuttuu mankkapussi ja joku Z-klippaa seinällä. Kiipeilijöiden turvallisuuteen vaikuttaviin asioihin tulee puuttua ripeästi ennenkuin vaaratilanteita pääsee tapahtumaan sekä korjata tarvittaessa toimintaa vastaavalla tavalla. Itse kisapäivissä ei mikään jännitä. Ehkä eniten se, että aamulla kello ei herätä”, avaa Riku.

Joukkueenjohtaja taas jännittää ”kasvattiansa” ja heidän auttamisensa puolesta. Santerin mukaan kilpailuformaatti määrittelee sen, kuinka paljon apua voi antaa. Formaatti, jossa karsinta on avoin ilman eristystä antaa joukkueenjohtajalle mahdollisuuden antaa betaa ja auttaa urheilijoita kaikin tavoin kilpailun aikana.

”Tämä on valmentajalle kuitenkin todella haastava tilanne, koska parhaimmillaan on melkein kymmenen junioria, jotka tarvitsevat betaa ja tukea. Yhden loukkaantuminen voi viedä täysin valmentajan mahdollisuuden auttaa muita”, kertoo Santeri ja jatkaa: ”tästä formaatista ollaan kuitenkin nyt luovuttu ja tämän vuoden PM-bouldereit ovat luultavasti viimeinen tapahtuma missä se nähdään. Nykyinen formaatti, jossa on eristys ennen omaa suoritusta, poistaa valmentajalta mahdollisuudet auttaa muuta kuin kannustuksen osalta, mutta toisaalta tämä mahdollistaa esimerkiksi sen, että kaikkien suoritukset tulee videoitua ja niitä voi käyttää myöhemmin analysointiin.”

Jälkipyykki

Kilpailut eivät pääty vain palkintopallille. Tunteikkaat suoritukset jäävät mieleen ja eritoten kilpailijoille on tärkeää oppia onnistumisista ja epäonnistumisista.

”Kilpailujen jälkeen videot suorituksista toi-

Santeri ja suomalaisia junnuja myös mukana EYC kilpailuissa Chamberyssä huhtikuussa 2022.

mitetaan urheilijoille itselleen ja he voivat käydä ne läpi omien henkilökohtaisten valmentajiensa kanssa. Omien valmennettaviensa kanssa olemme harvoin käyneet suorituksia sen suuremmin lävitse, koska heikkoudet on tunnistettu kyllä jo ennestään ja jonkin tietyn reitin tai boulderin läpikäyminen on enemmänkin jo tiedetyn toteamista.

Poikkeuksiakin löytyy. Hyödyllisempää olisi päästä yrittämään itse bouldereita vielä uudelleen, mutta tähän ei yleensä ole mahdollisuutta”, kertoo Santeri.

Aina omaa kilpailusuoritusta ei ole helppo perata heti kilpailun jälkeen. Sanja summaa tunteitaan liittyen jälkipyykkiin seuraavasti: ”Onnistuneen tai keskivertoisen suorituksen jälkeen voin hyvin heti kisan jälkeen jo analysoida omaa suoritusta. Isojen pettymysten jälkeen tarvitsee yleensä hetken aikaa yksin tai läheisten kanssa ennen kuin voi miettiä omaa kiipeilyä. Vaadin itseltäni tyypillisen urheilijan tavoin aika paljon, ja olen itsekritiittinen oman suorituksen jälkeen niin treeneissä kuin kilpailuissa. Tämä onkin asia, jota olen joutunut kehittämään paljon vuosien varrella.”

On kuitenkin varmaa, että jos epäonnistumisista - niin kiipeilyseinällä kuin kilpailujen järjestelyissä - ottaa oppia, ei epäonnistuminen enää olekaan yhtään niin turhauttavaa vaan voi kääntyä suureksi onneksi seuraavaa tapahtumaa ajatellen.

Fiiliksiä kilpailuista

Kisakiipeilyn konkareilla on lämpimiä muistoja sekä toiveita tulevaisuudelle kilpailuihin liittyen. Riku kannustaa kaikkia tuomaroinnista kiinnostuneita tulemaan mukaan toimintaan: ”Monia mahtavia muistoja on aikojen saatossa tullut. Vuonna nakki ja makkara BK Espoossa SM-finaaleissa **Jiri Kuusonen** ja **Andy Gullsten** kisailivat kullasta vikalla finaaliereitillä ja yleisö huusi niin paljon, että vieläki korvat soi.

Viime vuoden lopulla Ristikon hallin puitteet olivat ihan vimosen päälle. Tapanilan Northern Lights Challenge, nuorten ja junnujen kilpailut, Turun kisat sekä monet muut yhtään sen vähättelemättä. Kaikkia muistoja silti yhdistää ihmisten sykerryttävän lämmin hyväntahtoisuus ja osallistumisen sekä vilpittömän auttamisen ilo, jota en ole missään muussa urheilutoiminnassa vielä nähnyt.”

Kilpakiipeilyn tulevaisuus näyttää lupaavalta ainakin siinä suhteessa, että mukana on koko ajan kasvava joukko kilpailevia junnuja ja intohimoisia tekijöitä, kuten joukkueenjohtaja Santeri. Kilpakiipeilyn tulevaisuutta pohti junnujenkin kanssa töitä tehnyt Sanja: ”Minusta on ollut erityisen hienoa nähdä kasvavaa kisainnostusta etenkin junnuilla, ja esimerkiksi PM-kilpailuissa meillä on viime vuosina ollut todella isot tiimit edustamassa. Toivon syvästi, että niin aikuisten kuin junioreiden maajoukkuetoimintaa lähdeksi tulevaisuudessa kunnolla kehittämään niin rahallisesti kuin muilla panoksilla. Tällä tehtäisiin mahdolliseksi nykyisten ja tulevien lahjakkaiden kiipeilijöiden menestys myös kansainvälisissä kilpailuissa.” Panostaminen tulevaan sukupolven kannattaa ehdottomasti aina. Ei vain kilpakiipeilyn vain koko lajin harrastamisen kannalta.

NUO- RISO

VALIOKUNTA esittäytyy

Teksti: Heidi Pienipaavola
Kuvat: NUVA-arkisto

SKIL Nuorisovaliokunta on nähnyt aitiopaikalla Suomen kiipeilyn junnutoiminnan huikean kasvun ja kehityksen. Nuorisovaliokunnan alkuaikoina junnutoiminta oli pienimuotoista ja keskityimme uusien kiipeilyseurojen junnutoiminnan käynnistämiseen sekä materiaalin kehittämiseen.

Nyt junnutoiminta on paikallisten seurojen ja hallien avulla kehittynyt valtaviin mittoihin Suomessa ja kiipeily onkin yksi suosituimmista nuorten harrastuksista.

Me nuorisovaliokunnassa ymmärrämme hyvin syyt tähän kehitykseen: innostuneet ja taitavat ohjaajat, liikumisen ilo, oman taidon ja kehityksen haastaminen, kilpailu muiden junnujen kanssa ja yksilölajin harrastaminen yhdessä turvallisesti.

Me tuemme junnuohtajajien koulutusta ja pedagogista osaamista järjestämällä junnuohtajajakouluksia kerran tai kaksi vuodessa ja seminaareja kerran vuodessa. Seuraava junnuohtajajakoulu on Helsingissä KiipeilyAreena Salmissaareissa 14.–15.5.2022.

Nuorisovaliokunta on ollut jo pitkään mukana järjestämässä Nordic Youth Camp:ia (pohjoismaiden yhteinen junnuleiri) ja kerää joukkueen innokkaita nuoria mukaan leirille. Seuraava leiri järjestetään Ruotsissa, ilmoittautuminen on nyt käynnissä. Tässä pieni esittely meidän porukasta, mukana lisäksi **Juuso Montonen** ja **Rita Tuohimaa**.

Petra Ihalainen

Löysin kiipeilyn kymmenisen vuotta sitten, ja siitä lähtien muut lajit jäivät toiseksi. NUVA:n kouluttajatiimissä olen ollut mukana muutaman vuoden muutettuani ulkomailta takaisin Suomeen.

Kiipeily on upea laji. Itseäni viehättää erityisesti se, miten monipuolisesti kiipeily haastaa ihmiskehoa ja mieltä. Ulkokallioilla vietyt päivät ovat vielä omaa luokkaansa. Tapoja nauttia kiipeilystä on kuitenkin juuri niin monta kuin meitä kiipeilijöitä.

Junnuohtajat ovat merkittävässä roolissa toimiessaan junioreiden kanssa halleilla ja kalliolla, ja kouluttajana toivonkin, että jokainen ohjaaja kokee tekevänsä arvokasta työtä.

Heidi Pienipaavola

Tykkään kiipeillä ja eniten nautin ulkona olosta kavereiden kanssa ja kivoista, pitkiä reiteistä jäällä ja kalliolla. Olen kiipeillyt 2003 vuodesta asti, mikä ei tosin näy greidissä vaan upeina kokemuksena ja mukavina muistoina.

Nuvan toimintaan tulin mukaan vuonna 2010 ja olen ollut siitä asti kouluttajana kaikissa junnuohtajajakouluksissa. Olen nuorisovaliokunnan puheenjohtaja. Työskentelen tällä hetkellä Oulun Kiipeilyseurassa seuratoiminnan ohjaajana, ohjaan siis junnuryhmiä ja kehitän kiipeilyseuran toimintaa myös aikuisille.

Juha Häkkinen

Olen pirkanmaalaisen kiipeilykerho Vertikaalin juniorivastaava ja toimin myös parissa junnuryhmässä vetäjänä muutaman muun aktiivin kanssa. Lisäksi auttelen valmennusryhmiemme toimintaa hallinnollisissa asioissa sekä edustan junnutoimintaa seuramme hallituksessa. Nuorisovaliokunnan toiminnassa olen vasta aloittelemassa.

Oma kiipeilyurani ei ole kovin pitkä ja olen itse asiassa aloittanut harrastuksen oman poikani kaverin ja seuramme junnutoiminnan kautta. Kiipeily kiinnostaa minua varsin monipuolisesti, mutta parhaiten harrastustani voisi kuvailla kuntokiipeilynä. Kiipeän sporttia ja boulderia varsin sisäpainotteisesti, mutta ulkonakin tulee käytyä aina sopivan tilaisuuden tullen.

Markku Moilanen

Minulla on reilun kymmenen vuoden verran monipuolista kiipeilykokemusta niin jääseiniltä, kallioilta kuin siirtolohkareiltakin. Parhaimmat (ja pahimmat) muistot on kuitenkin kerätty hakutädessä. Lajirepertuaariin kuuluu kiipeilyn lisäksi polkujuoksu ja vapaalasku.

Olen ollut paljon mukana niin seuratoiminnassa kuin Suomen Kiipeilyliitonkin touhuissa. Toimin pitkään Nuorisovaliokunnan puheenjohtajana ja olen ollut mukana kouluttamassa uusia junnuohjaajia, mikä onkin ollut todella palkitsevaa.

Katri Kauppala

Olen lasten ja nuorten kiipeilyvalmennukseen ja harrastustoimintaan erikoistunut valmentaja. Ohjaan Kiipeilyurheilijoiden perusryhmiä ja pienten kisavalmennusryhmää sekä pohdiskelen päivittäin ohjaajaryhmän ja junnujen tulevia kehityskohtia. Olen työskennellyt seuran junnutoiminnassa yli viisi vuotta ja saanut olla kehittämässä toimintaa tänä aikana kiinnostavassa työyhteisössä.

Oma lähtökohtani kiipeilyn ohjaamisessa on aina turvallisuus sekä vahva pedagogiikka, jossa kiipeilijän toiveet ovat aina toiminnan lähtökohtana. Motivaation syöttäminen ja itsetunnon vahvistaminen tuovat kiipeilyssä suurimpia onnistumisia ja myös greidin nostoja. Teen myös tällä hetkellä tohtorin tutkintoa Lapin yliopistossa, ja oman elämäni olen omistanut toimivan kommunikoinnin, kasvatuksen, opetuksen ja ihmisläheisen valmennuksen tutkimiseen. Kiipeilen niin usein kun pystyn ja köysi on oma lajini.

Tiina-Maria Siipola

Olen pakonomaisesti ulkoileva, lapsista ja nuorista kiinnostunut kerhotäti. Kiipeilyn harrastelua takana vuosia, mutta pidempi kokemus on erilaisten kerhojen vetäjänä, yhdistystoimijana ja kouluttajana.

Haluan panostaa junnuihin, joissa on yhdistysten tulevaisuus ja kaikkien uudet kiipeilykaverit. Oulun Kiipeilykeskukselta minut tapaa oman ryhmän vedosta säännöllisesti, teen mielelläni myös KTO-keikkaa lasten ja nuorten parissa ja luonnollisesti olen mukana kouluttamassa uusia junnuohjaajia.

Sanna Leppänen

Kiipeilyn vuosia minulla on takana yli 15 vuotta, mutta silti aina riittää jotain uutta opittavaa. Minua kiipeilyssä kiehtoo lajin vaikeus niin fyysisesti kuin henkisesti. Tällä hetkellä kiipeän eniten boulderia, mutta toisinaan eksyn köyden toiseen päähän sporttia kiipeämään.

Olen toiminut useamman vuoden ajan junnuohjaajana, ja tällä hetkellä toimin Lappeenrannassa Kiipeilyn Vuoksessa. Olen vasta liittynyt Nuorisovaliokunnan toimintaan mukaan, ja odotan innolla mitä kaikkea täällä tehdään.

OLETKO KIINNOSTUNUT TOIMIMAAN VALIOKUNNASSA?

NUVA:n tavoittaa parhaiten mailitse osoitteella nuorisovalio@climbing.fi ja meidät löytää kiipeilyhalleilta ympäri Suomen: Helsingistä, Oulusta, Rovaniemeltä, Tampereelta, Lappeenrannasta. Seuraa meitä myös Instagramissa [@skil_nuorisovalio](https://www.instagram.com/skil_nuorisovalio)

Jos tunnet paloa junnutoimintaa kohtaan ja haluat olla mukana kehittämässä koko Suomen kiipeilyn junnutoimintaa, laita sähköpostia ja tule mukaan nuorisovaliokuntaan!

Teksti: Sami Romppainen

VOEMAN REITINTEKO-WORKSHOPIT

VOEMA on tarjonnut erilaisia reitintekoon ja sen kouluttamiseen liittyviä palveluita jo muutamien vuosien ajan. Homma lähti alunperin käyntiin kiipeilyhallien tarpeesta ja meitä tilattiin kouluttamaan reitintekijöitä eri halleihin ympäri Suomen. Jossain vaiheessa kysyntä laajeni ja aloimme järjestää myös reitinteko-workshoppeja Kuopiossa. Workshopit ovat kolmen päivän mittaisia kokonaisuuksia, jossa reitintekoa käydään läpi sekä teorian että käytännön harjoitusten kautta. Workshop sopii niin reitintekoa aloittelevalle kuin jo pidempään hommaa tehneelle settaajalle.

Kysy lisää jos mietityttää! Tulevista workshoppeista ilmoitellaan VOEMAn nettisivuilla www.voema.net sekä VOEMAn sokekanavilla [@voema](https://www.instagram.com/voema)

Teksti: Emmi Rautkylä

Reitinteon anatomia

Reitintekijät ovat kiipeilyhalleille kuin kokit ravintoloille. Ilman kokkeja ei ravintoloista saa ruokaa eikä ilman reitintekijöitä halleilla ole mitään kiivetä.

Kumpaakaan ammattikuntaa et välttämättä näe työssään, mutta heidän olemassaolonsa on elinehto kyseiselle liiketoiminnalle ja asiakaskokemukselle. Tässä jutussa tutustumme reitinteekoon sekä henkilöihin reittien takana.

Reitit ovat kiipeilyhallien tärkein myyntituote ja paras keino houkuttaa kiipeilijä uudelleen paikalle. Koska reitintekijät ja reitintekoprosessi jäävät valitettavan usein kiipeilyhallilla kävijälle etäiseksi, lähdim selvittämään, mistä on hyvät reitit ja reitintekijät tehty. Tätä varten haastatelin neljää reitintekijää: **Olli Antikaista** KiipeilyAreenalta, **Nea Setälää** Tampereen Kiipeilykeskukselta, **Tuomo Lankista** BoulderSaimaalta ja **Sami Romppaista** VOEMAlta.

Kyseisillä henkilöillä on kaikilla erilainen kokemuspohja reittien tekemisestä, mutta heitä yhdistää halu kehittyä reitintekijöinä. Haastatellut tekevät pääosin boulder-reittejä, mutta useimmat jutussa mainitut asiat pätevät yhtä lailla köysi-reittien tekemiseen.

MUUTAKIN KUIN PALOJA SEINÄLLE

Reitintekijän työnkuvaan kuuluu paljon muutakin kuin palojen laittamista seinälle. Vanhat reitit tulee purkaa ja likaiset otteet pestä ja lajitella takaisin varastoon. Lisäksi on seinien kunnossapitoa ja yleistä varastojen, patjojen ja seinien siivousta. ”Työ on fyysisesti raskasta, ja olenkin usein puhki reitintekopäivän jälkeen”, myöntää Nea. ”Työskentelyasennot ovat huonoja, ja isoimpia otteita ja boxeja en edes saa yksin seinälle”, Nea jatkaa.

Sitten on itse reitintekoprosessi. Se on pohjimmiltaan luovaa työtä, joten jokaisena päivänä inspiraatio syntyy erilaisista asioista. Toisaalta välillä on päiviä, jolloin sitä ei tunnu syntyvän juuri mistään. ”Syynä voi olla väsymys, edellisen päivän tiukka treeni tai vaikka stressi. Välillä taas käytettävissä oleva otevalikoima tuo haasteita”, kertoo Nea.

”Ajoittain saattaa mielessä olla joku tietty liike, jota haluaa koettaa toteuttaa seinälle. Se saattaa olla peräisin jostain Instagram-videosta tai ulkoreitiltä”, tuumii Olli. Toisaalta hyvän reitintekijän ominaisuuksiin kuuluu myös kyky ”päästää irti” muuveista tai sekvensseistä, jotka eivät toimi ja keksiä jotain muuta.

”Jos epäonnistut, tee se nopeasti, jotta pystyt aloittamaan pian uudelleen”, neuvoo Sami. Sami kertookin oman reitintekoprosessinsa muuttuneen vuosien saatossa.

”Nykyään lähtökohtanani on enemmänkin linjat kuin yksittäiset muuvit. Teen monesti seinälle jonkin muodostelman bokseista ja otteista ja sitten katson, pystyykö sitä kiipeämään. Samalla tavalla kuin ulkona löydät uuden kiven, putsaat jonkun linjan ja lähdet hahmottelamaan, miten sitä pitkin pääsee ylös.”

Olli Antikainen KiipeilyAreena

Tehnyt reittejä reilut 8 vuotta, joista puolet oli osa-aikaisena toisen työn ohessa ja viimeiset 4 vuotta kokopäiväisesti ensin Boulderkeskuksella ja nyt viimeiset noin puoli vuotta KiipeilyAreenalla

Olli pitää erityisesti kisareittien tekemisestä, vaikkakin kisojen toteutus on todella stressaavaa ja fyysisesti rankkaa päivien venyessä pitkiksi.

Samuli Tainen/Boulderkeskus

Reittejä testataan ja muokataan pitkin päivää ja on tärkeää, että kaikki reitintekijät testaavat myös toistensa aihioita ja antavat palautetta ja ideoita, miten reitistä voisi saada vieläkin toimivamman. Lopuksi tarkistetaan, että kaikki otteet ja muodot ovat hyvin kiinnitetty.

Kaiken reitinteon lähtökohtana on turvallinen kiipeily. Onnettomuuksilta ei voi missään lajissa välttää, mutta niiden minimoiminen on reitinteossa ensisijaisen tärkeää.

HYVÄN REITIN RESEPTI

Reitti on hyvä, kun se sopii tilanteeseen ja kokonaisuuteen. "Ennen reitin aloittamista on olennaista miettiä, kenelle tai mihin tarkoitukseen reittiä ollaan tekemässä", painottaa Sami.

"Mielestäni hyviä reittejä on monenlaisia. On hyviä, oivaltavia reittejä. Sellaisia, joissa yksittäinen, tiukka muuvi vaatii ehkä hioimista, mutta palkitsee onnistuessaan. Hyvä reitti voi olla myös kruksiton, vaikeudeltaan suhteellisen tasainen, siis sellainen, jossa on hyvä flow ja jota on miellyttävä kiivetä. Piste iin päälle on, jos reitti myös näyttää hyvältä ja houkuttelee kiipeämään", pohtii Nea. Reitien esteettisyys onkin korostunut viime vuosina, kun otteiden koot ovat selvästi kasvaneet ja reiteistä on alkanut tulla toinen toistaan näyttävämpiä.

Olli tekee mielellään kompleksisia reittejä, jotka yllättävät ja haastavat etsimään itselle sopivat asennot edetä. Vaikka reitin voi usein kiivetä monella eri tavalla, oikealla tyylillä sen kuuluisi tuntua luonnolliselta. "Toki on hyvin mahdollista, ettei reitintekijä ole kokeillut aivan kaikkia mahdollisia vaihtoehtoja kyseisen reitin kiipeämiseen ja nokkela kiipeilijä keksii huomattavasti helpomman tyylin", sanoo Olli.

Reitintekijän näkökulmasta parasta on, kun kiipeilijä tippuu reitiltä ja alkaa välittömäs-

Kalle Laakso

Nea Setälä

Tampereen Kiipeilykeskus

Tehnyt reittejä syksystä 2021 lähtien

Neasta parasta on seurata kiipeilijän oppimisprosessia reitillä ja odottaa milloin oivallus iskee.

ti analysoida, mitä teki väärin. Reitti on onnistunut, kun se koukuttaa kiipeilijän yrittämään uudelleen, ja opettaa jotain matkalla toppiin.

GREIDI ON JUMALA, VAI ONKO SITTENKÄÄN?

Reitin greidaaminen on yleisesti ottaen vaikeaa, eikä reitille ole edes mahdollista määrittää yhtä absoluuttista greidiä. Vaikeuteen vaikuttaa niin moni kiipeilijän ominaisuus, kuten pituus, kropan mittasuhteet, liikkuvuus, sormivoima, reitinlukutaito ja kyky

tuottaa ja hahmottaa liikettä. Olennaisinta onkin arvioida reitin vaikeutta nimenomaan kohderyhmän perusteella.

Joissakin halleissa jokainen reitti on greidattu numeerisesti. Nykyään on kuitenkin yleistä myös indikoida reittien vaikeutta väreillä, jotka toimivat enemmänkin suuntaa antavina asteikkoina. Toisinaan otteiden väri kertoo suoraan, minkä vaikeuskaalan reitistä on kyse. Toisinaan taas otteiden väri ei ole merkitystä, mutta reitin yhteydessä esitetään, minkä värieseen kokonaisuuteen reitti kuuluu. VOEMALLA tällaista reittikokonaisuutta kutsutaan circuitiksi.

Samin mukaan yksi reitinteon keskeisimpiä käsitteitä on "athletic empathy", jossa pyritään asettumaan kiipeilijän asemaan ja ymmärtämään sitä kautta reitin haastavuutta. Kun reitintekijä tiedostaa, mitä ominaisuuksia reitissä mitataan, saadaan luotua kunnon tasoiselle kiipeilijälle monipuolinen circuit erityyppisiä reittejä.

"Kisasettauksissa käytän lisäksi **Tonde Katiyon** kehittämää RIC-asteikkoa, jossa R tarkoittaa riskiä eli kuinka herkästi liike epäonnistuu, I intensiteettiä eli voiman käyttöä ja C reitin kompleksisuutta, joko reitinluvullisesti tai monimutkaisten liikesarjojen muodossa", Sami kertoo.

Jokaisen reitintekijän tavoitteena on tehdä reitistä mahdollisimman tasapuolinen eri kokoisille kiipeilijöille. Se on kuitenkin toisinaan haastavaa.

"Olen 154-senttinen pätkä enkä vaan voi käsittää, miten pitkät ihmiset ovat niin pitkiä", Nea nauraa. "Saatuaani mielestäni aikaan tosi kivän reitin laitain pillit pussiin ja lätkäisen greidilapun lähtöteeseen. Sen jälkeen seurailin, miten reittiä kiivetään ja aina tulee se hetki, kun pitkä heppu tulee ja skippaa reitin hienoimmat muuvit", Nea jatkaa.

Yleisempää kuitenkin on, etteivät vahvat ja pitkäsalskeat reitintekijät aina osaa ottaa lyhyellä sylvälillä varustettuja kiipeilijöitä huomioon. Toisaalta todella pitkiä kiipeilijöitä harmittaa, etteivät he juuri koskaan saa olla suorana tai käyttää maksimiulottuvuuttaan.

Ehkäpä greidilappuun voisi laittaa jonkun tällaisen indikoimaan, jos reitti on erityisen sopiva hyvin lyhyelle tai vastaavasti pitkälle kiipeilijälle, vähän samaan tapaan kuin KiipeilyAreenalla käytetään hiekkasäkki-logoa kertomassa, että reitti saattaa tuntua vaikealta greidiinsä nähden?

Osa reitintekijöistä muokkaa reittejään jälkikäteen palautteen perusteella, mutta Olli pitää siitä, ettei reitteihin enää kosketa myö-

Emmi Raukylä

Reitinteko aloitetaan yleensä isoista muodoista.

Emmi Raukylä

Reitin testaus ja muiden tiimin jäsenten antama palaute on tärkeä osa reitintekoa.

Niko Auvinen

Joulukuussa 2021 järjestettyyn VOEMAn reitinteko workshoppiin osallistui niin kokeneita kuin aloittelevia reitintekijöitä

hemmin. ”Mielestäni sisäreiteillä vaikeuden arviointi kuuluukin olla suuntaa antavaa, kun kyseessä on kuitenkin kiipeilyreitti, joka tulee poistumaan seinältä piakkoin”, Olli kiteyttää.

MITEN TULLA HYVÄKSI REITINTEKIJÄKSI?

Sanotaan, että kaikki hyvät reitintekijät ovat hyviä kiipeilijöitä, mutta kaikki hyvät kiipeilijät eivät ole automaattisesti hyviä reitintekijöitä. Tässä on vinha perä. Reitinteon perusteita voi opetella koulutuksissa ja workshoppeissa, mutta hyväksi reitintekijäksi tulee vain harjoittelemalla ja oppimalla virheistään. Samin mielestä hyvän reitintekijän tärkeimmät ominaisuudet ovatkin positiivinen asenne ja halu kehittyä. Toki jokaisen reitintekijän on tärkeää kiivetä paljon ja monipuolisesti sekä sisällä että ulkona oppiakseen ymmärtämään liikettä.

”Hyvä reitintekijä on luova ja tuntee itsensä ja omat vahvuudet ja heikkoudet kiipeilijänä. Tässä ammatissa on myös kestettävä aikataulupaineita”, Tuomo pohtii. Arkisemmassa gymisettäyksessä aikaa yhden reitin

tekemiseen on yleensä varsin vähän, ja resursseja on käytössä vähemmän kuin kisareiteissä.

”Lähes poikkeuksetta kisoja varten tehdään tarkka suunnitelma, minkä tyyliä reittejä jokaiselle sarjalle halutaan rakennettavan. Jos aikaa reitinteolle on varattu riittävästi, saa yksittäisen reitin yksittäistä liikettä hioa täydelliseksi. Parhaassa tapauksessa kisoja varten on erikseen tilattu uusia otteita sekä muotoja. Kisat ovat yleensä hyvin opettavaisia ja ne kasvattavat reitintekijän”, Olli kertoo.

Ero liian helpolla ja mahdollottomalla reitillä saattaa kuitenkin olla hiuksen hieno, niin kuin world cupeissakin on monesti huomattu, ja siksi hyvän reitintekijän on myös opittava pääsemään yli reiteistä, jotka eivät onnistuneet täydellisesti. ”Se on kuitenkin vain työtä, eikä kukaan voi saada joka kerta aikaan pelkkiä helmiä”, Nea järkeilee.

Kiipeilyreitit herättävät usein tunteita, eikä ole lainkaan harvinaista, että joku tykkää ja joku toinen taas vihaa samaa reittiä. Kaikki

Sami Romppainen VOEMA

Kiipeilyhalliyrittäjä ja reitinteon kouluttaja, tehnyt reittejä ammatikseen noin 9 vuotta.

Sami Romppainen

Sami on mieltynyt kompleksisiin reitteihin, jotka vaativat ongelmanratkaisutaitoja ja mitataan kiipeilijän fysiikan lisäksi myös henkisiä ominaisuuksia.

Tuomo Lankinen

BoulderSaimaa, reitintekijänä myös Boulderkeskuksella

Kiipeilyhalliyrittäjä, tehnyt reittejä ammatikseen noin 8 vuotta

Amanda Penttinen

Tuomosta parasta reitinteossa on päästä tarjoamaan harrastajille samanlaisia kiipeilyelämyksiä, kokemuksia ja tunteita, joita laji on vuosien varrella antanut hänelle.

haastatellut reitintekijät ottavat mielellään vastaan palautetta, joko henkilökohtaisesti, hallien palautelaatikon tai hallilla käytössä olevien applikaatioiden kautta. Hyvä palaute on kuin polttoainetta reitintekijälle, joten sitä ei kannata säästellä! Myös rakentava palaute ja kehitysideat ovat tervetulleita, varsinkin jos niitä annetaan työajalla.

”Yksi parhaita keinoja saada palautetta reiteistä on istua reitintekopäivän jälkeen hallin nurkassa hiljaa ja seurata miten kiipeilijät reagoivat, kiipeilevät ja keskustelelevat kiipeilystä”, Tuomo vinkkaa.

LOPUKSI...

Janja Garnbret, Adam Ondra ja Tomoa Narasaki lienevät kaikille kiipeilijöille tuttuja nimiä, mutta kuinka moni tietää **Tonde Katiyon, Florian Escofferin** tai **Jacky Godofen**? He ovat kuuluisia reitintekijöitä ja esikuvia monelle suomalaiselle reitinteon ammattilaiselle. Heille, jotka hikoilevat tikkailla ja pistävät luovuutensa peliin tarjotakseen meille viikko toisensa jälkeen upeita elämyksiä. ▲

Vihdin ja Kirkkonummen kuntien rajavyöhykkeellä sijaitseva 85 hehtaarin Palakosken ulkoilualue on Uudenmaan virkistysalueyhdistys ry:n suosituimpia ulkoilukohteita. Kiikkukallion släbi sijaitsee teknisesti virkistysalueyhdistyksen maiden ulkopuolella, mutta käytännössä kaikki virkistysalueyhdistyksen palvelut (parkkipaikka, hoidetut polut, ulkojuoksi, yms) ovat myös Kiikkukallion kävijän käytettävissä.

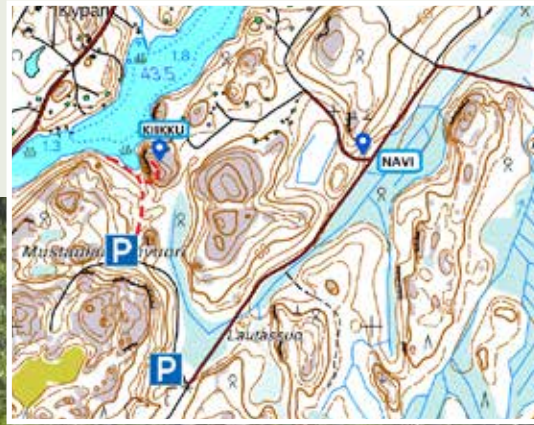
Löysimme Kiikkukallion kesällä 2020 Jan von Platon kanssa samoihin aikoihin, kun herätimme Veikkolan Vuorenmäkeä takaisin kiipeilykäyttöön. Varsinainen uutuuksia se ei tietenkään ollut, koska kallio näkyy varsin hyvin Palakosken ulkoilureitille. Mutta syystä ja toisesta Kiikkukallio oli kuitenkin kypsymättömässä tilassa.

Modernia ja vanhempaa filosofiaa

Släbikalliona Kiikkukallion jyrkänteet olivat keränneet vuosien saatossa irtainta päälle, ja kehityskeskustelu maanomistajan kanssa oli välttämätöntä. Pulttausta pohdittiin

Kuvat ja teksti:
Sampsu Jyrkynen

Kiikkukallio nousee 27 metriä ylös Vihdin Palojärvestä. Se on luonnonkaunis släbikallio, jonka jyrkänteelle on toistaiseksi avattu puolen tusinaa modernihkosti pultattua linjaa sekä muutama seikkailullisempi luomureitti. Kallion greidiskaala nelosista alakutosiin sopii niin aloittelijoille kuin pidempään kiivenneille.

Pääkaupunkiseudun korkein släbi

myös hetken, mutta melko nopeasti päästiin konsensukseen, jossa sekä pulttireittejä että luomureittejä tehdään.

Kallio on suomalaisittain erittäin korkea ja reittien pulttaus ei ole siten yhtä tiheä kuin matalammilla city-kallioilla. Pulttausfilosofiana on pidetty kansainvälistä käytäntöä soveltaen, että alhaalla ja vaikeissa paikoissa pultataan tiheämmin. Ylhäällä ja helpommilla osuuksilla sallitaan pienehköjä rannareita ulkomaisten släbien tyyliin. Lisäksi on pyritty siihen, etteivät pulttireittien pultit tulisi halkeamien viereen, jotta myös luomukemus olisi mahdollisimman autenttinen.

Kallion ensimmäiselle reitille, *Huhmarille*, asennettiin multipitchin välistä erittäin kauniiseen hiidenkirnuun. Välistä ei ole erityisen välttämätöntä urheilullisessa mielessä, mutta se on hyvinkin looginen, ja sijainniltaan sellaisessa paikassa, missä vuoristossa varmistettaisiin. Välistäkin kanssa köyden kitka jää minimaaliseksi ja katseyhteys kiipeilijöiden välillä säilyy parhaiten.

Veneilyteema nimistöä

Reittien nimeämisessä on noudatettu

Sampsu Jyrkynen *Marinon* (6a) ensinousulla.

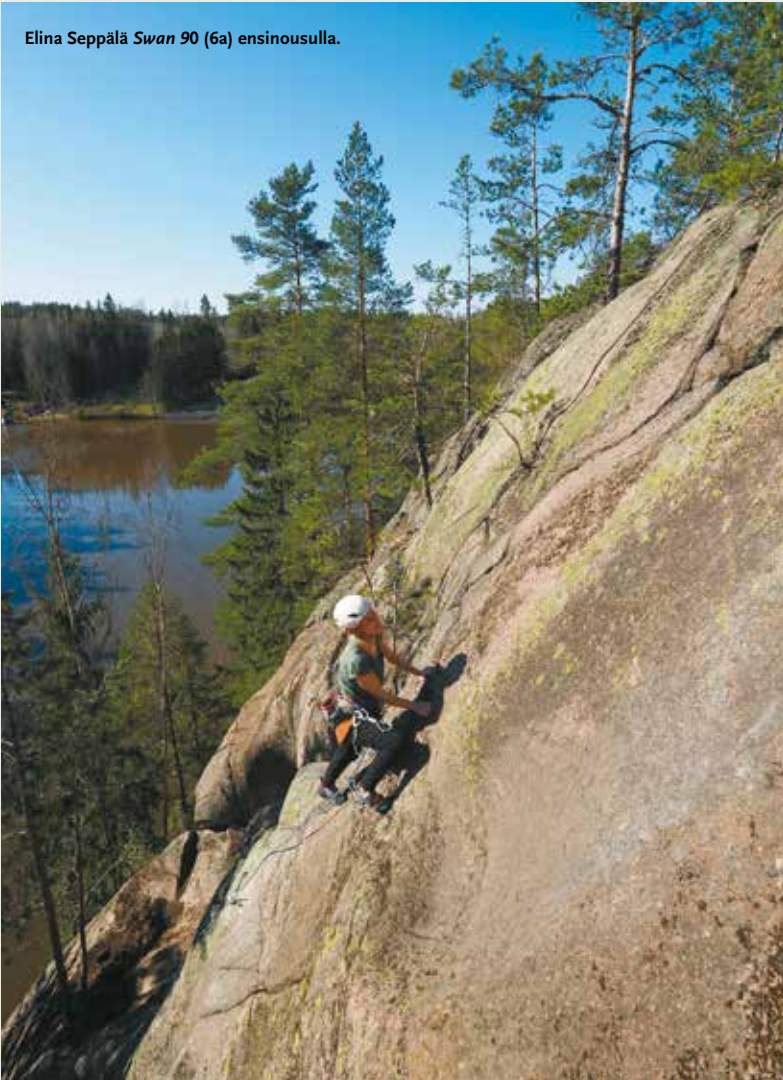
Elina Seppälä

Ylh. Uudenmaan virkistys-
alueyhdistys kunnosta-
massa polkua.

Jan von Plato Marinon
Nauticat:n (5-) yläsläbilä.

Elina Seppälä Swan 90 (6a) ensinousulla.

veneilyteemaa. Jyrkännettä ei ole nimetty kartassa, joten siitä käytettiin kehittäjien kesken aluksi nimitystä Huhmarin släbi. Tilanne päivittyi, kun maaomistaja osasi kertoa paikallisen nimen Kiikkukallio. Paikallisten nimi oli myös varsin osuva - mikäpä olisikaan sen selkeämpää kuin käydä il-takiikuilla Kiikkukallioilla.

Pidemmät nautintolinjat nimesimme suomalaisten purje-veneklassikoiden mukaan, ja urheilullisemmat sportit kas-toimme moottorivene teemassa. Jan von Platon kanssa pohdimme, että lähes 90 jalan mitta on siinä määrin kun-nioitettava pituus suomalaiselle kiipeilyreitille, jotta sen pi-tuiselle reitille kehtaa antaa myös hivenen aristokraattisem-man nimen.

Luontokokemus keskiössä

Kiipeily-lehden kolumnisti **Saku Korosuo** on viime aikoina aikuistunut valtavasti ja alkanut käyttämään kiipeilyistään termiä "vuxenklattrig". Kiikkukallio noudattelee samaa ajattelupohjaa - olkoonkin, ettei tässä yhteydessä ole kyse siitä teknisestä kiipeilystä, johon Saku viittaa termillään.

Kiikkukallio antaa parastaan kiipeilijälle, jonka tekemisessä greidi ei ole keskiössä. Urheilullisempi kiipeilijä ei löydä tästä paikasta fyysistä haastetta saati hauispumppua. Paikan parhaita antia on sen sijaan sivistynyt toppivarmistaminen, släbihipsutelu luonnon muovaamissa hiidenkirnuissa ja skumppalasiin kilistely auringon laskiessa.

Toki alhaaltakin voi varmistaa ja reittien juurelle pääsee myös kävellen, mutta ylävarmistuksessa kokemus on täydellisempi. Ylhäällä on miellyttävä tuulenvire, huomattavasti paremmat maisemat ja vähemmän itikoita. Kiikkukalliolla kiivetään suomalaisten järvimaisemien ja reittien ilmapuuden takia. Greidit ovat sivuseikka. Jan von Platon ajatuksia siteeraten hauispumppua tavoitellaan seuraavan kerran seuraavassa elämässä – "next life".

Kiikkukallio tänään

Keväällä 2022 Kiikkukalliolla on kuusi pultattua reittiä sekä kolme luomuvarmistusta. Reittien lukumäärä on tosin väärä mittari, koska reitit vastaisivat yhteispituudeltaan noin 27 reittiä Rollareilla.

Jos Kiikkukalliolta kiipeää kaikki kuusi pulttilinjaa, vastaa kiipeilypäivä varsin kivaa 180 metriin multipitch-päivää. Trädien kanssa kokonaisuus lähentelee jo keski-isoa 300 metrin päivää vuoristossa.

Reitintekijän perspektiivistä on olemassa reittejä, jotka kiivetään kerran, ja siirrytään sitten seuraavaan. Kiikkukallio on kuitenkin erilainen - tänne palataan yhä uudestaan. Auringonlasku hienossa paikassa ja hyvässä seurassa skumppalaseja kilistellessä on aina auringonlasku hienossa paikassa, hyvässä seurassa skumppalaseja kilistellessä. Siitä on vaikea pistää paremmaksi. ▲

KIIKKUKALLIO

SIJAINTI: Palojärven metsätie 416,
03150 Vihti (lähin osoite)

AJOAIKA: 25 min Espoon IKEA:lta laskettuna

PALVELUT: pysäköintipaikka, käymälä,
lähes esteetön polku

GREIDIT: 4+ - 6a

TOPO: 27crags.com, ilmankin pärjää

PARASTA: korkeus, maisemat, ilta-aurinko

Ama Dablam 2021

Kuvat: Anni Penttilä, jos ei muuta mainittu

Anni Penttilä nousi Nepalissa Ama Dablam vuoren huipulle 2.12.2021.
Tässä kuvakollaasi vuoresta, reitistä ja Annin noususta.

Alexandro Dazio

Ama Dablam.

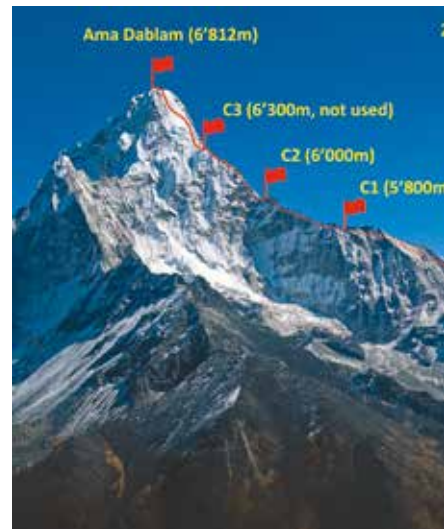

Alexandro Dazio

Ama Dablam, Yellow Tower.

Ama Dablamilla lähellä huippua.

Route 1 Ama Dablamilla.

< Ama Dablamin kolmosleiri 6300 metrimissä.

AMA DABLAM

MISSÄ: Koillis-Nepalin Khumbussa

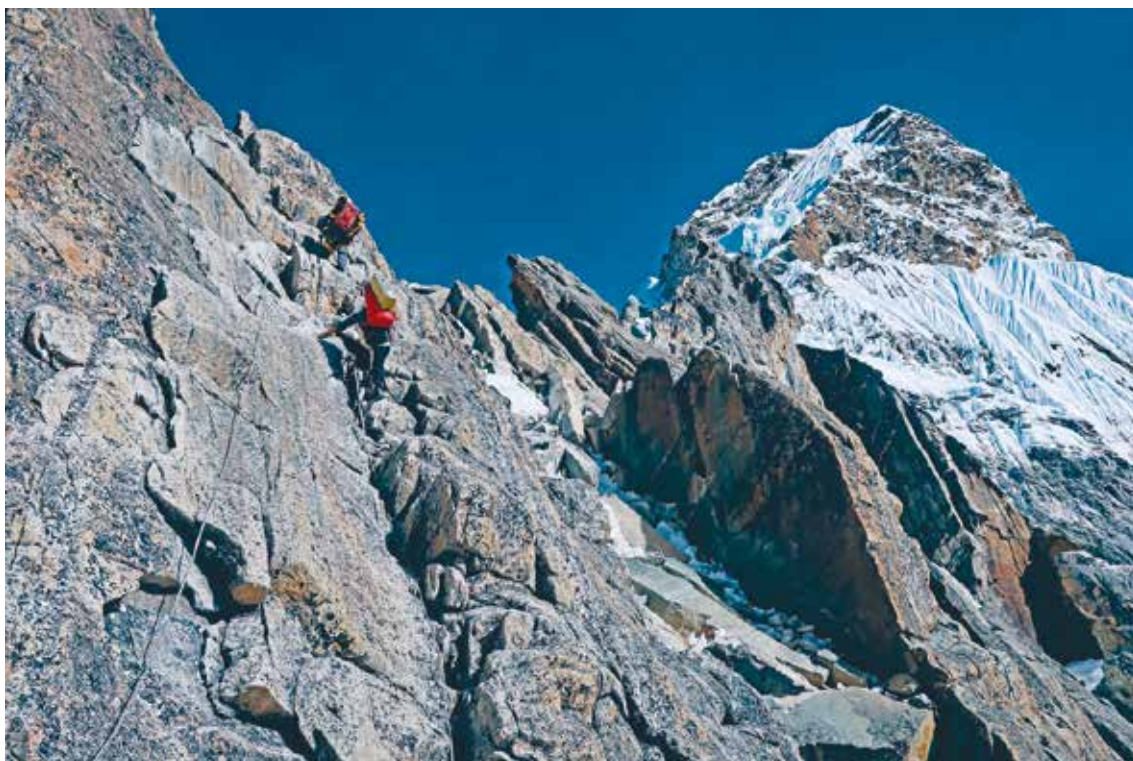
KORKEUS: 6812 metriä

SESONKI: huhti-toukokuu ja syys-marraskuu

REITTI: Anni kiipesi South West Ridgen, joka on Ama Dablamin yleisimmin kii- vetty reitti. Reitti on osittain erittäin jyrk- kä ja tekninen, reitillä on myös pystykal- liota. Vaikeimmat kohdat sisältävät 5c -kiipeilyä.

Alexandro Dazio

Alexandro Dazio

Matkalla Ama Dablamın kakkosleiriin.

Näkymä Ama Dablamın perusleiriltä.

Alexandro Dazio

Anni Penttilä on 28-vuotias vuorikiipeilijä, joka innostui vuorista ensimmäisellä Nepalın matkalla 2013. Tämän jälkeen Anni on kiivennyt Nepalissa, Pohjois- ja Etelä-Amerikassa, Tansaniassa ja Norjassa vuosien aikana ja keväällä 2021 hän saavutti tavoitteensa kiivetä Mt. Everestin huipulle. Anni asuu Helsingissä ja harrastaa muitakin kiipeilyn alalajeja kuin vuorikiipeilyä.

Galleria

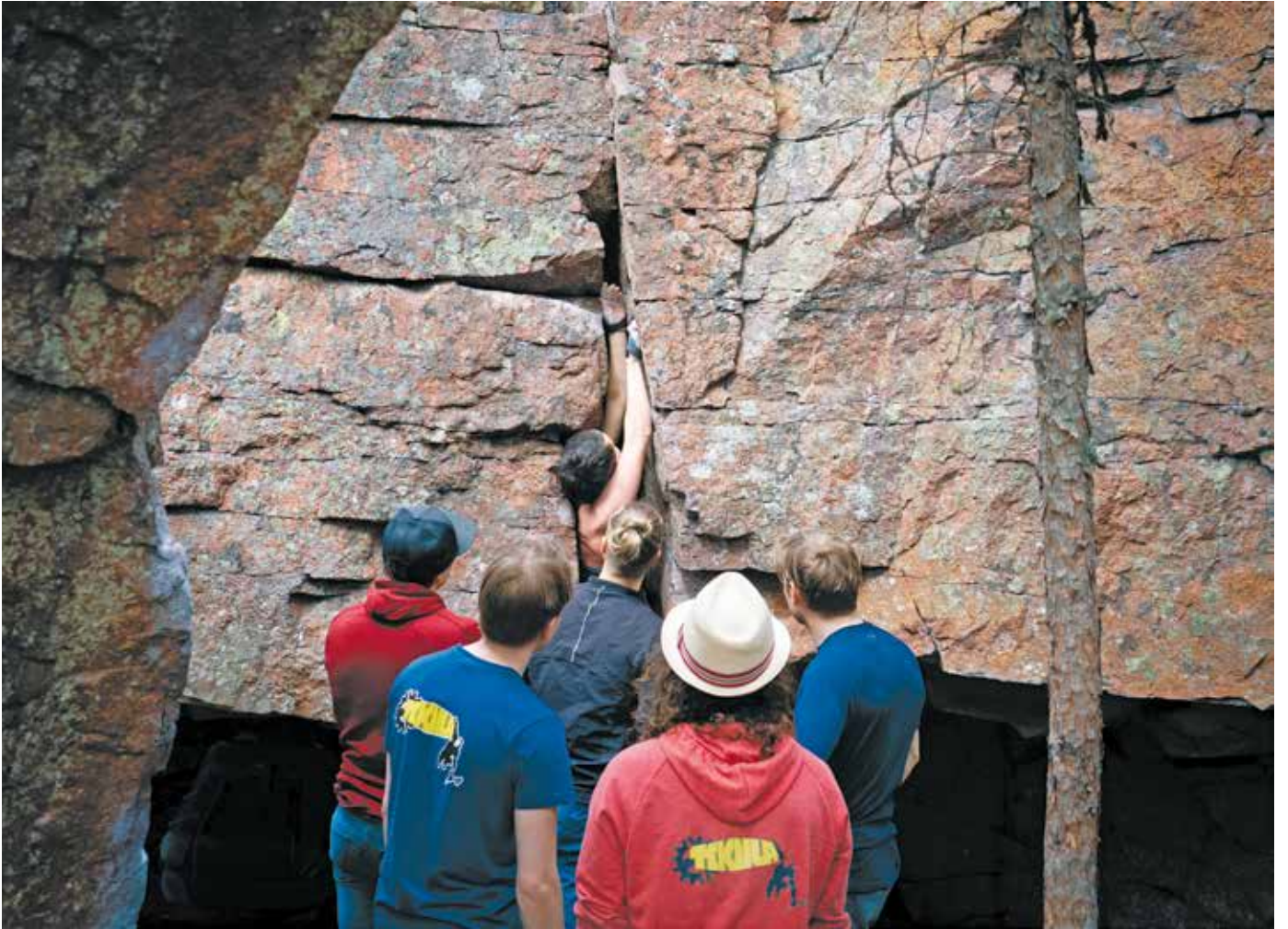
Galleria julkaistaan jokaisessa Kiipeily-lehdessä. Lähetä omat täysosumasi Kiipeily-lehteen osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi

Andreas Renner, Patamania, Haukkavuori, Simpele. Kuva: Janne Järvinen.

Oskari Simonen ja Viimeinen Tuuttikuski assis 7c+, Servo. Kuva: Kuutti Heikkilä.

Mia Muhonen, Maneater (7A), South Grottanilla. Kuva Jyrki Lumme.

Saatavilla
seuroilta,
kaupoista ja
halleilta

UUDET KÖYSITOPOT

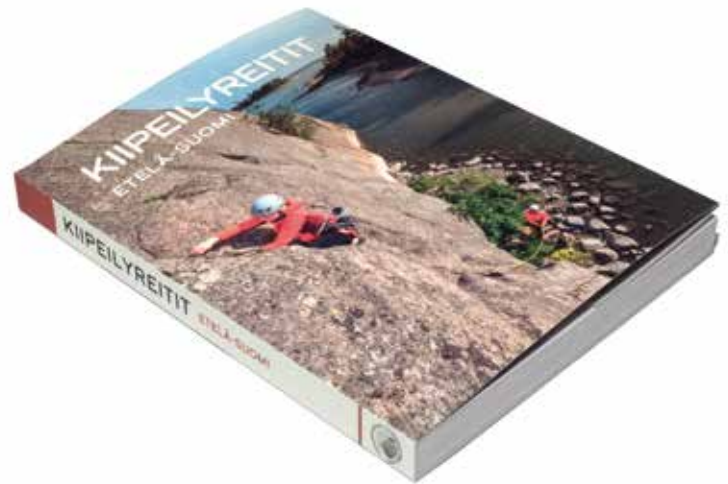
- Valokuvamuotoiset reittikuvaukset
- Lähestymisohjeet maastokartalla
- Julkisen liikenteen reittiohjeet kalliolle
- Ajo-ohjeet ja pysäköintipaikat

KIIPEILYREITIT ETELÄ-SUOMI

Kiipeilyreitit Etelä-Suomi esittelee pääkaupunkiseudun kiipeilijöiden tärkeimmät kiipeilykalliot. Alueen rajauksena on noin tunnin ajomatka Helsingistä.

Kirja julkaistiin syksyllä 2019 ja se on Kiipeilyreitit -kirjasarjan ensimmäinen osa.

- 28 kalliota, yli 600 köysikiipeilyreittiä
- 272 sivua, koko A5

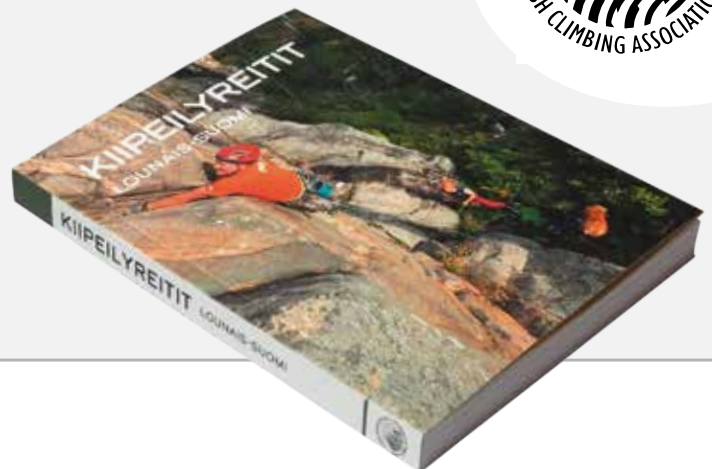

KIIPEILYREITIT LOUNAIS-SUOMI

Kiipeilyreitit Lounais-Suomi kattaa Turun ja Salon seudun suosituimmat kalliot. Kustavin kiipeilystä tulee myöhemmin oma kirjansa.

Lounais-Suomen kirja julkaistiin syksyllä 2020 ja se on kirjasarjan toinen osa.

- 26 kalliota, yli 500 köysikiipeilyreittiä
- 248 sivua, koko A5

Jani Valtari

Keskikesällä Bellervo tallustelee välillä vapaana.

Mikko Nykänen

Pihan satoa syyskuussa.

Kiipeilymajatalo Siuntion sylissä

Luntovalley Climbers Inn toivottaa väsyneen kiipeilijän tervetulleeksi

Teksti: Mikko Nykänen

Siuntion maalaismaisema peittyi hämärään, kun mutkittelemme pitkin kyläteitä. Syyskuun lopulla päivänvalo ei riitä perille saakka, kun lähtee Tampereelta työpäivän jälkeen. Halusimme **Jani Valtarin** kanssa saada vielä yhden köysiviikonlopun kauden loppuun, ja kohteeksi valikoitui läntisen Uudenmaan kalliot. Vahvana vaikuttimena valintaan oli tiedossa oleva sopiva majoitus, jossa Jani vietti viikon kesälomallaan.

Tie renkaiden alla on vaihtunut hiekkaiseen ja viimeisessä käännoksessä ajovalot heijastuvat takaisin kauniin punaisen maalaistalon seinästä. Pihamaalla meitä vastassa on **Miro Jerohin**, molempien vanha tuttu Vaasan vuosilta. Luntovalley Climbers Innin isäntä toivottaa meidän hymyillen tervetulleeksi ja antaa meille esittelyn viikonlopun majoipaikkaamme. Miron perheen asutta-

man päarakennuksen lisäksi pihapiirissä on käyttööme varattu kodikas huone aitausta ja hyvin varusteltu kesäkeittiö. Saunakin lämpimää kiipeilypäivien jälkeen. Pimeässä syysillassa kokkaamme nopean aterian lämpimässä keittiössä ja debriiffaamme työviikon ansaitun ohrajuoman äärellä. Mielen valtaa rauha. Pian vetäydymmekin jo aitaan pehkuihin, Jani alhaalla olevaan sänkyyn, minä makuuparvelle. Unta ei tarvitse houkutellessa.

Aamulla heräämme kauniiseen syyspäivään ja sisäistän, mihin olen saapunut: kiipeilylomalle. Siihen Etelä-Euroopan kohteista tuttuun konseptiin, missä yksinkertainen majoitus ja yhteiskeittiö riittää kiipeilyn täyttämien päivien huolloksi. Eikä ainoastaan riittä, vaan juuri oikealla tavalla täydentää kokemusta. Väistämättä mieleeni tulee Es-

panjan El Chorrossa kiipeilijöitä huolitseva Olive Branch -majatalo. Luntovalley on vain huomattavasti kodikkaampi. Tällainen on Suomesta puuttunut, ajattelen. Toki eri kiipeilykohteisiin on syntynyt omia base camppejaan: Soltuna Ahvenanmaalla, Perä-Posion koulu Korouoman lähellä ja Itätalon ranta Kustavissa. Mutta tällainen hyvin varusteltu, persoonallinen majatalo on aivan oma lukunsa. Juuri sellainen paikka, missä voi vaihtaa kauluspaidan varmistusuntsaan, lounasravintolan yhteiskokkailuun. Ja olla ainakin yhden viikonlopun ajan toimistorotan sijaan kiipeilijä.

Vaikuttuneena Luntovalleyn tunnelmasta, halusin kysellä Miroilta hieman majatalon taustoista ja toiminta-ajatuksesta.

Kerro vähän itsestäsi ja kiipeilystäsi

Olen Miro, teatteripedagogi sekä kiipeilyyn addiktoitunut kahden pikkulapsen isä. Me asutaan Siuntion kumpuilevissä maisemissa maaseudun rauhassa. Avovaimoni on taitelija ja vähän me myös viljellään omalla pihalla ja pidetään hengissä muutamaa kanaa ja yhtä kissaa. Kokeilin kiipeilyä ekaa kertaa 2009, hurahdin siihen vähän syvemmälle vuonna 2014, ja 2018 kun muutimme tänne Siuntioon, hurahdukseni syveni entisestään. Nautin kiipeilyssä eniten seikkailusta, sen kaikissa mahdollisissa muodoissa ja itseni haastamisesta.

Mistä ajatus kiipeilymajapaikan perustamiseen tuli?

Siihen oli montakin syytä:

1: Sijainti. Muutettuaamme tänne oivalsin,

Roope urheiluhullulla.

Miro Jerohin

että asutaan loistavalla sijainnilla suhteessa Länsi-Uudenmaan kiipeilykallioihin.

2: Meidän pihapiirimme ja sen mahdollisuudet. Paikkaa ei ole rakennettu erityisesti tätä varten, mutta fasilitteetit riittävät silti simppelein majapaikan pyörittämiseen. Pidämme kodistamme ja haluamme jakaa sen muiden kanssa.

3: Yhteisöllisyys. Tässä talossa on kauan sitten asunut läheisen kansakoulun keittäjä ja hän kuulemma tarjosi oman maansa mansikoista tehtyä mansikkahilloa lätyjen kanssa koululaisille aikana, jolloin mansikkahillo oli todellista luksusta. Jotenkin se kuva on kaunis ja sitä haluaisi jotenkin tehdä sitä samaa mutta ihan omalla tavallaan. Jakaa omastaan.

4: Tällaisia paikkoja voisi olla enemmänkin Suomessa! Esimerkiksi Mikkelin seudulla, vinkki vaan sielläpäin asustaville.

Oliko teillä esikuvia, esim. ulkomailta?

Ei ainakaan tietoisesti.

Mitä majapaikka tarjoaa vierailijalle?

Kauniita maisemia ja monipuolisia kiipeilymahdollisuuksia. Rauhaa ja seikkailua. Hyviä uimavesiä virkistytymiseen. Majoittumisen suhteen yksinkertaista luksusta eli back to basics -tyylillä vettä kaivosta, löylyt puusaunassa ja yöksi katto pään päälle. Piha-aitassa on kaksi huonetta erillisillä sisäänkäynneillä. Toisessa huoneessa on kaksi 120 cm leveää sänkyä ja toisessa huoneessa neljä 80 cm leveää sänkyä. Talon tarjoaa tietysti myös kaikki lähikallioiden

nippelitiedot ja niksit niitä haluaville.

Mitä toivotte, että kiipeilijä saa vierailustaan?

Kokonaiselämyksen, joka olisi uniikki omalla tavallaan. Paikan, jossa voi rauhoittua ja keskittyä elämän yksinkertaisiin iloihin kiipeilyn ohella. Että vieraat pääsevät irti arjesta ja saavat pysähtyen nauttia luonnosta ja kallion kuluttamista hellistä sormenpäistä sekä jomottavista lihaksista.

Millaista kiipeilyä lähialueella on?

Kaikkea löytyy, mutta sporttia on eniten ja sen tarjonta on kaikkea tosi släbistä aina megahänkkiin. Vaikeusasteet ovat enimmäkseen 6a ja 8c+ välillä. Muutamalla kaltsilla on paremmin tarjolla helppoja reittejä, esim Kauhala, Kvarnby ja Kiikkukallio. Boulderointi täälläpäin sisältää paljon muureja, mutta siellä täällä on kivenmurikoitakin. Isoja sektoreita on Vuohimäki, Jolkby ja KasaGrande. Trädiä pääsee kiipeilemään eniten Kvarnbyssä, Pickalassa ja Kauhala.

Miten crageille pääsee, tarvitseeko autoa?

Kolme kalliota on pyöräilyetäisyydellä ja lähin boulderimesta kävelyetäisyydellä, mutta auto on kyllä hyvä olla.

Entä jos sataa?

Sadepäivänä tai lepopäivänä voi esimerkiksi ihan vaan makoilla aloillaan tai vaikka vuokrata kajakit lähistöltä ja lähteä melomaan Siuntionjokea, jota kutsutaan eteläsuomen Amazoniksi. Jos löytyy kiinnostusta, **Ria** voi järjestää taidetyöpajan läheisellä kyläkoulul-

Luntovalley Climbers Inn

Missä? Luntolaakson tie, Siuntio.

Milloin? Avoimena toukokuusta syyskuuhun.

Kuka? Miro Jerohin, Ria Bäckström

Hinta? 20 € paku/teltha/henkilö, 80 € huone aitassa (ryhmälennus saatavilla 5 hlöä suuremmalle ryhmälle).

Millä pääsee? Autolla 45 min Helsingistä. Julkisilla Siuntion asemalle, josta pyörällä perille.

Kalliot: Falkberget 10 min, Tullberget 10 min (uusi kallio, ei vielä 27ssa), Pikku Siuntio 7 min, Pickala 20 min, Kvarnby 20 min (suomen eka trädi 7a), Kauhala 30 min, Nummi 40 min, Antby 35 min, Kiikkukallio 35 min + muutama muu.

Sheet: Vierasmaja, jossa kaksi erillistä huonetta. Molempiin majoittuu mukavasti 2-4 hlöä. Teltha- ja pakumajoitus mahdollinen.

Eats: Hyvin varusteltu, lämmitettävä ulkokeittiö: jääkaappi, liesi ja kaikki ruoanlaittoon tarvittava. Terrassilla lisäksi grilli ja muurikkapannu. Pihan satoa/antimia tarjolla.

Treats: Pihasauna lämpiää aina kun haluaa. Päärakennuksen ulkoseinässä säädettävä moonboard, pihalla trampoliini ja keinut lapsille ja lapsenmiehisille.

Yhteys

luntovalleyclimbersinn@gmail.com

📷 luntovalley_climbers_inn

050 411 6572

airbnb.com/h/luntovalley

la sijaitsevalla ateljeellaan. Voi käydä Mustion upeassa linnapuistossa ja samalla matkalla poiketa ihmettelemässä Privatvägen trädireittiä. Lähistöllä on kolme eri luolaa, jotka voi kiertää, ja lähellä on myös hyvät marja- ja sienimetsät. Jos haluaa vähän toisenlaista heittäytymistä kuin kiipeillessä, niin Miro voi järjestää teatterityöpajan.

Voiko teltailla? Tai majoittua pakussa?

Tottakai! Tilaa löytyy kerrallaan kahdelle paikalle.

Vuorilla, maisemia Le Rateaun länsihuipulta (3769 m).

Nautintokiipeilyä Ailefroiden pitkillä reiteillä Ranskassa

Teksti: Taina ja Juhani Jääskeläinen

Logistiikka on helppoa ja lähestymiset yleensä nopeita. Laskeutumis- eli abseililinjojen sijainti vaihtelee. Jotkut sijaitsevat kiipeilylinjan vieressä mahdollistaen pakittamisen, kun taas toisilla reiteillä abseililinja on kauempana ja pakittaminen haastavampaa, varsinkin jos reitillä on ollut poikkikulkuja. Joiltakin reiteiltä voi kävellä alas, koska ne päättyvät patikointipolulle tai sen lähelle. Tämä on tilanne varsinkin Drayenseinämällä.

Alue sopii erityisen hyvin henkilöille, jotka haluavat harjoitella monen köydenpituuden

Etelä-Ranskan Alpeilla kiipeilijää hemmotellaan yli sadalla 120–500 metriä korkella kiipeilyreitillä. Näistä suurin osa on pultattu- ja sporttireittejä. Yleisimpiä ovat reitit, joiden vaikeimmat köydenpituudet ovat 5c–6b+ välillä, mutta joukossa on sekä helpompaa että vaikeampaa reittiä.

reittien kiipeilyä hyväkitkaisella graniitilla, kiivetä paljon ilman aikaa vieviä siirtymisiä, opetella voimia säästävää kiipeilytekniikka (jota oppii väkisin pitkillä reiteillä) tai meidän kaltaistemme kypsään ikään ehtineiden seniorien tapaan vain kiivetä nautintoreittejä, joissa varmistaessaan voi samalla ihailla ympärille levittyviä upeita vuoristomaisemia. Kelit ovat selvästi poutaisemmat kuin Chamonix'ssa ja porukkaa yleensä vähemmän.

Olemme saattaneet kiipeillä poutakeillä useita päiviä perätysten, kun samanaikai-

sesti ystävät Chamonix'ssa ovat pitäneet sadetta. Jos helteet iskevät, jäätiköiltä tuleva viileämpi tuulenvire usein tuo helpotusta ylempillä köydenpituuksilla. Seinämiä on eri suuntiin, joten aurinkoa, varjoa tai suojaa tietynsuuntaiselta tuulelta pystyy etsimään säätilan mukaan.

Muustakaan tekemisestä ei ole pulaa. Écrinsin vuoristomassiivi on Ranskan toiseksi suurin, joten ylempänä on mahdollisuuksia monenlaiseseen vuoristokiipeilyyn joko kalliolla, lumella/jäätiköillä tai mixtareiteillä. Pitkiä kiipeilyreittejä on Brianconin alueella muuallakin kuin Ailefroidessa. Jos on liian epävakaa pitkille reiteille tai vaihtelu hoututtelee, voi kiivetä seudun lyhyempiä reittejä, patikoida tai lähteä jollekin lukuisista via ferratoista.

Noin 1300 metriä Ailefroidea korkeammalla sijaitseva Pelvoux'n maja sijaitsee silmiä hivelevän kauniissa paikassa jylhien vuoristomaisemien ympäröimänä, sinne nouseminen on kaikkien korkeusmetrien arvoista. Koskimelonta on suosittua ja siihen sopivia jokia on useampia, joskaan ne eivät so-

vi aloittelijoille. Koskikajakit autojen katoilla ovat yleinen näky.

Itse Ailefroiden kylässä on muutama kahvila-ravintola, jonkin verran majoitusta, yksi pieni ruokakauppa, pari kiipeilytarvike-liikettä ja laaja, viihtyisä leirintäalue joen

Juhani Jääskeläinen

Viimeinen abseili A Tire d'Ailefroidella.

vieressä. Koska kylä sijaitsee 1500 metrin korkeudessa, kesäkuukausina aamuisin on usein alle 10°C, vaikka myöhemmin päivällä olisi parikymmentä astetta tai lämpimämpää.

Topomerkinnöissä 6b max, 6a obligé tarkoittaa, että reitin kruxi on 6b, mutta pulttauksen pitäisi periaatteessa mahdollistaa jatkosta vetämisen tai pultille astumisen niin, että kruxi muuttuu 6a:ksi. Tämä toteutuu käytännössä usein, mutta ei aina. Helpomilla köydenpituuksilla pulttien väli voi olla melkoisen pitkä, ainakin vanhemmilla reiteillä. 50 metrin sinkku- tai tuplaköydet ovat hyvä valinta, abseililinjat eivät ole yli 50-metrisiä. Kannattaa muistaa kätevät työntöotteet voimien säästämiseksi.

Seuraavassa huomioita joistakin kiipeämistämme reiteistä. Lukijoiden kannattaa kuitenkin muistaa, että nämä ovat aina maku-asioita. Reittien nimet, pituudet ja vaikeusasteet otettu *Autour d'Ailefroide* -toposta, mutta reittien pituus näyttää vähän vaihtelevan lähteestä riippuen.

Alla: Maisemia Super Raoulin viimeisellä varmistuspisteellä Drayella.

SEINÄMÄT

FISSURE D'AILEFROIDE

Lyhyt lähestyminen. Auton voi jättää leirintäalueen respaa vastapäätä olevalle parkkipaikalle (tilaa kahdelle autolle) tai pääparkkipaikalle vasemmalle vähän myöhemmin. Kävellään leirintäalueen läpi joen ylittävälle sillalle ja sillan jälkeen polkua suoraan kohti kallioita. Aurinko paistaa seinämälle ja lämmittää kesäkuussa jo noin 07:40 alkaen. Kuumana päivänä aurinko tuntuu paistavan armottomasti suoraan sivusta. Reitit kosteita päivän tai kaksi isomman sateen jälkeen.

A tire d'ailes froides (280 m, 5c+ max)

Kaunis linja, vaihtelevia osuuksia, suosittu reitti, kannattaa olla ajoissa. L1–L2 vaikeimmat ja jyrkimmät, L5:n släbiosuudella pitää vain luottaa jalkoihin, muut sileät osuudet helpompia. Ylhäällä voi istua välipalalla ja ihailla maisemia yli kylän ja leirintäalueen kohti Drayea. On suositeltavaa abseilata. Viimeisellä abseiliosuudella tullaan loppuosa ilman kosketusta kallioon (hämähäkinä). Ensimmäinen alas ehtinyt voi ottaa makeita silhuettikuvia abseilaajasta lumihuippuiset vuoret taustallaan. Kolmas abseilipiste hieman vaikea havaita. Toinen vaihtoehto on paluu jalkaisin hyvin jyrkkää reittiä, jossa matkalla varmistuksia. Tällä alustuloreitillä on sattunut joitakin onnettomuuksia.

Snoopy Directe (280 m, 6b max)

Tasaisemmin vaikea kuin *A tire d'ailes froides*. Melkoisen puhdasta kiveä, ei hyllyjen ylityksiä. Kulmien ylityksiä, hyväotteisia jyrkkiä ja sileämpiä jyrkkiä osuuksia. Yhdessä kohdassa pääsee mm. nautiskelemaan layback-otteista. Abseililinja reitin lähellä ja ongelmaton.

Songe d'une nuit de sabbat (230 m, 6a max)

Kun on tultu leirintäalueen halki ja ylitetty silta, otetaan heti sillan jälkeen polku oikealle (kun kasvot kallioille päin), kävellään tätä joensuuntaista polkua kunnes näkyviin tulee vanha tukipylväs (pylone). Niillä main otetaan polun haara vasemmalle ja paikallistetaan reitti. Usein muhkurista tai hieman reikäistä sileää eli pääasiassa kitkareitti, mutta pidimme hienona. Matkalla on myös kulmia, poikkareita sekä jyrkkiä ja fyysinen 6a-osuus, jossa on hyvät otteet layback-tekniikalle. Harvempaan pultattu kuin 2000-luvun reitit. Helpot abseilit, ei juuri mitään mihin köysi voisi juuttua. Viimeinen lähtee näyttävästi ulkonevan hyllyn päältä ja laskeutuja on hämähäkilangassa ilman kontaktia kiveen koko matkan. Alkukaudesta reitin juurella saattaa olla lunta, jolloin reitin ja lumen välissä yleensä vähän tyhjää.

Drayen paluupolulla

PALAVAR DES FLOTS

Ajetaan Ailefroiden keskustan halki kunnes tulee T-risteys, jota ennen vasemmalla pääparkkialue ja oikealla kauppoja. T-risteyksessä mennään vasemmalle ja ajetaan tien loppuun. Siellä iso parkkipaikka vasemmalla ja kapean lyhyen hiekkatien päässä toinen parkkis oikealla. Tämän jälkimmäisen parkkipaikan kulmasta otetaan polku kohti refuge du Pelvouxia. Kävellään tätä polkua noin 100 metriä, kunnes tulee polun haara oikealle ison lohikareen luona. Polku nousee seinämän juurelle noin 30 minuutissa.

Sueur de boucs (350 m, 5c+ max)

Mielenkiintoisia osuuksia omaava reitti noudattaa luontaisia kiipeämislinjoja. L1 tiukin, luotettava pieniin otteisiin. L4 hauska kulman ylitys, mutta L6 ja L7 vaikeusasteet ovat mielestämme kirjattu väärin päin, sillä L6 tuntuu vitoselta, kun taas lähes 50-metrinen L7 on nelosta. L9 -osuudella pääsee hauskaasti harjoittelemaan vastaotetekniikkaa jaloilla. Abseilit kaikki hivener viistoon oikealle (kun kasvot kallioon päin).

Palavar-les-flots (400 m, 5c max)

Yksi suosituimmista reiteistä, jolla paljon nelosen osuuksia. Siitä huolimatta emme suosittele aloitusreitiksi, sillä vaikka helppo, todella pitkä ja abseilit monimutkaisia ja ruuhkaisia, koska yhteinen ainakin yhden toisen reitin kanssa. Jos menee abseileissä harhaan, tulee hankaluuksia ja aikaa palaa. Itse emme reitistä pitäneet, tuntui monotoniselta. Pakitettiin kolmannelta osuudelta ja siirryttiin viereiselle *Sueur de boucs* -reitille, jota itse pidimme mielenkiintoisempaan.

PREMIÈRE POINTE DE PALAVAR

Auringossa jo ennen klo 8 aamulla, aikainen lähtö kannattaa. Ajetaan Ailefroiden läpi kunnes tulee yllämainittu T-risteys. Risteyksessä mennään vasemmalle ja ajetaan tietä eteenpäin vähän matkaa, kunnes mutkan jälkeen näkyy metallinen häkkyrä oikealla. Auton voi jättää siihen lähelle, polku Little Palavarille lähtee häkkyrän vierestä. 10 minuutin kävely.

Little Palavar (300 m, 5c max)

Tämä sympaattinen ja ilmava reitti on suosittu. Huippusesongin aikaan saattaa olla köysistö joka varmistuspisteellä. L1 on selvästi vaikeampi kuin muu reitti, sen pystysuorien osuuksien otteet ja kulman ylitys ovat hiellä ja aurinkovoiteilla hinkattu melko liukkaiksi. L1:n voi välttää ottamalla *Gazon mauditin* ekan köydenpituuden, sillä se tulee suoraan Little Palavarin L2:selle. Varsinkin ulkokuulmaosuudet ilmavia vaikkakaan ei vaikeita. Abseili nopeaa, koska vain kolme hyvin pitkää abseiliä (köyttä jää 1–2 m), sitten kävellään alas melkoisen irtonaista sora-rinnettä.

Gazon maudit (300 m, 6a max)

L1 (kp1) on seinämän vasemmanpuoleisin linja, jonka jälkeen noin 10 m poikkari oikealle parin muun reitin ylitse. Reitille voi myös lähteä vaihtoehtoisen L1:n suurempaa linjaa. Ollaan tehty molemmat ja suora vaihtoehto miellytti enemmän. L3 hauska ylenmääräisesti pultattu, helppo sileä. Seuraavaksi kävellään vire (eli hylly) ja nouseaan kalliotötsälle, jonka puolellessa on seuraava eli L4:n välivarmistuspiste. Kannattaa varmistaa L5 siitä, hyllyltä varmistaes-

Juhani Jäskeläinen

Taina Jäskeläinen

Via ferrata Les Mines du Clot, La Graven lähellä.

Tueur du boucs L3 Clapousen sektorilla.

sa kruxipituudelle (L6) tulisi huomattavan ikävä rope drag. Ylin osuus päättyy varmistuspisteenä toimivaan puuhun. Abseililinja löytyy pienen matkan oikealle kävelen (kiipeilysuunnassa). Toisen abseilin jälkeinen abseilipiste on heti ekalla hyllyllä ison havupuun lähellä oikealla. Viimeinen abseili ennen harjannepolkua on kahdessa kohdassa hämähäkinä eli täysin irti kalliosta. Sitten poluntapainen harjanteen päällä, josta löytyy pultti abseilaamiseen alas irtonaiseen kanjoniin. Reitti on ihan OK, mutta abseili ja irtonaisesta kanjonista laskeutuminen vie aikaa ja sompailuja. Ei siis aloitusreitti.

ENGILBIRGE + ORAGE D'ETOILES

Ailefroiden T-risteyksessä käännetään vasemmalle. Hyvin pian oikealla on 8–10 auton parkkipaikka. Polku ylös lähtee parkkipaikan keskeltä. 15 min *Pilier du levant* juurelle. Kannattaa katsoa topoa ja valokuvia tarkasti, ekat seinämät ovat Engiberger seinämiä ja vasta ylin on Orage d'etoilesin seinämä eli kannattaa tarkistaa, että Pilierin pilari on siinä. Jos Oragella on liikaa porukkaa, Engilbergen paroi supérieurelta löytyy pari 150-metristä ja yksi 220-metrinen reitti (5c-6b+ max) vaihtoehtoreiteiksi. Niiden loppupisteiltä voi ottaa kuvia *Pilier du Levantista*.

Pilier du levant (200 m, 6b max)

Klassikkoreitti helposti erottuvalla, komealla pilarilla on vaihteleva. Monen to do-listalla, joten kannattaa olla ajoissa. Jos jalkatekniikka on kunnossa, on reitti leppoisampi kun greidistä luulisi. Varo pudottamasta kiviä, saattavat osua viereisen reitin kiipeilijöihin. Abseilattiin *Riviere Kwain* ja tämän reitin

välistä abseililinjaa. Jos haluaa ja säätila on supervarma, yhden abseilin jälkeen voi halutessaan jatkaa 500-metrisen *Riviere Kwain* L7 - L14-osuuksille.

Orage d'etoiles (350 m, 5c+ max)

Kinkkinen ja hankala lähestyminen, matkalla suuria irtonaisia kivenlohkareita. Maanvyörymän jälkeen on sattunut lähestymisreitillä onnettomuuksia. Kaksi mahdollista aloitusta ensimmäisille köydenpituuksille, reitintekijä suosittelee vasemmanpuoleista. Reitti on enimmäkseen samankaltaista sileää, sileää ja sileää, mikä kävi lopussa monotoniseksi. Mielestämme ei ollut niin mielenkiintoinen, että korvaisi hankalan lähestymisen.

POIRE

Lähestyminen: Ailefroiden pienen keskustan jälkeen T-risteyksessä oikealle, tulee ajosilta joen yli. Auton voi jättää jollekin sillan läheiselle parkkipaikalle. Kävellään ennen siltaa lähtevää joen suuntaista hiekkatietä, joka kohta muuttuu samansuuntaiseksi poluksi. Polkua pitkin edetään, ohi ainakin kahden polunristeyksen, kunnes vasemmalla alkaa näkyä Petit Poiren helposti erottuva vihertävä kolmionmallinen kallion alaosa. Polku tulee tässä kohti lähemmäksi kalliota ja kohta tulee risteys, josta lähestymispolku kallion juurelle lähtee. Lähestyminen noin 30 min. sillalta. Kesäkuussa aurinko alkaa käydä seinämälle aamuyhdeksältä.

Et on tuera tous les affreux (450 m, 5c+ max)

Vaivan arvoinen pitkä reitti lähes täydellisellä kivellä oli mieluista. Tasaisesti 5c - 5c+ -tasoa. Sileää, kulman ylityksiä, ylempänä monenlaista kiveä. L1 tiukka atleetin alkua.

L3 nelosen poikkari, jota ei kannata mennä välivarmistukseen saakka vaan oikaista nousamalla suoraan poikkarihyylyn jälkeen seuraavan osuuden kolmannelle pultille sivusta. Näin 50 m köydet riittävät seuraavaan välivarmistukseen. Reitiltä voi laskeutua jalan tai abseilata, vievät suunnilleen saman ajan. Jos sää kääntyy, ison hyllyn jälkeen lähellä kulkeva abseililinja mahdollistaa pakittamisen kesken reitin, samoin ylempillä köydenmitoilla abseililinja on lähellä.

Ecrins total (200 m, 5c max)

Sopiva ensimmäiseksi harjoitusreitiksi. Helppo löytää eikä vaikea. Lähtee vihreähkön kolmiomallisen kallion vasemmalta reunalta. Hyvä pulttaus, monesti näköyhteys välivarmistuspaikeelta toiselle. Toisen köydenpituuden lopussa liidaajan ei kannata jäädä varmistuspisteeseen vaan kävellä hyllyllä pieni poikkari kallion juurelle, josta reitin kruxiosuus lähtee ja siitä varmistetaan. Näin ei jää kulmaa eli liikaa löysää köyteen liidaajalle sille osuudelle. Kolme eri abseililinjaa (D3 suurin ja suositeltavin).

Le Bonne Poire (200 m, 6a max)

Tasaisemmin samaa greidiä kuin *Ecrins total* eikä mitään hyllyjä ylitettäväksi. Mieluinen reitti. L3 6a kruxi on sileähkö nousu poikkarin jälkeen. L4 upeaa pystyä laattaa tekniiseen kiipeämiseen, löytyy silti otteita, mm. pieniä viistohalkeamia jaloille. L6:n kruxi on loppunousussa. Toppi lähellä *Ecrins totalin* loppupistettä. Samat abseililinjat.

La cocarde (200 m, 5c+ max)

Greidistään huolimatta *La Cocarde* on reitti, jolla olemme eniten nähneet vaikeuksiin

joutuneita köysistöjä Ailefroidessa. L2:sen poikkarin loppu on kakkoselle haastava. Reitti laskeutuu alaspäin ulkonevalla hyllyllä, joka on myös alaspäin kalteva, pultit ovat harvassa ja liian alhaalla ja jos lipsahtaa irti, alapuolella on negatiivinen seinämä eli jää killumaan köyden varaan. Varmistusköysi vetää kakkosta alaspäin, ellei liidaaja ole kiipannut vain yhtä köyttä ja toista vasta selvästi poikkarin yläpuolella. Emme ole nähneet putoamisia, mutta useita jähmettymisiä ja kovaa huutoa köysistöjen yrittäessä kommunikoida joen pauhun yli. Muuten reitti ilmeisesti kiva, mutta jätimme välistä.

DRAYE

Varjossa kesäkuussa puolenpäivän tienoille tai pitempään, joten hyvä helteillä. Jos muuta ei mainittu, reitit päättyvät Drayen laskeutumispolulle, joten voi kävellä alas. Jos on varma, että pääsee loppuun asti, voi siis kiivetä sinkkuköydellä. Lyhyempiä reittejä ehtii helposti kiivetä pari päivän aikana.

Hanches en miettes (250 m, 6a+)

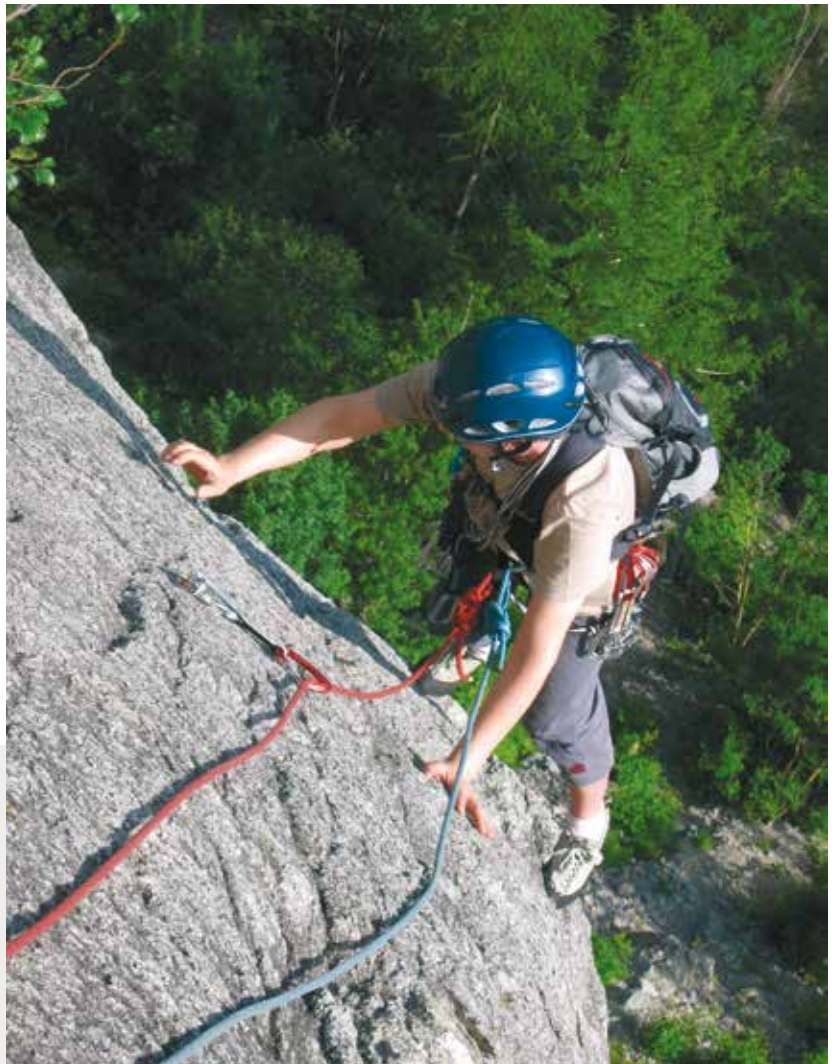
Hyvin pultattu. L1 hieno, L2 on reitin kruxiosuus pilarilla. L3 + sitä seuraava poikkari: jää välivarmistukseen ennen poikkaria, köysi ei riitä molempiin. Kiipeilyreitin loppupisteestä nouseaan suoraan helppoa kalliota ylöspäin, kunnes oikealle tulee hylly, sitten poikkarina kävellään sivullepäin hyllyä pitkin. Hyllyn keskellä pultti, josta voi varmistaa. Kun hylly loppuu ja köysi loppuu, pitää vielä kävellä vähän ylöspäin, jotta polku löytyy.

Super Raoul (200 m, 6a max)

Vaihteleva, kiva reitti vaikka muutama eiluonnollinen ote kruxipituudella vähän ihmettytti. Reitintekijä oli ilmeisesti pyrkinyt pitämään 5c greidin tasaisesti koko reitin. Tiheä pulttaus.

Remonte-pente directe (200 m, 5c max)

Heti Ailefroiden jälkeisen sillan jälkeen otetaan polku talojen välistä kohti pohjoista. Eka polunristeys heti talojen jälkeen vasemmalle kohti kallioita, seuraava risteys myös vasemmalle. Kun ollaan noustu ylöspäin lähemmäksi kallioita, mennään oikealle. Kallioiden lähellä on ensin seinämä lyhyitä reittejä, sitten syvennys, josta Remonte-pente alkaa. Kivasti vaihteleva reitti. L2 blokin päälle nousussa helpointa kiertää ensin oikealle ja nousta sieltä, voi käyttää esim. laybackia tai mennä jalat ja kädet eri puolilla vastaanotteina. L7 mielestämme yksi upeimpia koskaan kiipeämistämme, pystysuora ja atleetinen, mutta hyvät otteet ja älykäs pulttaus.

Juhani Jäskeläinen

A Tire d'Ailefroide-reitillä.

Adios, trepidantes (180 m, 5c)

Lyhyehkö ja symppis reitti. Sopii aloittelijoiden ensimmäiseksi reitiksi, tiheä pulttaus. Hyvä myös sileän kallion tekniikan harjoitteluun. Pitää luottaa jalkoihin ja kallistua eteenpäin "ote ja veto" -tekniikan sijaan. L2 mukavaa tasapainoilua.

Raclure a mon avis (180 m, 5b)

Useampi välivarmistuspaikka sijaitsee põlisevällä, hiekkaisella hyllyllä, joka ikävästi sotki upouudet köytemme. Jyrkempi kuin Adios, trepidantes, fyysisemmistä reiteistä pitävälle. L3:sella tarkkailtava, ettei harhaudu oikeanpuoleiselle reitille Mou du Cul, jonka pultit tulevat lähelle. L6 oikeanpuoleisessa variantissa kulman päälle nousu voi olla kakkosille yllättävän kinkkinen köyden vetäessä suoraan, kun kulman kiertäminen olisi paljon helpompaa.

Niveau de Crotte (180 m, 5c+/6a)

Epätasainen ja liikaa kasvillisuutta, mutta sopivan lyhyt esim. epävarmalle kelille.

Käytännön ratkaisuja

Kunkin köysistön on löydettävä heille parhaiten sopivat käytännöt pitkien reittien kiipeilyyn. Mahdollisia, hyviä tapoja on monia. Listaamme alle joitakin omista viime vuosien käytännöistämme. Mutta kuten sanottu, jokainen löytääkseen omansa.

Olemme aamulla ensimmäisinä reitillä. Saa kiivetä rauhassa, ei köysistöjä yläpuolella tippulemassa tavaroita tai irtokiviä eikä oma rytmi pysähdy mahdolliseen madonvauhtia etenevään köysistöön. Huvittavaa kyllä, viisikuusikymppiset ranskalaiset ovat usein nopeita, kun taas parikymppisten brittien vauhti usein jumahtaa ensimmäisellä sileämmällä osuudella.

Alapuolella mahdollisesti tulevasta köysistöstä taas voi olla apua, jos köysi jää kiinni abseilivaiheen jollain osuudella alas vedettäessä. Jumiutumisen on onneksi harvinaista ja yleensä heiluttelu auttaa. Säätila kannattaa huomioida, sillä navakka sivutuuli voi alasvetäessä heittää köyden minne sattuu (vaikka kiinni pensaaseen pois linjalta) ja varmistajakin tuppaa palelemaan.

Pyrimme varomaan viimeisen päälle kivien tai tavaroiden pudottelua. Jos jotain irtoaa, huu-

detaan alaspäin 'stone', riippumatta siitä mitä tipahti ja onko siellä ketään näkyvissä (aina alapuolinen kiipeilijä ei näy). Tämä on yleinen käytäntö, koska on tarpeen nopeasti varoittaa alapuolella olevia. Koska reitit graniittia eikä esim. haurasta Dolomiittien kiveä, suosituilla reiteillä irtokiviä on harvakseltaan ja enimmäkseen vain hyllyillä.

Usein kiipeämme yhden pitkän reitin ja käymme sen jälkeen katsomassa missä seuraavan päivän reitin lähtöpiste on, mikäli seinämä ei ole ennestään tuttu. Iltapäivällä reiteillä on usein kiipeilijöitä, mikä auttaa paikallistamisessa. Näin aikaa ei hukkaannu aamuisin turhauttavaan reittien haaskeluun.

Kun liidaaja varmistaa kakkosta, annamme sisään vedettävän köyden vain mennä kasaan jalkojen juurelle, jos varmistuspaikka on hyllyllä. Jos sama liidaaja jatkaa, köysikasa kiepautetaan toisin päin ennen lähtöä, mutta jos liidaaja vaihtuu, ei tarvitse tehdä mitään. Jos köysikasa meinaa mennä solmuun varmistuksessa, yleensä aukeaa pienellä ravistelulla. Jos varmistuspaikka ei ole tasainen vaan ns. hanging belay, köysi laitetaan huolellisesti silmukoihin vuorotellen jalkojen vasemmalle ja oikealle puolelle. Tässä tapauksessa on parempi päättää etukäteen kumpi liidaa seuraavaksi. Jos kakkonen liidaa seuraavaksi, ykkönen tekee silmukoista ensin pitkiä ja sitten lyhyempiä loppua kohti. Jos ykkönen jatkaa liidamista, aluksi lyhyitä ja sitten pitempiä. Tämä vähentää sotkuun menon riskiä, kunhan varoo laittamasta silmukoita sisäkkäin.

Köysistön on syytä sopia etukäteen miten kommunikoidaan tai tehdään silloin, kun suuraa näkö- tai kuuloyhteyttä ei ole. Laakson pohjalla kulkevien jokien pauhu, poikkarit tai kulmat pitkillä osuuksilla saattavat estää äänen kuuluminen täysin. Samaisesta syystä

kommunikointi köyttä nykäisemällä ei välttämättä onnistu. Meidän ratkaisumme on ollut pitää radiopuhelimia kotelossa pienten kiipeilyreppujemme hihnassa. On kätevää voida kertoa liidaajalta esim. että köysi alkaa olla vähissä. Radiopuhelimesta olisi myös turvaa hätätapauksessa, sillä kännyköillä ei ole Ailefroideissa kenttää kaikilla reiteillä, mutta radioaalloilla yleensä löytää muitakin.

Käytämme puoliköysiä. Reitille lähtiessä kumpikin kiinnittää itsensä köysien vastakkaisiin päihin eikä köysiä irroteta ennen toppiin pääsyä. Liidaaja klippaa köysiä yleensä vuorotellen. Poikkarissa voi klipata vain yhtä köyttä ja toista vasta, kun on selvästi poikkarin yläpuolella, etenkin jos ulkonevan poikkarin alapuolella on pelkkää tyhjää, hylly johon voi iskeytyä pudotessaan tai pudotessa tulisi iso heijari päin kalliota. Silloin kakkosta varmistaessa voi yläpuolista köyttä pitää tiukemmalla ja antaa poikkariköyden olla löysemmällä, niin se ei kisko kakkosta ja hänen on helpompi irrottaa se pulteista.

Radiopuhelimella kakkosen on helppo ilmoittaa kumminkin väriin köysiä pidetään löysällä, kumpi tiukalla. Jos köydet ovat sattuneet menemään reitin kuluessa ristiin eivätkä ole kakkosen valjaassa suorassa hänen tullessaan varmistuspaikalle, yleensä riittää, että kakkonen pyörittää varmistuspaikalla pari kertaa köysien ympäri. Yleisempi tapa näyttää olevan käyttää kaksoisköysiä ja klipata molemmat köydet samaan jatkoon.

Välivarmistus- ja abseilipisteellä käytämme kiinnittämiseen Petzlin erityisen kätevää Connect Adjust -dynaamista liitosköyttä, jonka pystyy välttömästi säätämään juuri sopivan mittaiseksi. Lisää nopeutta, mukavuutta ja turvallisuutta. Varalla on aina myös jokunen slingi, prusik-naruja, ylimääräinen varmistus-

laite ja maillon rapide tai sulkurengas pakittamiseen.

Käytämme kiipeilytossuja, joita pystyy pitämään jalassa koko reitin ajan. Tämä nopeuttaa kiipeilyä eikä ole riskiä tossun pudottamisesta hanging belay-varmistuspaikoilla.

Tilastot kertovat, että laskeutumiset ovat kiipeilyn riskialttein osuus. Kullekin abseiliosuudelle lähtiessä katsomme topostia missä seuraava abseilipiste on ja onko puita, hyllyjä tms. mistä sen sijainnin voi hahmottaa ja onko linjasta vasemmalla, oikealla vai suorassa. Jos abseililinja on kauempana reitistä, abseilit ovat usein pitkiä, 45–48-metrisiä. Sidomme huolellisesti köydet yhdestä päästä toisiinsa kaksoiskalastajansolmulla ennen ensimmäistä abseiliä eikä solmua pureta kuin alhaalla.

Abseilipisteelle ensimmäiseksi laskeutunut kiinnittyy ja pujauttaa abseilipisteen renkaan läpi sen köyden pään, jonka puolella solmu oli edellisellä abseilipisteellä. Toisen saavuttua tämä köysi vedetään alas renkaan alapuolelta. Tällöin köysi ei ole koskaan täysin irti eikä vahingossa vedetä sitä köyttä alas, jonka puolella solmu oli (eli solmu ei jumiuudu renkaaseen), köyden pudottamisen riski pienenee ja systeemi nopeuttaa seuraavaa abseiliä. Jos unohtaa, voi kysyä radiopuhelimella ylempänä odottavalta, kummalla puolella solmu on.

Yleensä tarkistamme mitä suunnitellusta pitkästä reitistä on sanottu esim. Camp-tocampin sivustolla. Siellä kiipeilijät kirjaavat huomioita kiipeämistään reiteistä ja nykykunnosta tai ohjeita reitin tai abseililinjain löytämiseen tms. Ranskalaisilla reiteillä kommentoijat ovat usein kirjoittaneet ranskaksi, joten ranskan taito on hyödyksi tai sitten voi yrittää saada selvää Google Translatella. Hae googlessa: camptocamp [+ reitin nimi].

SAAPUMINEN: Mahdolliset lentokentät Geneve, Lyon tai Milano. Ajomatka 3h 30–4h 30 valitusta reitistä ja kentästä riippuen. Yleensä olemme lentäneet suoralla lennolla Geneveen. Vuokra-auto tarpeen. Genevessä halvempaa vuokrata auto Ranskan puolelta kenttää, vaikka lento olisi saapunut Sveitsin puoliselle osalle kenttää. Geneven kentältä voi päästä bussilla Brianconiin vaihtaan bus-sia Grenoblessa, mutta ongelmana on loppumatka Ailefroideen, vaihtoehtotekemiset sadepäivänä sekä kaupassakäynnit.

Vuokra-autolla Genevestä lyhin matka on ajaa Modaneen ja ottaa tunneli Italiaan ja sitten palata Ranskan puolelle, mutta tunneli kallis yhdensuuntaiselle matkalle ja loppumatka vuoren yli hidask. Muita vaihtoehtoja on ottaa reitti esim. Col du Galibierin solan kautta ennen Modanea, solasta laskeutuessa läkähdyttävät hienot jäätikkovuorimaisemat.

AJANKOHTA: Paras ajankohta pitkille reiteille on kesäkuun alkupuolelta heinäkuun puoliväliin ja aivan elokuun lopusta syyskuun puoliväliin. Heinäkuun puolesta välistä elokuun loppupuolelle on huippuseasonki, jolloin väkimäärä lisääntyy huomattavasti ja majoitushinnat katossa. Kesäkuun alussa joidenkin reittien juurella voi olla vielä lunta, mutta päivä on pitkä, joten ehkä parempi kuin syyskuu.

MAJOITUS: Monet majoittuvat Ailefroiden viihtyisälle ja suosituille leirintäalueelle. Kylässä on jonkin verran myös muuta majoitusta. Loppuosan nousu kylään on aika kapeaa serpentiinitietä, joten matkailuautolla on parasta olla ajella sinne hiljaiseen vuorokaudenaikaan. Vaihtoehtotekemisen vuoksi hyvä vaihtoehto autoileville on majoittua esim. Vallouiseen tai Puy-Saint-Vincentin alempiin osiin. Itse majoituimme aina Puy-Saint-Vincentin Les Présin kylään

Chalet Mottet -huoneistohoteliin. Huoneistot ovat vaatimatomia, mutta edullisia varsinkin kesäkuussa. Lakanat ja pyyhkeet voi vuokrata ja pihalla on itsepalvelupesula + pyykkinarut pyykin kuivattamiseen. Alakerrassa on iltaisin auki oleva pieni kauppa. Ajomatka Ailefroideen noin 25 minuuttia. Koska koleiden aamujen vuoksi telttailijat harvoin motivoituvat nousemaan aikaisin, olimme aina ajomatkasta huolimatta reittien juurella ennen leirintäaluetta majoittuvia.

TOPOT: Jean-Michel Cambon: *Escalades autour d'Ailefroide* tai sen enkkuversio *Ailefroide climbs* Ylemmän vuoriston reitit: Jean-Michel Cambon: *Oisans nouveau, Oisans sauvage. Livre est Boulder-reitit:* Anthony Lamiche: *Ailefroide topo blocks* Seudun kiipeilyreitit yleensä: Yann, Martine et Jean-Jacques Rolland: *Briancon Climbs*

Suomen Kiipeilyliitto julkaisi loppuvuodesta 2021 pienenä painoksena uuden kirjan *Kari Eskolan kiipeilymuistelmia: Taivaskallion rinteiltä Matterhornin huipulle*. Kirjaan on liitetty Karin vuoden 1979 matkapäiväkirjan lisäksi kolme erillistä kirjoitelmaa, jotka osaltaan selittävät, miten suomalainen kiipeily sai syntynsä Taivaskallion, Rossin, Viikin ja Leppävaaran seinämillä.

Suomikiipeilyn historia yksissä kansissa

Suomikiipeilyn alkuaikojen dokumentaatio on nojannut tähän mennessä pitkälti Matti A. Jokisen kirjoihin ja dokumentteihin. Kari Eskolan kirjan myötä alkuaikojen historiaa saadaan myös köysistön toisen pään näkemys tapahtumista.

Teksti: Sampsa Jyrkyinen

Kari Eskola kertoo kirjassaan suomalaisen kiipeilyn alkuaajoista 1950-luvulla. Kiipeillessään keväällä 1955 Taivaskallion seinämällä Matti A. Jokisen kanssa, Kari oli lukion ensimmäisellä luokalla. Vuotta myöhemmin hänen kiipeilynsä jäi pitkälle tauolle Leppävaaran Grubbergetillä sattuneen onnettomuuden vuoksi. Kipinä jäi kuitenkin ikuisesti kytemään ja Kari palasi kiipeilyyn pariin kesällä 1979 noustessaan Matterhornin huipulle.

Kaiken kiipeilyn alku

Vuonna 1932 syntynyt Matti ja vuonna 1939 syntynyt Kari olivat molemmat Taivaskallion poikia. Karin lapsuudenkoti sijaitsi Taivaskallion juurella osoitteessa Kuutamotie 23. Jokisten omakotitalo oli samassa korttelissa samansuuntaisella Onnentiellä, joten he olivat rajanaapureita.

Matilla oli tapana oikaista Karin pihan läpi kulkiessaan Taivaskalliolle kiipeilemään. Kuinka ollakaan, hän kysäisi kerran Karia mukaan. He suuntasivat Taivaskallion Länsirinteelle, jossa Matti esitteli ylpänä Oksahalkeamaa, joka edusti siinä vaiheessa Taivaskallion vaikeinta nousua. Joitakin helpommista ja ilmeisistä kiipeilyreiteistä Kari kiipesi jo tällä tutustumiskäynnillä. Parin vuoden ajan, vuosina 1955 ja 1956 Kari ja Matti olivat ainoat, jotka harrastivat vakavimmin kalliokiipeilyä Taivarin seinämällä.

Helsingin varhaisia kiipeilypaikkoja

Ensimmäinen köysikiipeilykallio ja paras lähikohde oli ns. Rossin rinne lähellä Viikin vesilaitosta. Kari ei ollut ollut itse kovin innostunut teknisestä kiipeilystä, joten hänen osakseen tuli toimia köysistössä varmistavana osapuolena Matin ollessa köyden terävässä päässä. Kuten varmistajan rooliin kuuluu, myös Kari vietti tuntikausia pidellessään köyden päätä, kun Matti etsi sinnikkäästi sopivia paikkoja haoille ylhäällä seinämällä.

Matti ja Kari kartoittivat laajemminkin kiipeilyseinämiä Helsingin alueella. Eräs haastava kohde tekniselle nousulle oli Viikin suoran

päässä, Viikistä tullessa vasemmalla olevan kalliovaraston sisäänmeno- ympäriä korkea seinämä. Nykyisin paikka tunnetaan Viikin Pommikalliona. Matti käytti reitin nousuun seinämällä useita tunteja Karin hoitaessa varmistusta. Juuri kun Matti oli selvinnyt nykyisin paikan ensinoususta, ja kun oli Karin vuoro seurata perässä, paikalle ilmestyi Seura-lehden toimittaja, joka näki tapahtumassa epätavallisen jutun aiheen. Hän otti kuvia nousun yläosassa ja haastatteli molempia. Juttu ilmestyi muutamaa viikkoa myöhemmin kyseisessä lehdessä.

Hakahalkeaman vapaa ensinousu

Taivaskallion Länsirinteen seinämällä asiaan vihkiytymätönkin katse kiinnittyi hallitsevaan alhaalta ylös johtavaan yksittäiseen halkeamaan. Matti risti linjan Hakahalkeamaksi noustuaan sen jo syksyllä 1954 teknisesti hakoja ja jalkalennekkejä käyttäen. Hakahalkeaman nouseminen vapaasti oli keväällä 1955 kauden suuri haaste. Eräänä päivänä, kun paikalla oli Matin ja Karin lisäksi myös **Rauno Tulenheimo**, kolme Taivarin kiipeilypioneeria, he etsivät yhdessä ratkaisua tähän Taivarin kuumimpaan ongelmaan.

Kaikki kolme yrittivät nousua kukin vuorollaan, mutta alkuvaihe oli jo yllättävän vaikea. Kari löysi ensimmäisenä ratkaisun alkuvaiheelle ja onnistuikin nousemaan seisomaan Hakahalkeaman keskivaiheilla olevalle vaakasuoralle otteelle. Loppuosan nousussa Kari rohkeus petti ja hän luopui leikistä. Seuraavana vuorossa ollut Rauno Tulenheimo selvitti myös reitin loppuvaiheen, mitä he kaikki pitivät upeana saavutuksena. Raunon jalanjälkiä seuraten sekä Matti että Kari valloittivat saman tien Hakahalkeaman.

Matterhornille kesällä 1979

Karin melko lyhyt suomalainen kiipeilyura jäi tauolle vuonna 1956. Siihen vaikuttivat ikävähkö putoaminen Leppävaarassa Grubbergetin seinämällä, itsepintainen sormi-ihottuma ja sairastelu ennen edessä ollutta abivuotta.

Suomalaisen kiipeilyn ensimmäiset vuodet on kirjattu kirjan viimeiseen lukuun.

Artikkelin ja kirjan (oik.) tekijät.

Sampsa Jyrkynen arkisto

Vuosikymmenetkään eivät kuitenkaan pyyhkineet Karin mielestä ajatusta Matterhornin valloituksesta. Tutkailtuaan Yosemitein seinämiä Kaliforniassa vietettyjen vuosien 1968-1972 aikana, Kari päätti suunnata kesällä 1979 perheineen Zermattiin, jossa hän totutteli runsaan viikon verran ohueen ilmalaan. Kokeneen paikallisen oppaan **Rici Andersmattenin** johdolla Kari myös saavutti Matterhornin huipun.

Muistoista kirjaksi ja viralliseksi julkaisuksi

Karin kirja oli yksi niistä dokumenteista, joihin löytyi erilaisia viitteitä Kiipeilyliiton topo-projektin yhteydessä, mutta varsinaista teosta ei kuitenkaan löytynyt mistään. Kari oli laatinut kirjan kesällä 2018 yhdessä Italiassa asuvan tyttärensä **Milka Eskolan** kanssa ja toimittanut yhden kappaleen teoksesta Helsingin kaupunginkirjastoon. Teos oli sittemmin kadonnut, mutta viitetieto jäi elämään.

Keväällä 2020 sain Karin yhteystiedot Käpylän Lions Clubin kautta ja kävin tapaamassa Karia hänen kotonaan Käpylässä. Hänellä oli kirjasta omaan käyttöönsä pienpainos, josta hän luovutti yhden kappaleen omistuskirjoitusten kera. Melko pian esitin hänelle myös idean kirjan painamisesta Kiipeilyliiton historiategosten sarjaan. Varsinaista myyntimenestystä kirjasta ei ole tarkoitus saada, joten päädyimme ottamaan sadan kappaleen pienpainoksen kiipeilyhistorioit-

sijoiden ja kirjastojen käyttöön. Kun tämä painos loppuu, se on loppu eikä toista tule, joten kipin kapin kaupolle, jos tällainen historia-aihe kiinnostaa. Karin 60-sivuisen kirjan voi tilata parhaiten suoraan liiton toimistolta, josta se postitetaan kirjekuoressa (sähköposti jari.koski@climbing.fi).

Kirjaan on liitetty Karin vuoden 1979 Matterhornin matkan päiväkirjan lisäksi kolme erillistä kirjoitelmaa, jotka osaltaan selittävät, miten suomalainen kiipeily sai syntynsä Taivaskallion, Rossin, Viikin ja Leppävaaran seinämiä valloittaen.

Kirjoitukset ovat seuraavat:

- Matti A. Jokisen kuvaus noususta Matterhornille vuonna 1954.

- Karin kirjoitus nuoruudesta Matin kanssa Taivaskalliota valloittaen.

- Matti A. Jokisen kirjoitus Taivaskallion kiipeilyhistorian alkutaipaleesta.

Kirjassa on luettavissa sellaisenaan Matti A. Jokisen artikkeli Matterhornin noususta vuodelta 1954 sekä vuonna 1960 julkaistun "Taivaskallion kiipeilypuisto"-kirjan loppuluu. Kirjassa Kari kertoo lukijalle suomalaisen kiipeilyhistorian pioneerikaudesta ja siinä mukana olleista.

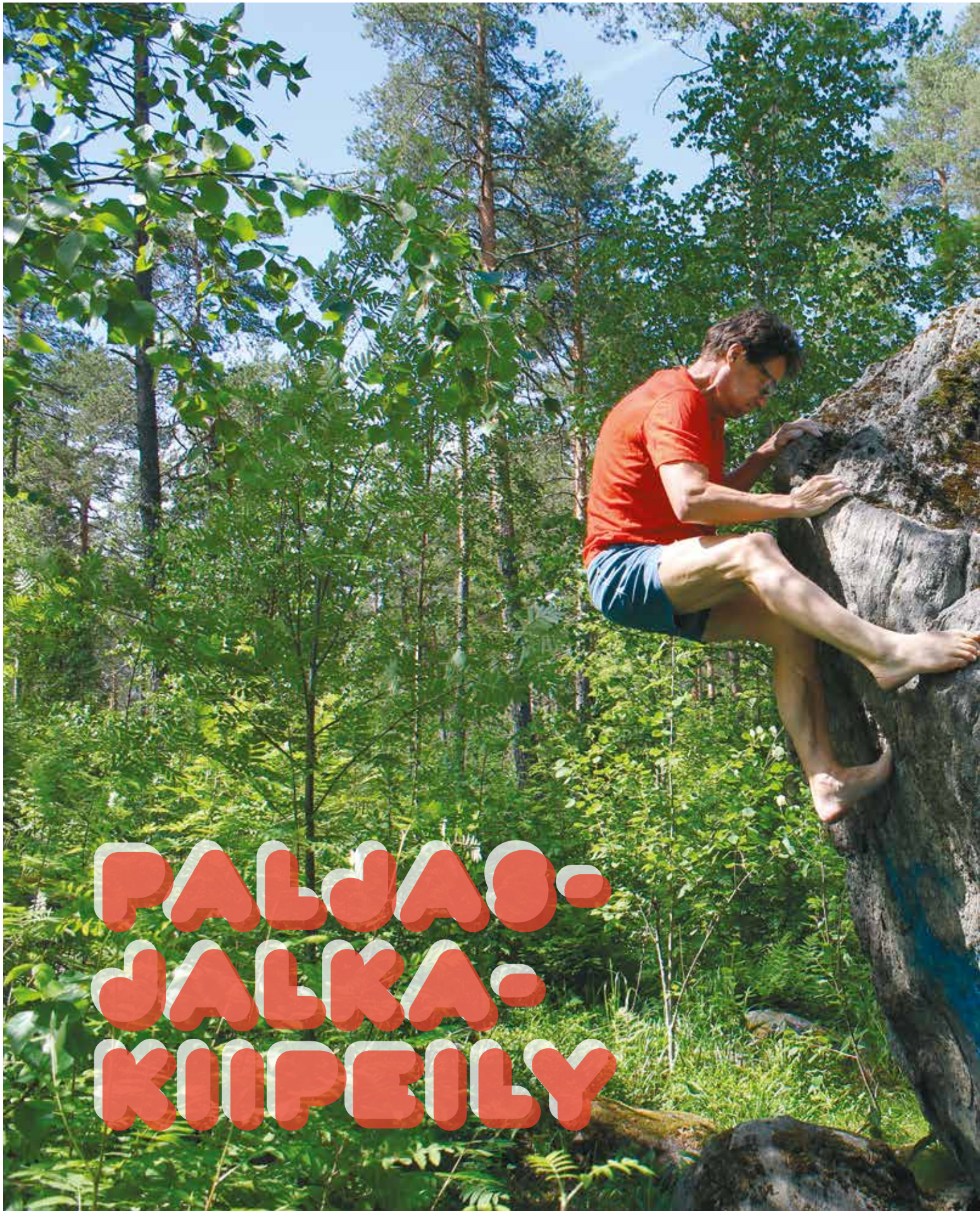

Matti A. Jokisen alppimatkat muodostavat toisen kokonaisuuden kirjan keskiosassa.

Kari Eskola

Kirjan kirjoittaja Kari Eskola on yksi Suomen ensimmäisiä kiipeilijöitä. Hän aloitti kiipeilyuransa Taivaskalliolla yhdessä Matti A. Jokisen kanssa. Suomalaisessa kiipeilyhistoriassa hänen merkittävimmät nousunsa ovat Taivaskallion Hakahalkeaman toistonousu keväällä 1955 ja Korkkiruuvien ensinousu vuonna 1956.

Ammatiltaan Kari Eskola on Helsingin yliopiston kokeellisen ydinfysiikan emeritusprofessori. Hän valmistui ydinfysiikan tohtoriksi 1969 ja toimi vierailevana tutkijana Yhdysvalloissa Kalifornian yliopiston Berkeleyn laboratoriossa vuosina 1968–1972. Hänet tunnetaan tiedepiireissä etenkin osallisuudestaan alkuaineiden 104 ja 105 tutkimisesta.

Lahti, Kiveriöboulder, Oot ihmemies 6B+ -yritystä.

Matteus Mieskolainen

Teksti: Hannu Mieskolainen

Kiipeily ilman jalkineita, miksi? Moni ajattelee sen olevan pelkkää kikkailua tai hassuttelua, mutta voisiko se olla myös ihan oikeata kiipeilyä? Olihan boulderointikin joskus vain "oikean kiipeilyn" harjoittelua.

Aloitin boulderoinnin maaliskuussa 2020, kengät jalassa Lahdessa Ladeon boulder-seinällä, koska sisähalleissa ei ole vällistä kiipeillä avojaloin. Perusteita ehdin opetella hetken, kunnes pandemia sulki hallit. Oli siirryttävä ulos ja tällöin kengät jäivät kotiin. Loppuvuodesta tein kotini autokatokseen pienen kiipeilyseinän ja siihen 75 kpl betonista otetta, jotka koettavat vastata kallioiden tarjoamia otteita.

Paljasjalkakiipeily on minusta luonnollista

Olen harrastanut juoksua vuosia, joista kymmenen viimeisintä paljain jaloin, myös ultramatkoja. Juoksen paljain jaloin lähes läpi vuoden, kovemmillä pakkasilla villasukat jaloissa. Siksi minusta kiipeily paljain jaloin on luonnollista. Ihminen on kävellyt ja juossut ilman jalkineita pari miljoonaa vuotta ja todennäköisesti kiivennyt vielä pidempään. Voisiko siis olla luonnollisempaa tapaa liikkua kuin avojaloin ja -käsin?

Monet ovat kuulleet ranskalaisesta kiipeilijästä, **Charles Albertista**. Hän on noussut Fontsussa paljain jaloin jopa 9A:n (toim.huomio: reitti *No Kpote Only* on sittemmin saanut useita toistonousuja ja downgreidattu 8C:ksi)! Myös eteläafrikkalainen freesooloilija **Matthew Bush**, alias @matclimber, kiipeää nykyään bouldereita kengittä. Monet kiipeilijät ovat syystä tai toisesta, vaikkapa kenkien kadottua, kokeilleet paljain jaloin kiipeilyä.

Se taustoista. Miksi kiivetä ilman kenkiä? Paljaalla jalalla saa uudenlaista aistimusta kivistä. Tunnet pienenkin otteessa liukumisen paljon ennen lipsahdusta. Tunnet kiven lämpötilan, pinnan struktuurin ja kaiken muun, aivan kuten sormillakin. Vanhat tutut reitit saavat uudenlaista filistä, kun jättää kengät pädille – ehkä peruskutosetkin antavat tiukempaa haastetta nousuihin.

Treeniseinän hankalia betoniotteita, pientä ja terävää.

Kun kiipeää paljain jaloin, on syytä huomioida muutamia seikkoja. Juuri kengistä otettujen jalkojen on annettava kuivua hetken ennen kiipeämistä.

Jaloissa ja käsissä on paljon hikirauhasia, koska kostean ihon tarkoituksena on todennäköisesti ollut parantaa otetta esimerkiksi oksasta. Liiallinen hiki heikentää kitkaa, kuten tiedämme. Terveet jalat eivät hikoja käsiä enempää, mutta jatkuvasti kengissä ollessaan, eivät ne pääse kuivumaan kuten kädet. Kiipeillessä ainakin isovarvas ja sen päkiä on syytä mankata, joskus myös kantapää tai muukin osa.

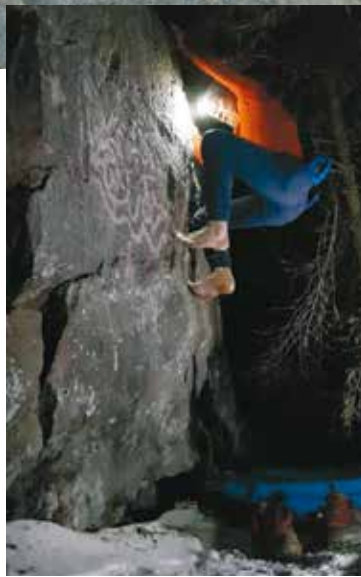
”Paljain jaloin kiivetessä pääsee samoilte greideille kuin kengillä”

Matthew Bush

Paljain jaloin kiivetessä jalan ote kivistä poikkeaa kengillä kiipeilyyn, koska tarjolla ei ole kengän tuomaa kumista pitoa, eikä kengänpohjan tukea varpaille. Useimmiten jalka sijoitetaan otteelle kiven suuntaisesti niin, että paino asettuu isovarpaalle ja sen päkiälle. Jos hylly mahdollistaa, jalka voi olla varpaat kiveä kohti ja paino pääosin päkiällä.

Pienet otteet ja poketit otetaan pelkällä isovarpaalla, joka edellyttää samankaltaista treenaamista kuin sormillekin. Kantahuukit onnistuvat paljaalla jalalla helposti, mutta varvasuukit voivat olla melko vaikeita ja jammatussa lienee syytä käyttää teippiä jalkojen suojana.

Pelkällä jalkakitkalla kiivetessä paljasjalkakiipeily vaatii kenkäkiipeilyä enemmän käsivoi-

Paljain jaloin lumisessa metsässä 10 pakkasasteessa.

Hannu Mieskolainen

Lahti Herrasmani, Cowboy style, 6A.

mässä kuin paljaat kädetkin. Itse olen kiivennyt pikku pakkasilla, kun kiipeämisen välissä laittaa lämpöiset tossut hetkeksi jalkaan.

Kiipeillä voi sekä kengillä että paljain jaloin

Kiipeilykenkien epämuikavuuden tiedostaa moni. Ne voivat aiheuttaa jaloille hiertämisen ja hikoilun lisäksi toiminnallisia ongelmia. Kiipeilykenkien vaikutuksia jaloille kannattaaakin kompensoida jalkajumpalla. Kukaan ei kiellä kiipeilemästä sekä kengillä että ilman. Jos on vaikkapa sektorilla, mistä kaikki reitit on jo lähetetty kengillä, voi seuraavaksi reitit lähteä työstämään paljain jaloin.

Jos paljain jaloin kiipeily kiinnostaa, voit liittyä Facebookin Paljasjalkakiipeily -ryhmään, joka perustettiin kesällä 2020. Siellä saa kysellä ja jakaa omia kokemuksia kenenkään pilkkaamatta paljaita varpaita. Jäsenenä on boulderoijien lisäksi myös köysikiipeilijöitä, toki määrä on vielä kovin maltillinen. Itse keskityn boulderointiin ja ainakin toistaiseksi ilman highball-korkeuksia.

Jälkikirjoitus: Viime talvena tuli haettava rajoja paljasjalkakiipeilyyn. Lumisessa metsässä 10 pakkasasteessa kiipeily sujui mukavasti, kunhan välillä pukeutui lämpimästi.

Hannu Mieskolainen eli @barefoothanski on viisivuotinen aloitteleva kiipeilijä ja paljasjalkajuoksija Lahdesta. Tavoitteena on pitää kroppaa kuosissa ja seikkailla kutosgreidien ihmeellisessä maailmassa ilman paineita.

HAEMME HYVIÄ TYYPPEJÄ!

NUORISOVALIOKUNTA NUVA

Nuorisovaliokunnassa pääset mm. kehittämään ohjattua lasten ja nuorten kiipeilytoimintaa SKIL jäsenseuroissa.

OTA YHTEYTTÄ: pj. Heidi Pienipaavola
nuoriso@climbing.fi

KOULUTUSVALIOKUNTA KOVA

Koulutusvaliokunnan tehtävissä autat kouluttamaan auktorisoituja köysitoiminta- ja kiipeilyohjaajia sekä kehität koulutusjärjestelmää.

OTA YHTEYTTÄ: pj. Tuomo Pesonen
tuomo.pesonen1@gmail.com

KILPAILUVALIOKUNTA KIVA

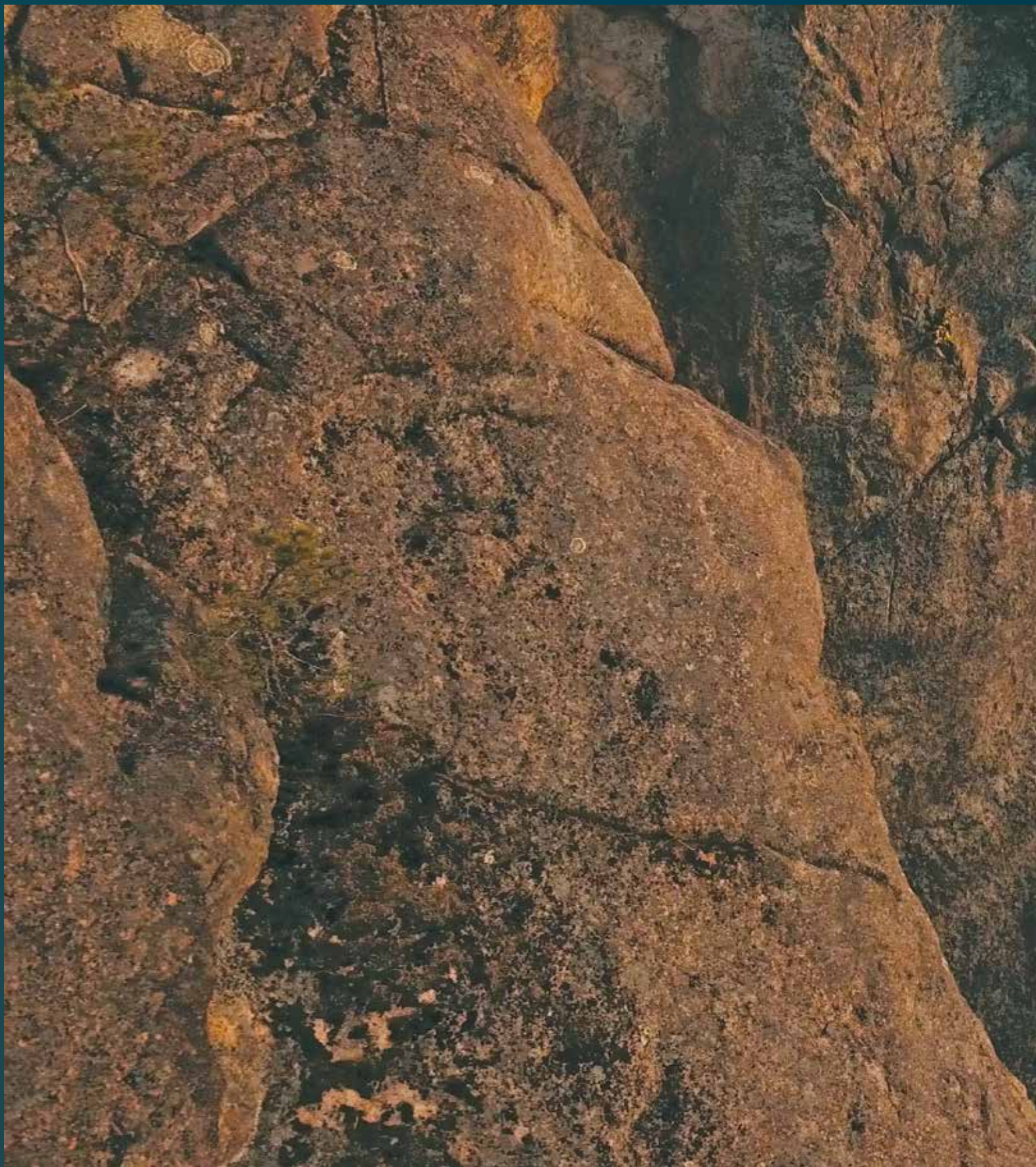
Kilpailuvaliokunnassa pääset edistämään urheilukiipeilyä kansallisella ja kansainvälisellä tasolla.

OTA YHTEYTTÄ: Kilpailuvaliokunta
kilpakiipeily@gmail.com

TULE MUKAAN TOIMINTAAN

WWW.CLIMBING.FI

KIPEILYLIITTO

KIVINEN TANSSI

Elokuvaprojekti Olhavalla

Teksti: Johannes Palander

Kuvat: Joonas Kinni

Olen alitajuisesti varmaankin pitkään tiennyt, että haluan kertoa kiipeilijöille tarinan. Se ei kerro sormivoimasta, Suomen vaikeimmasta reitistä tai ihmisyyden rajoja etsivistä suorituksista. Kiipeilyssä on paljon muitakin puolia, jotka jäävät leffoissa usein voimallisten suoritusten varjoon.

Olen aiemmin harrastanut mm. tanssia, ja jokin siinä liikkumisen tavassa on jäänyt hermosoluihini säkenöimään. Kiipeilyssä, sen tarkkuudessa, herkkyudessa ja rytmis-

sä on tanssillisia elementtejä, joiden esille tuominen liikkuvan kuvan muodossa on jäänyt kiehtomaan minua.

Omilla kiipeilyreissuilla on jo pitkään kulkenut mukana jonkinlainen kamera ja liikkuva kuva on aina ollut fokuksena. Kivinen Tanssi -projekti lähti ajatuksesta kuvata Suomen kaunein kalliokiipeilyreitti. Järjestin sosiaalisessa mediassa äänestyksen, jonka puolueellinen voittaja, Olhavanvuoren *Cro Magnon*, valikoitui leffan reitiksi.

Voin sanoa Olhavanvuoren olevan itselleni lemparipaikka. Siellä olen viettänyt lukuisia viikonloppuja ja sen maalauksellinen, rauhallinen ja toisaalta seikkailun mahdollisuuksia täynnä oleva maisema on jättänyt sieluuni pysyvän jäljen. Somessa arvuuteltiin myös halukkaita kiipeilijöitä, joita ei tämän luokan reitille Suomessakaan ole kovin monia. Idän vahvapoika **Sami Koponen** sattui onneksi olemaan linjoilla ja kuulemma heitti nimensä listaan niin sanotusti "vähän läpällä". Kohon pompahtaessa nykäisin heti vavastani ja sain Samin helposti saaliikseni. Hän oli jo aiemmin haaveillut reitin kiipeämisestä.

Itseni lisäksi kuvaustiimissä mukana on hyvä ystäväni **Joonas Kinni**, jonka dronekuvaustaidot ovat hioutuneet mm. Islannin, Saudi-Arabian ja Omanin villeissä maisemissa. Viimeinen linkki oli eräänä kuumana kesäpäivänä Olhavanlammen pohjassa jäähtyneellä oluella ystäväkseni houkutteleva mediamies **Eero Koski**. Kiipeilyn tanssillisuus -idealla kuvasimme ennen Samin suoritusta myös herkän *Lenina-T-sporttireitin*, jonka tuotos on nähtävillä Youtubessa.

Köysikiipeilyn kuvaaminen on logistiikaltaan merkittävästi haastavampaa kuin boulderoinnin. Olhavalla haastetta syntyy vielä lisää, kun kallion alaosa on vedessä. Yläperspektiivistä vesi luo kuitenkin uskottoman kauniin taustan kallion päälle pyrkivälle kiipeilijälle.

Suomen trädikiipeilypyhätön kalliota katsellessani olen usein miettinyt tätä jalokiveä, jota kukaan ei ole sen kaikessa loistossaan vielä uskaltanut ruudulla näyttää. Suomalainen luonto ja sen seesteinen kauneus onkin projektissa Samin vastaanäyttelijänä. Luonto on myös merkittävä osa kokemusta, jota itse kiipeilyssä arvostan ja janoan sielulleni juotavaksi.

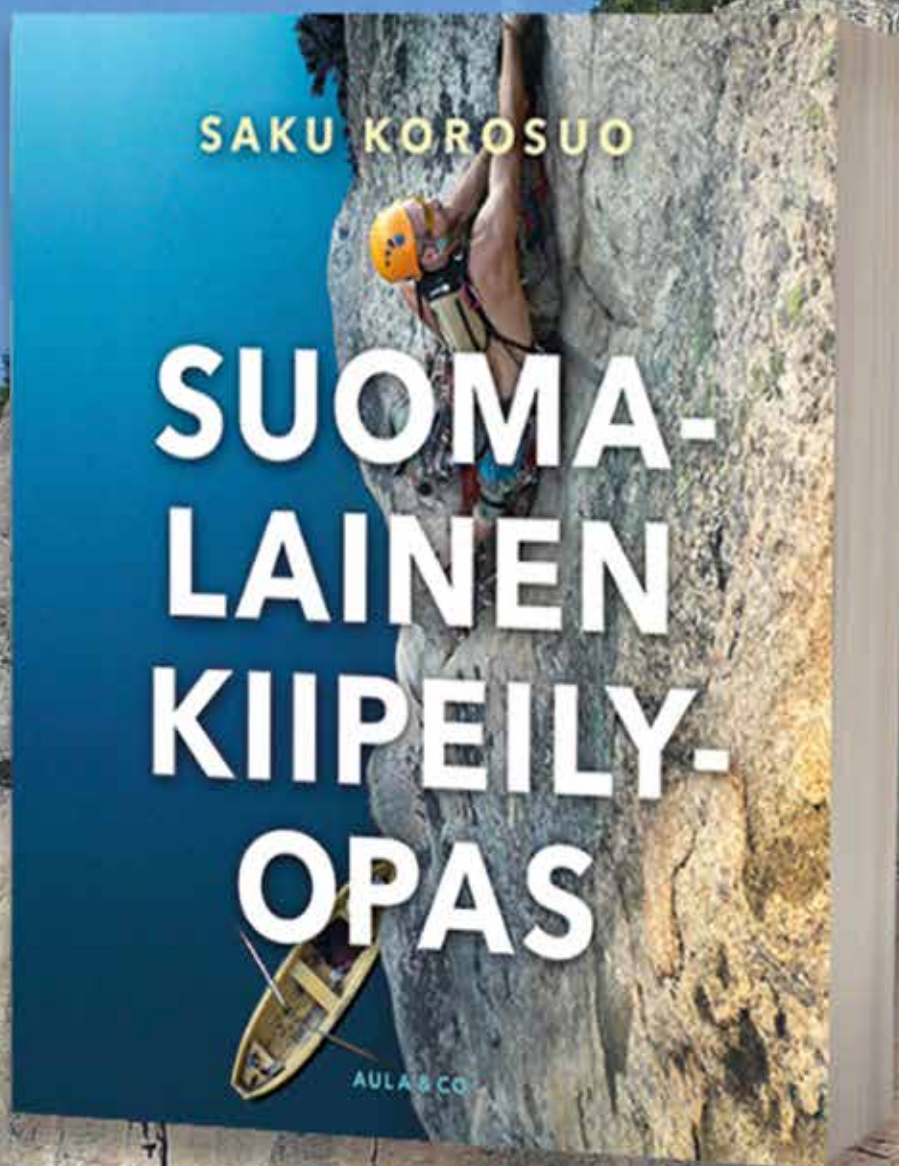
Cro Magnon sopi projektin reitiksi kauneutensa lisäksi myös luonteensa takia. Vain kolme tiedossa olevaa aiempaa nousua kerroo jotain tämän toisen kantin haastavuudesta. Lähes puoleen väliin reittiä kiivetään vesivarmistuksella. Tumma ja kylmä Olhavanlampi ottaa kiipeilijän hanakasti syleilynsä, mikäli kruksista erehtyy putoamaan. Vaikeasti varmistettava ja kuumottava loppusläbi maistuu psykologiselta trilleriltä tarkkojen ja voimallisten kanttimuuvien jälkeen.

Kuvausten aikaan syyskuun ilta oli tyyni ja pysähtyneen kaunis. Purkitettuaamme matskun tajusimme, että saimme kuvattua jotain ainutlaatuista. Tästä innostuimme ja kuvasimme seuraavana päivänä myös Samin haastattelun. Seinäjoen kiipeilykeiviltä sattui vielä löytymään vuoden 2004 Kiipeilylehti, jossa on ensinousijan kertomus reitin syntymisestä.

Lyhytelokuva *Kivinen Tanssi* julkaistaan keväällä 2022. Lisätietoja esityksistä ja leffan trailerin löydät osoitteesta www.climbinfinland.com.

JOKAISEN KIIPEILIJÄN PERUSTEOS

AULA & CO

Saku Korosuo

Saku Korosuo on Ruotsin kautta Itävaltaan karannut kiipeilypakolainen. Mies uskoo halkeamien pultittomuuteen ja seisomalähtöihin. Saku viihtyy parhaiten pitkillä reiteillä, ja mieluiten vielä yksin, jolloin kukaan ei ole näkemässä jatkoista vetämistä. Mies on kiipeilyn sekatyöläinen ja julkaissut esikoiskirjansa Suomalainen kiipeilyopas. **Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.**

OLEN JO PITKÄÄN HAAVEILLUT big wall -reitin ensinousta. Ideaalitapauksessa reitti olisi kiva kombo tiukkaa tekonoa ja vaikeaa vapaakiipeilyä. Molemmat ovat pääsääntöisesti hidasta kiipeilyä, mikä taas reitin pituuteen yhdistettynä johtaisi mukavasti siihen, että nousua olisi vaikea tehdä päivässä. Mikä taas on vähän niin kuin se juttu bigwall-kiipeilyssä.

Sveitsistä löytyisi potentiaalisia seinämiä, mutta pitkä ulkomaanprojekti yhdistettynä jatkuvasti muuttuviin koronarajoituksiin toimii huonosti. Onneksi lähempääkin löytyy kiiveä, ja Ossolassa sijaitseva seinämä, "Il Pilastro Corsini" on alkanut kiinnostaa. Seinämä on pilarimainen 400 metriä korkea kalliohässäkkä, jolla menee toistaiseksi ainoastaan yksi reitti. 400 metriä ei tietenkään ole mikään El Capitan, mutta kuitenkin samaa kokoluokkaa Norjan Stora Blåmannin tai Yosemiteen Leaning towerin kanssa.

Il Pilastro Corsinin kanssa minulla on selkeä visio uudesta reitistä. Pilarin pohjoispuolella kulkee satojen metrien mittainen jyrkkä halkeamajärjestelmä. Reitissä on vain yksi pieni ongelma: halkeamajärjestelmä kulkee viistosti koko matkan. Tässä vaiheessa päällekaatuva, 400 metrin poikkari on kuulostaa vielä erinomaiselta idealta. Ja myönnettään, 10 minuutin lähestyminen kalliolle painaa aika paljon vaakakupissa.

Käytän aluksi muutaman päivän kallion kuvaamiseen. Otan satoja kuvia 400 mm putkella, ja käyn tekemässä lähestymisreitit reitin juurelle. Kuvat yhdistän tietokoneella, ja saan reitille mukaan tarkkoja kuvia, joita pystyy zoomaamaan niin paljon, että ohuetkin halkeamat näkyvät suhteellisen hyvin. Mutta kuvatkaan eivät kerro kaikkea.

Ensimmäinen köydenpituus, jonka kuvittelin olevan noin 40 metrin mittainen ja helppoa vapaakiipeilyä, paljastuu lähes 100 metrin mittaiseksi ja päällekaatuva. Jyrkkää muutaman millin saumaa, joka lopulta häviää kokonaan. Ruotsissa tällaisesta kiipeilystä käytetään nimeä "vuxenklättring".

Minulla on myös jonkinlainen visio siitä, kuinka haluan kiivetä reitin. Yksin, ground up, köysoolona. Alun perin tarkoitukseni oli kiivetä reitti perinteisellä bigwall-tyylillä, eli haulataan kamat ja ollaan yötä seinällä. Päädyn kuitenkin käyttämään fiksiköysiä. Näin voin edetä juuri niin hitaasti kuin haluan, ja mieltä rauhasa parasta mahdollista reittiä ylös. Pahin pelkoni on se, että kun ruoka ja juoma vähenee, puskin vain jostain ylös. Rauhallinen tahti auttaa myös pysymään konservatiivisena poran käytön kanssa. Haluan pultata kunnolliset ankkurit, mutta muuten pitää pulttien käytön minimissään. Erityisesti tekniset köydenpituudet saavat pysyä vaarallisina.

Nopeasti huomaa olevani omien sääntöjeni uhri. Esimerkiksi loiva hiushalkeama voi olla mentävissä teknisesti ilman pultteja, ja toisaalta pulteilla varusteltuna se olisi suhteellisen leppoisa 6a:n köydenpituus. Samoin monet jyrkät köydenpituudet voisivat olla mahtavaa vaikeaa vapaakiipeilyä, mikäli vain niitä voisi jotenkin varmistaa. Toisaalta en kuitenkaan haluaisi pultata vaikeita teknisiä köydenpituuksia. Tällaisissa tapauksissa yritän miettiä lopputulosta toistonousijan silmin. Kumpi ärsyttää enemmän: se, ettei vapaakiipeilyä pysty varmistamaan, vai se, että peckerisauma on pultattu? Mielensäpahoittajia löytyy aina, tekee niin tai näin. Köydenpituudet, jotka ovat selkeästi vapaasti kiivettävissä, tulisi ehkäpä olla myös selkeästi varmistettavissa. Tai sitten ei, kuka näistä nyt tietää.

Kiipeily on raskaampaa ja hitaampaa kuin mitä olin kuvitellut. Vapaakiipeily köysooloten olisi vaikeaa jo pelkästään täyden trädi- ja teknoräkin kanssa, mutta kun valjaisiin lisätään vielä pora ja pultit, alkaa liikkuminen olla sietämättömän raskasta. Parin kanssa kiivetessä tämä ei olisi ongelma, sen kun vetää poran ja ylimääräisen räkin tag linella tarvittaessa ylös. Ja mikäli reitti kulkisi suoraan ylös, voisin käyttää köysoolotessakin tag bagia, eli jättää poran huukin varaan ja vetää ylös sitten kun tarvitsen. Vaan kun reitti ei mene ylös, vaan sivuttain, joten tämä näpsäkkä järjestelmä ei tietenkään toimi.

Tavaravuoren kanssa kiipeily on kuitenkin vain yksi pieni ongelma. Fiksiköysien asettelu, siirtely ja ylipäätään logistiikka seinällä on niin sekavaa, että usein on vaikea edes itse ymmärtää, mitä seuraavaksi pitäisi tehdä. Jossain vaiheessa alan kirjoittaa ylös itselleni ohjeita seuraavaa kertaa varten.

Tätä kirjoittaessa olen kiivennyt reitistä vähän reilut 200 metriä, ja käyttänyt kiipeämiseen aikaa 11 päivää. Toki suurin osa ajasta menee köysien kanssa säätämiseen y.m. ihmettelyyn, joten valmiin reitin kiipeäminen tulee olemaan huomattavasti nopeampaa. Huomenna olisi tarkoitus palata taas projektin pariin, joten tässäpä vielä edellisellä kerralla kirjoittamani selkeät ohjeet huomiseksi:

"Jumaro edelliselle ankkurille, laita valkoisen köyden toinen pää ankkuriin ja ota lenkinä mukaan 2 x 40 m. Ota kaikki kamat mukaan ankkurilta, paitsi 25 m köysi (lower out myöhemmin). Putsaa kp, kiinnitä valkoiset ankkuriin. Kiipeä seuraavat 30 m, tee ankkuri, ja siirry takaisin kp:n alkuun (keltaisen molemmat päät kiinni), sitten jumaro takas ja siivoa kp jos ehtii (laskeutuksessa ei voi). Sitten keltainen on fiksattu kaksinkertaisena. Myöhemmin siirretään valkoinen."

Saapa nähdä, tuleeko koskaan valmista vai jatkanko köysien siirtelyä seuraavaan lockdowniin asti.

Saku Korosuo projektoimassa Il Pilastro Corsini -seinämän reitin ensinousua varten, Ossola, Italia.

KIRSI

KIIPEILYVALMENTAJA

Olen Kirsi Kauko, nainen KaukoValmennuksen takana. Tämä artikkeli on ensimmäinen tulevasta sarjasta, joita kirjoitan Kiipeilylehteen. Tarkoituksena on kirjoittaa kiipeilyn treenaamiseen ja oheisharjoitteluun liittyvää asiaa sekä levittää voimaharjoittelun ilosanomaa.

Teksti: Kirsi Kauko
Kuvat: Marko Kauko

Miten minusta tuli valmentaja?

Rakastan treenaamista ja se on kiinnostanut minua aina. Olen aina ollut todella kiinnostunut varsinkin voiman treenaamisesta. Rakastan sitä oloa, kun tuntuu vahvalta. Olen elämäni aikana opiskellut ja lueskellut paljon harjoitteluun liittyvää kirjallisuutta ja yrittänyt oppia erilaisia tapoja treenata voimaa ja tulla vahvaksi. Vahvuuteni ja intohimoni on voimavalmennus.

Omaa kiipeilyuraa minulla on takana jo 22 vuotta ja voimatreenitaustaa sellaiset 15 vuotta. Kiipeilyurani alkuaikoina ei ollut internetiä, mistä olisi voinut etsiä tietoa kiipeilytreenaamisesta tai ladata treeniohjelmiä. Hain tietoa kirjoista sekä harvoin käsillä olevista kiipeilylehdistä ja yritin laatia treeniohjelmiä niiden pohjalta. Jotkut niistä toimi, jotkut ei.

Vuonna 2002 muutimme mieheni kanssa Englantiin West Yorkshireen, missä tustuin paikallisiin kiipeilijöihin. Heiltä opin todella paljon treenaamisesta ja tutustuin myös boardikiipeilyyn eli treeniseinä-

lä harjoitteluun. Oma kiipeilytasoni nousi huomasti Englannissa asuttujen vuosien aikana (2,5v), mikä johtui siitä, että kiivettyä tuli todella paljon ja suurin osa siitä ulkona. Kun palasimme Suomeen (v. 2005) rakensimme boardin olohuoneeseen ja siitä lähtien boardi on ollut minun lempitreeneivälineeni. Vähän Suomeen paluun jälkeen menin opiskelemaan Jyväskylän yliopistoon Liikuntalääkietiedettä ja suoritin sivuaineopintoja valmennus- ja testausopista.

Vuonna 2018 innostuin kokeilemaan lisäpainoleuanvetoa ja osallistuin ensimmäisiin pikkukisoihin, jotka voitin. Seuraavat kisat olivat 2019 keväällä veteraanien Suomen mestaruuskisat, jossa voitin Suomenmestaruuden (sarja: naiset >40v, <60kg). Näiden kisojen jälkeen päätin opiskella aihetta lisää ja kehittyä valmentajana. Keväällä 2019 aloitin opinnot Trainer4You:n Voimavalmentaja -koulutuksessa ja valmensin itseäni seuraaviin lisäpainoleuanvetokisoihin, jotka pidettiin neljä kuukautta myöhemmin. Sain ykkösmaksimiin lisää 4 ki-

loa neljässä kuukaudessa. Tämä todisti minulle sen, että osaan ja pystyn tekemään kehittäviä valmennusohjelmia.

Alkusyksystä 2019 aloitin tekemään valmennusohjelmia sivutoimisena päätyöni ohessa ja KaukoValmennus sai alkunsa. Halusin vielä syventää osaamistani ja suoritin Liikunnan ja valmennuksen ammattitutkinnon sekä Personal Trainerin tutkinnon Kuortaneen Urheiluopistossa. Nyt toimin yksityisenä ammatinharjoittajana.

Mikä on KaukoValmennus?

KaukoValmennus tuo markkinoille ammattitaitoista kiipeilyvalmennusta, joka on testauksen pohjautuvaa ja yksilölliset tarpeet, tavoitteet ja elämäntilanteen huomioivaa. Valmennukset ovat aina kestoltaan vähintään 3 kk. Ohjelma sisältää kiipeilytreenit, oheistreenit sekä liikkuvuutta/kehonhuoltoa. Valmennus tapahtuu etänä ja on näin ollen kaikkien saatavilla. Kiipeilijän lähtötasolla ei ole merkitystä. Tärkeintä on, että kiipeilijä on motivoitunut ja si-

toutuu etävalmennukseen. Etävalmennuksen lisäksi pidän kiipeilyn voimaharjoittelu workshoppeja pienryhmille tilauksesta kiipeilyseinillä ympäri Suomen.

Uutena KaukoValmennuksen valmennusvalikoimaan on tulossa psyykinen valmennus. Aloitin tänä keväänä opinnot Tampereen kesäyliopistossa ”Psyykinen valmentaja” -koulutuksessa, josta saan valmiudet ja taidot antaa asiakkaille myös psyykkistä valmennusta fyysisen lisäksi. Koulutus kestää vuoden ja alkusyksystä 2022 tulen ottamaan harjoitusasiakkaita psyykkiseen valmennukseen.

Valmentajaa valitessa kannattaa pohtia ja tutkia eri vaihtoehtoja. Valmentajan on oltava sellainen, johon luotat ja jonka kanssa arvomaailma sekä henkilökemiat kohtaavat. Kannattaa myös miettiä mitä valmennukselta haluaa ja odottaa, tarvitseeko tukea valmentajalta jakson aikana vai ei. Kokeilemalla eri vaihtoehtoja löytää itselleen sopivimman.

TREENIVINKKI

Miten valmistautua ulkokauteen?

Ulkokiipeilykausi alkaa olla käsillä ja monilla jo sormet syyhyää päästä kiville ja kallioille. Tärkeintä ulkokauteen valmistautumisessa on spesifisyys. Kannattaa siis miettiä millaisia ominaisuuksia omalla projektilla on tai millaisia reittejä ulkona tulee kiipeämään ja suunnitella valmistautuminen se mukaan.

SIIRRY PIENEMPIIN OTTEISIIN SISÄLLÄ ja kiipeä boardilla. Niin mukavia kun isot sloupperit ja muodot sisällä onkin, niin ulkona otteet ovat pääosin pieniä listoja, joten niihin totutteleminen kannattaa aloittaa jo sisällä.

SIIRRY OTELAUDASSA PIENEMPIIN LISTOIHIN. Suurin osa talven otalautatreenistä tulee tehtyä isommilla 20 mm listoilla. Nyt on hyvä aika siirtyä pienempiin listoihin ja totutella sormet vetämään kovaa.

ALOITA KIIPEILY ULKONA määrällä eli kiipeä paljon helpompia reittejä ja totuttele taas kiipeämään luonnonkivellä ja luottamaan pieniin jalkaotteisiin.

LISÄÄ INTENSITEETTIÄ parin kerran jälkeen projektoimalla ja kiipeämällä vaikeampia reittejä. 1–2 greidiä per sessio on hyvä tahti.

VALITSE PROJEKTI. Jos haluat kiivetä reitin, joka on sinulle uutta greidiä, niin kannattaa valita sellainen reitti missä on omia vahvuuksia ja poimia matalalla roikkuvat hedelmät. Tästä saat varmuutta ja buustia itseltunolle.

SÄILYTÄ YKSI TREENI VIIKOSSA ulkokauden aikana. Voimatasot laskevat väijäämättä, vaikka kiipeät kuinka paljon ulkona. Kannattaa siis säilyttää yksi voimatreeni viikossa matalalla volyymilla, mutta korkealla intensiteetillä.

Koulutukset:

TtM / Liikuntalääketiede, valmennus- ja testausoppi

Voimavalmentaja/Trainer4You

Personal Trainer & Liikunnan ja valmennuksen ammattitutkinto /Liikuntaneuvoja, Kuortaneen Urheiluopisto

Ravitsemustieteen aineopinnot, Itä-Suomen yliopisto

Psyykinen valmentaja (opinnot kesken)

Tällä hetkellä KaukoValmennuksen löytää instagramista, facebookista sekä YouTubeasta. Valmennukseeni pääsee laittamalla viestiä joko instagramissa @kaukovalmennus tai sähköpostilla: kaukovalmennus@gmail.com

Kirsi traversaa Bromarvissa.

Kaukot. Moni tuntee – vähintään nimeltä – tämän legendaarisen pariskunnan, joka on vaikuttanut Suomikiipeilyn skenessä jo kymmeniä vuosia. Marko Kauko on kovien greidien ja lukemattomien avattujen reittien lisäksi kunnostautunut kiipeilyn kuvaajana sekä vaikuttajana vastastartatussa ”Karpolla on 8A” kiipeilymediassa (linkki sivustolle artikkelin lopussa). Kirsi Kauko tunnetaan tällä hetkellä varmasti parhaiten KaukoValmennuksen pääjehuna: Kirsi on Suomen ensimmäisiä ammattimaisia kiipeilyvalmentajia, jolla on tällä hetkellä useiden yksilövalmennettävien lisäksi ryhmävalmennuksia (lue lisää sivulta 50 Kirsin valmennuksista).

MARKO KAUKO	KIRSI KAUKO
IKÄ 46	IKÄ 45
ASUINPAIKKA Säynätsalo	ASUINPAIKKA Säynätsalo
TÄRKEIN KIIPEILYVÄLINE Motivaatio	TÄRKEIN KIIPEILYVÄLINE Oma keho

Ammattivalokuvaajana eli kuvajournalistina Marko tuottaa myös vaimonsa markkinointimateriaalia ja toisaalta Kirsi tekee Markon treenisuunnitelmat – mielen synergiaetu siis kummallekin.

90-luvun Suomessa, Markon aloittaessa kiipeilyn, oli harrastaminen hyvin erinäköistä kuin nyt 25 vuotta myöhemmin. ”Kun aloitin kiipeilyn niin eihän täällä Jyväskylässä (tai

juuri muuallakaan Suomessa) ollut oikein mitään. Boulderereita Jyväskylässä oli yksi, *Aurinkokello*, 6C ja **Juha Saatsi** oli löytänyt Forte -kiiven. Suolahdessa **Remosen Jussi** oli kiivennyt jotain. Siitä sitten alettiin porukalla kehittämään alueen boulderointia eteenpäin.

Aika pian tutustuttiin helsinkiläisiin, joiden kanssa kehiteltiin boulderointia mm. Vaasaan ja Itä-Suomeen sekä Ahvenanmaalle.

Tosin osan tästä boulderoinnin kulta-ajasta me asuttiin Kirsin kanssa Englannissa.” Pädejä ei tietenkään ollut eikä ländejä oltu juuri rakennettu. Kirsi aloitti kiipeilyuransa Markon opastuksella jokusen vuoden Markon jälkeen ja hieman tahmean alun jälkeen hän kuitenkin innostui boulderoinnista Fontsun reissulla vuonna 2000. Sieltä matkaan lähti ensimmäiset päditkin.

”Kirsi on varmasti yksi määrätietoisimmista ihmisistä kenet minä tunnen. Kirsi jaksaa noudattaa treeniohjelmaa pilkun tarkasti. Minä taas etenen enemmän filispohjalta”, kuvailee Marko Kirsiä. Markolla taas on uskomaton kyky yrittää täysillä loppuun asti ja kiivetä reitit päivän viimeisellä yrkällä, vaikka kädet olisivat kuinka pumpussa tahansa!

”Ihailen myös Markon optimismia ja positiivisuutta projekteissa, vaikka minun silmiin muuvi ei ollut lähelläkään, niin Marko uskoo pääsevänsä sen”, kertoo Kirsi. Ei siis ihmekään, että nämä konkarit ovat hätytelleet melko koviakin greidejä: Marko on kiivennyt 8B:n boulderia, Kirsin topattua 7C+:n. Tähän päivään mennessä.

Suomikiipeily olisi varmasti kovin erinäköistä ilman Kaukoja. Nähtäväksi jää mitä tuleva tuo vielä tullessaan tämän pariskunnan toimesta, sitä odotamme innolla!

Mitä lajeja kiipeät? Mikä on suosikkisi?

Marko: Pääasiassa boulderia, mutta tykkään kiivetä myös trädidiä. Sportti ei ole niin oma juttu, kun se sotii sitä ajatusta vastaan mikä itsellä on kiipeilystä. Tykkään Brittii meiningistä, että kaikki mahdollinen kiivetään luomuna ja jos ei itse uskalleta, niin jätetään se jollekin rohkeammalla ja taitavammalle haasteeksi. Oma kiinnostus Halsvuoreen lopahti siihen, kun tajusin, että ison osan reiteistä olisi hyvin pystynyt kiipeämään trädinä.

Kirsi: Pääasiassa boulderia, mutta välillä myös trädidiä ja sporttia. Boulderointi on suosikki. Trädikiipeillessä tykkään tehdä seikkailuja. Reittien ei tarvitse olla vaikeita, kunhan pääsee hienoihin paikkoihin ja nautiskelemaan ja on vähän jännää (mutta ei liian).

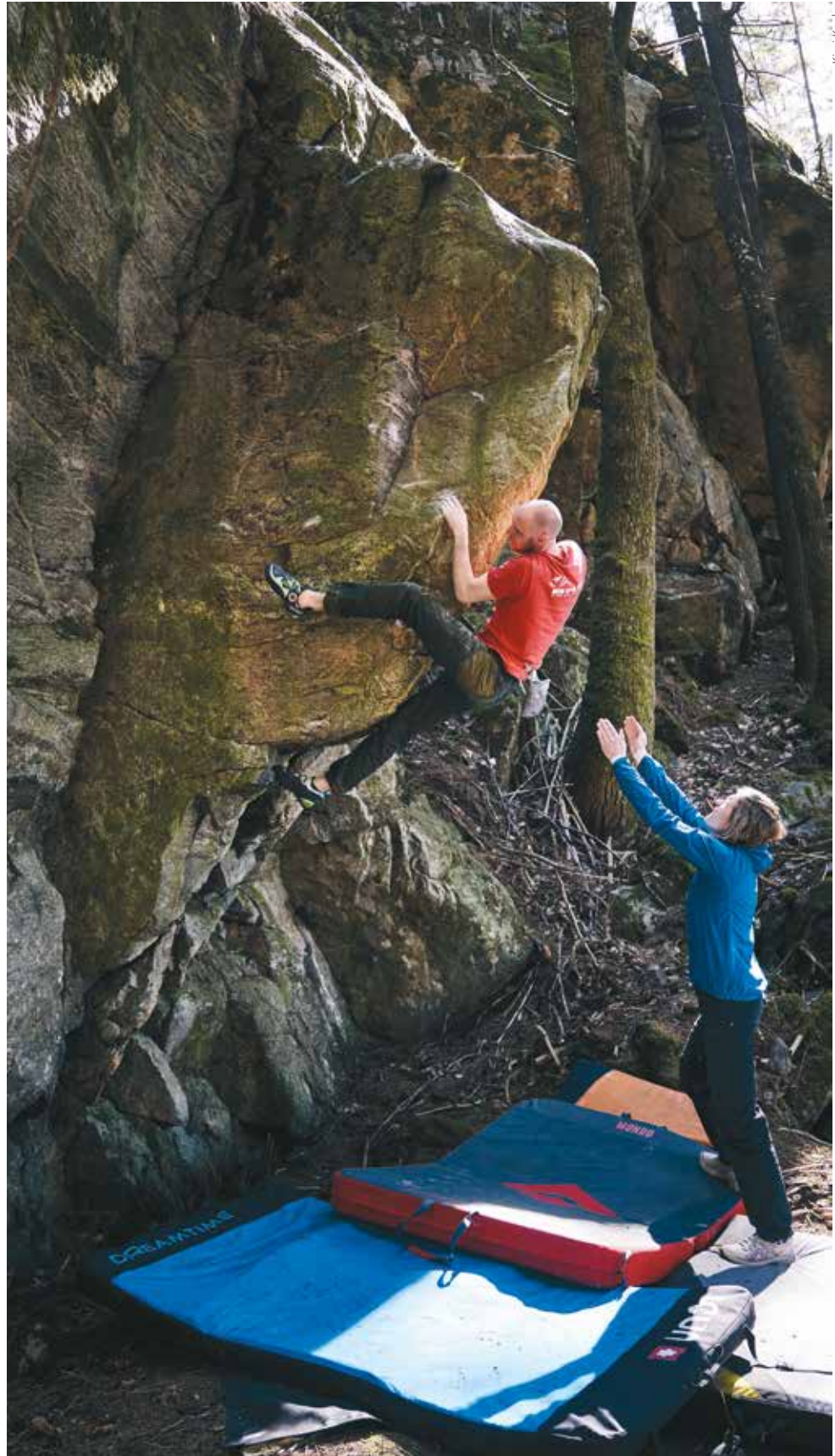
Mikä on kovin suorituksesi kiipeilyssä?

Marko: Toivottavasti vielä edessäpäin.

Kirsi: Greidillisesti Dodo stand. Sen greidi oli vuonna 2008, kun kiipesin sen 8A, mutta se downgreidattiin heti sen jälkeen, kun minä ja Hodanin Anja Ruotsista kiivettiin se.

Mikä on lempireittisi ulkona? Entä sektori tai alue?

Marko: Ehkä Brad Pitt Stanagessa. Suomessa Itä-Suomen mestat. Kiva kun niistä kaikista ei ole topoja, niin on säilynyt sellainen vanha meininki edes jossain. Sen olen tajunnut, että ei Suomesta tarvitse mihinkään matkustaa hienojen reittien perässä. Niitä on meillä metsät täynnä. Ainoa mikä meiltä puuttuu on

Marko ensinousulla reitillä Itku Cinderella, 7B+, Bohuslän.

isot alueet. Tosin Ahvenanmaalta löytyy myös sellainen!

Kirsi: Lempparialue on ehdottomasti Fontainebleau, koska siellä olen oikeastaan aloittanut mun boulderointiuran. Jotenkin se on mulle erityinen paikka ja tykkään kiivetä hiekkakivellä tosi paljon. Tuntuu, kuin menisi kotiin, kun menee sinne (olen käynyt siellä yli 20 kertaa). Suomessa lempialue on Itä-Suomi, koska siellä on aivan tajuuttomasti kiveä ja onhan se Saimaa vaan hieno!

Kenen kanssa kiipeilet?

Marko: Pääsääntöisesti Kirsin kanssa. Kun Ilkka Unkuri on täällä, myös hänen kanssa.

Kirsi: Pääasiassa Markon kanssa.

Oletko matkustanut paljon kiipeilyn perässä? Mitkä paikat ovat jääneet eritoten mieleesi?

Marko: Asuttiin Englannissa 2,5 vuotta kiipeilyn takia. Eurooppaa on kierretty paljon ja olen käynyt Etelä-Afrikassa. Tein 27 Crag-sille töitä 2008 - 2010, silloin tuli kierreltyä erinäisiä paikkoja paljon Euroopassa. Englantiin muuttaminen ja siellä kiipeilyt on kyllä ollut se isoin juttu omalla kiipeilyuralla.

Kirsi: Britit, koska asuttiin siellä 2,5 vuotta ja se Fontainebleau.

Mihin haluaisit lähteä seuraavaksi kiipeilymatkalle?

Marko: Jenkit kiinnostaisi.

Kirsi: Itse asiassa lähdetään Sveitsiin (ehkä piipahdetaan myös Fontsuun) nyt keväällä. Meillä on sinne kuukauden reissu. Viimeksi oon käynyt Sveitsissä 15 vuotta sitten!

Oletko kiivennyt kilpaa? Minkälaisia kilpailusuorituksesi ovat olleet?

Marko: Boulderin SM-kisoissa olin joskus 10 parhaan joukossa. Taisin jäädä juuri ulos finaaleista. Jyrki Kauko, veljeni, tai Suihkosen Henkka pääsi juuri minua edelliseltä sijalta finaaleihin. Yllättäen Nytorpin Tomi voitti ne kisat taas.

Kirsi: Oon osallistunut meidän seuran (Projekti ry) höntsäkisoihin joskus vuonna miekka ja kilpi, mutta en koskaan muihin kisoihin. Lisäpainoleuanvedossa olen kisannut ja sieltä on kaksi Suomenmestaruutta (2019 ja 2020) sarjasta naiset >40 v ja <60 kg.

Minkälaisia tavoitteita on kiipeilyn suhteen? Entä miten treenaat näitä tavoitteita varten?

Marko: Olis vielä hauska päästä takas siihen kuntoon missä joskus olin. En halua kertoa tavoitteista se enempää. Kirsi suunnittelee minun treenit. Kätevää, kun on oma henkilökohtainen valmentaja!

Kirsi: Treenattua tulee oikeastaan ympäri vuoden, koska tykkään ihan hirveesti treenata! Varsinkin voimaa! Tavoitteena on kehittyä ja tulla vahvemmaksi ja kestävämmäksi sekä taitavammaksi kiipeilijäksi.

Mikä henkinen tai fyysinen piirteesi avittaa sinua erityisesti kiipeilyssä?

Marko: Pitkillehän kaikki on helpompaa, paitisi sisäkiipeily ja istumalähdöt. Eli toiset sanoo että pituus. Itse ehkä kuitenkin sanoisin, että vetovoima tuli aika luonnostaan. Yhdenkäden leuka meni aikalailla heti ilman treeniä kun aloitin kiipeilemään tosissaan.

Henkisestä ehkä se että aluksi olin aivan JÄRJETTÖMÄN motivoitunut kiipeämään kaikkea ja kiipeily meni kaiken muun edelle. Nykyään kiipeily on enemmän tärkeä elämäntapa.

Kirsi: Määrätietoisuus ja jääräpäisyys!

Mikä kiipeilyssä motivoi sinua?

Marko: Hienot reitit motivoi, joten nykyään olen erittäin tarkka siitä mitä kiipeän. Jo pelkkä pakureissaaminen kiipeilyn puitteissa on niin siistiä, että sekin motivoi jo itsessään.

Tykkään treenaamisesta, kun se on mahdollista tehdä kotona omalla seinällä. Töissä saan sosiaalisesta puolesta ihan tarpeeksi, niin on erittäin mukavaa, kun voi kotona vaan treenata eikä tarvitse jutella kuin vaimon kanssa.

Kirsi: Se, että haasteita riittää! Aina on vaikeampia reittejä ja uusia asioita opittavana.

Kiipeilyn ansiosta olen tutustunut ihan huikeisiin ihmisiin ja päässyt paikkoihin, joihin en muuten olisi päässyt. Kiipeily on antanut mulle ihan hirveästi ja nyt tuo myös elannon. Kiipeily on elämäntapa, enkä osaa ajatella mun elämää ilman kiipeilyä.

Kuuluuko harrastuksiisi muita lajeja kiipeilyn lisäksi?

Marko: Viime vuosina on tullut ajeltua motocrosspyörällä jonkin verran (kiitos Antti Mankinen).

Kirsi: Tykkään käydä myös salilla ja treenata lisäpainoleuanvetoa. Harrastan myös avantouintia.

Mitä muuta elämäsi kuuluu kiipeilyn ohella?

Marko: Elämään ei juuri muuta kuulu kuin harrastukset ja työssäkäynti. Kuvaushommat ei enää ole minulle harrastus, vaan se tuntuu työltä, vaikka hauskaa välillä onkin. Kirsille kuvailen jonkin verran somekuvia. Kirsi on tosin ottanut itse kuvaushommat haltuun, joten hän varmaan antaa minulle potkut kohta.

Teen myös Karpolla on 8a dokkareita Antin ja Samin kanssa. Koen, että on tärkeää tehdä jokin laji, joka on antanut itselle niin paljon, hyväksi.

Kirsi: No tietysti mun yritys KaukoValmennus sekä koirat Doris ja Veda.

Marko ja Kirsi: Me hoidetaan myös Tenaya Finlandin some- ja kuvaushommia sekä kiive-tään tiimissä. Tenayan tiimissä on ihan huippuhyvä porukka, joten on ollut mukava tehdä yhteistyötä heidän kanssa.

Minkälaisia terveisiä haluaisit lähettää kiipeilijöille?

Kirsin löydät Instagramista: @kirsikauko ja @kaukovalmennus

Markon löydät Instagramista: @markokauko

Karpolla on 8a -kiipeilymedia: www.karpollaon8a.com

PERTURBAATIOITA

Katso ihmistä!

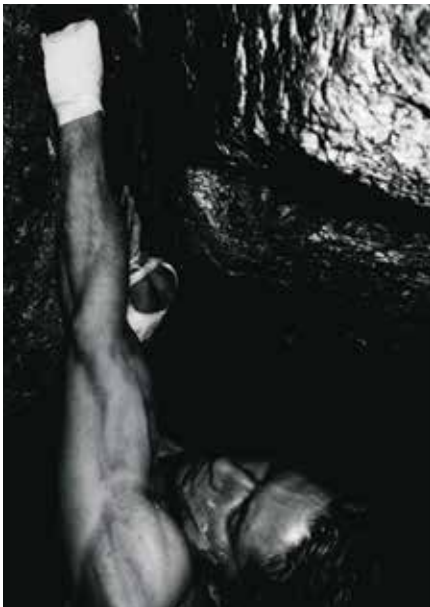
Elämäni ständeilläni on kipuilltu kuumuutta, puristavia tossuja, hupenevaa vettä, kramppeja, kylmyyttä, kosteutta ja pahoja pitchejä. On pakitettu, mutta olenpa myös kieltäytynyt alas laskeutumisesta silloin, kun sitä on ehdotettu tai kun ajatus on juljennut käydä mielessä. Näiden nousujen mentaaliset painit heijastelevat sellaista itsensä kohottamista, joka tekee **Friedrich Nietzsch**en filosofiasta niin kiihkeää.

Nietzsche oli kosmisen merkitysettömyyden huutaja. Hänelle elämän ainoa tarkoitus ja arvo saattoi olla inhimillinen rakennelma ja sellaisena hauras. Sen, kuinka oma elämä pitäisi myöntää kokonaisuudessaan, siis myös traagisuudessaan, Nietzsche kiteyttää kirjassaan *Ecce Homo* arvoon *amor fati*, 'kohtalon rakastaminen'. Kaava voisi olla seuraava: Tämä on ainoa elämäni. Hyväksyn elämäni ehdoita ja elän sen sellaisella nautinnolla ja luovuudella, että voisin elää saman elämän uusiksi.

Kun kiipeilijät pyrkivät parhaaseensa kamppailen heikkouksiensa, helpon elämän viehätömyyden ja luonnonvoimien kanssa, heidän on vaalittava joitain Nietzschin vähemmän tärkeitä arvoja, kurinalaisuutta, kovuutta ja riskinottoa. Nietzsche kirjoittaa meissä olevan kääpiön voittamisesta. Välttääksemme lyhytkasvuisten loukkaamista korvikkeeni "sisäinen kermaperse" kelpaa voitettavaksi, jotta treenit tulee tehtyä, reitit topattua ja projektit saatettua valmiiksi. Tuota hahmoa ei saa pysyvästi katoamaan, mutta hiljennettävissä se on. Tällöin fyysisten, henkisten ja sosiaalisten riskien jälkeen toppi tarjoutuu ylevänä, saavutettuna päämääränä, josta puuttuu kaikki tuonpuoleisuus. Silloin sopii ulvoa *amor fatia* auringonlaskuun – ja Nietzsche hymyilee.

"Tahto valtaan" (*der Wille zur Macht*) on Nietzschin perustavimpia käsitteitä. Se on kaikkia elollisia olentoja ohjaava impulssi purkaa sisäistä voimaa ja dominoida ympäristöä. Ihmisissä tahto valtaan voi

ilmetä brutaalina voimankäyttönä ja valanhaluna, mutta onnekkammin se näkyy prosesseina, jotka vaativat luovuutta, kekseliäisyyttä ja rohkeutta. Terve tahto valtaan ylevöittää julmat impulssit suorastaan alttuisiksi ja korkeakulttuurisiksi arvoiksi. Tahto valtaan on metafyysisesti niin primitiivistä, että kaikki yksilöllisistä kilvoiteluistamme instituutioihimme lankeaa sen alle. Pelkkä "tahto elää" saattaa selittää kiipeilyssä elonjäämis-

Heikki Karja

Latinan *perturbare* tarkoittaa niin psyykkisen hämmingin kuin liikkeellisen huojunnankin aiheuttamista. **Perttu Ollila** on turkulainen ajatustyöläinen ja opettaja, jonka yritykset vastailla periaatteellisiin kysymyksiin ja kiivetä vaikeita halkeamia ovat usein perturbaatioiden kyllästämiä. Perttu pitää ajatuksensa ja muuvinsa kurissa *daimonin* ja hauisten avulla.

taisteluita. Niiden sijaan se ei selitä ilmeisintä: kiipeilijät ottavat usein huomattavia riskejä. Pelkkään selviytymiseen sopisi ruudun katselu kotisohvalla. Kiipeilijän tahto valtaan ei pidä aliarvioida.

Kaliforniassa on **Chris Sharman** *Übermensch* (5.14a). Nimen takaa kohoaa Nietzschin "yli-ihminen", ihanneihminen, joka tulevaisuudessa toteuttaa täysimääräisesti potentiaalisuutensa ja luo itse arvonsa. Yli-ihmisen käsitteestä on väännetty peistä jo siitä syystä, että kansallissosialistit turmelivat sen rodullistamalla. Tätä Nietzsche ei tarkoittanut. Hänellä ei ollut "ali-ihmistä" vaan "viimeinen ihminen" (*der letzte Mensch*). Tälle halveksittavalle ihmistyyppille Nietzsche varaa kunnolla haukkumatilaa. Viimeinen ihminen käpristyy kosmisen merkitysettömyyden äärellä ja hakeutuu kohti pinnallista tyytyväisyyttä minimaalisesti ponnistellen. Se, mistä viimeinen ihminen lohtunsa saa, erottaa hänet intensiivisimmästä rakkaudesta, kaipuusta, rasituksesta ja seikkailusta.

"Me olemme keksineet onnellisuuden", sanovat viimeiset ihmiset ja räpyttävät silmiään." Nietzsche vihjaa, että onnellisuus keksitään helpon mielihyvän kasaumana ja kärsimyksen välttämisenä. Silmiä räpytellään todellisuuspaon merkinä. *Amor fati*ssa maailma piti nähdä sellaisena, kuin se on, ja samalla saattaa elämä täysin hyväksyttäväksi tuossa maailmassa. Laumasieluisia viimeisiä ihmisiä luonnehtiessaan Nietzsche kuvaa oman aikansa keskiluokan sijasta enemmänkin tulevaisuudessa odottavaa latteaa yhteiskuntaa. Nytkö se on käsillä?

Nietzsche tunnistaa viimeiset ihmiset ylittävän ihmistyyppin haurauden. Kun toimintaa ohjaa mitäänsanomaton elonjääminen yhdistettynä laiskuuteen, elämä voi kehkeytyä pitkäksi. Jos taas tahto valtaan ei ole mykistynyt eikä turmeltunut, itsesuojelu saattaa vaarantua. Nietzschele elämän intensiivisyys ja autenttisuus ovat kuitenkin korkeampia arvoja kuin sen pituus. Nietzschin vaalimat arvot taatusti toteutuvat henkilössä, joka ottaa vapaasti vastaan haasteen, kehittää kurinalaisuuttaan, kestää sisäiset konfliktinsa ja takoo moninaisista vieteistään yhteisen lujan luonteen. Nietzsche osoittaisi ilman muuta suosiotaan sille ylpeydelle, jota kiipeilijä tuntee topatessaan elämänsä reittejä.

Mikään nousu tai projekti ei saata minuutta valmiiksi. Jokainen elämäkin jää kesken, mutta muodostaa silti kokonaisuuden. Niin kauan kuin satumme elämään, meidän tulisi 1800-luvun filosofin mielestä pitää itseämme taiteilijoina ja elämämmme taideteoksina. Jotkin kiipeilevät dandyhahmot ovatkin ihailtavasti onnistuneet rakentamaan elämästään taiteellisen ja tyylietöisen kokonaisuuden. Siinä mikään fyysinen tai henkinen voitto ei takaa tulevaa menestystä. Jokainen reitti on kiivettävä uutena, jokainen haaste kohdattava uudelleen. Tutut äänet helisevät kiipeilijän mielessä: pakitanko, luovunko? Siellä kuuluu myös Nietzsche: ratkaisut sisäisissä kamppailuissamme määrittävät sen, millaisia ihmisiä olemme ja millaisiksi tulemme.

THE KUSTAVI DERBY 2022

Marmot

Kustavi
SAARISTON KUNINGASKUNTA

KIIPEILYLIITTO
www.kustaviderby.fi

1.-3.7.

Pansion
Teollisuuspalvelu Oy

ACCESS

Access kunniainnointi 2021

Access-valiokunta nimeää vuosittain henkilön tai tahon, joka on tehnyt merkittävää access-työtä usean vuoden ajan. Aiemmin nimettyinä on ollut muun muassa oman seuran alueen access-työtä tehneitä sekä Metsähallituksen luontopalvelut ja Repoveden kansallispuiston (Olhavan kiipeilykallio) puiston henkilöstöä.

Vuoden 2021 access kunniainnoinnin saaja on **Anssi Laatikainen**, joka on edistänyt Ahvenanmaalla boulderpaikkojen kaikille vapaan kiipeilyn edellytyksiä.

Anssi on lisäksi tunnetusti kunnostautunut uusien boulderalueiden avaamisessa ja selvittämässä näissä hyvän access-etiketin mukaan luvat ja rajoitukset, hoitaa yhteydet maanomistajiin ja tiedottaa sallitusta pysäköinnistä, kulusta kalliolle ja muusta paikan kiipeilyyn liittyvästä.

Access-valiokunta, Kiipeily-lehti ja SKIL onnittelevat Anssia!

Anssin terveiset:

“Ahvenanmaa on harvinainen kiipeilyalue Suomessa, sillä se on harvoja paikkoja missä on runsaammin suosikkiani kattokiipeilyä tarjolla. Myönnän, että sen saaristoinen tunnelma myös jotenkin vetoaa itseeni. Aluksi pelkäsin, että lupien saaminen ja maanomistajien kanssa asiointi olisi Ahvenanmaalla ollut hankalaa hommaa omalla kouluruotsillani ja vieläpä mannersuomalaisena asioita kysellessä. Toistaiseksi maanomistajilta on tullut miltei pelkästään positiivista palautetta - ainoat murheet ovat samat kuin

Jari Koski

Uusi nimi kunniatauluun.

kaikkialla. Kiipeilykalliot kun tullaavat olemaan kapeiden teiden päissä ja liikenne menee helposti tukkoon. Muistetaan, että Geta on maaseutua ja teillä liikkuu paljon maatalouskoneita yms. joiden kulkua pitäisi pyrkiä takaamaan vaikka oma parkki olisikin siten hiukka kauempana suosikkiprojektista. Myös uhkaavat maastopalot ovat aiheuttaneet harmaita huiksia.

Muistakaa, että Getan alueella millään sektorilla ei saa pitää nuotioita - jos joku muuta väittää niin valehtelee. Access-ongelmilta on toistaiseksi kuitenkin säästyty. Ystävällinen moikkailu sektorien äärellä kanssa auttaa jo hirmuisesti - joten muistetaan se kun ollaan kränkkäämässä. Nämä SKIL:in Access “älä ole dorka” perusohjeet ovat edelleen yhtä validit kuin silloin kun se kampanja polkastiin läpi. Kannattaa kerrata.”

Riku Soine

Uusien reittien avulla pääsee puhtaasti kiipeilyä äärelle. Onko siinä reitti? Onko siinä hieno linja? Meneekö vai eikö? Pari teräsharjaa vuodessa kuluu Anssilla näihin hommiin.

HYVÄ TIENKÄYTTÄJÄ,

olemme lähikalliolla harrastamassa kiipeilyä,
emmekä halua häiritä tienkäyttöä.
Mikäli automme on kuitenkin tielläsi,
soitathan ystävällisesti alla olevaan numeroon:

KIITOS!

SKIL SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2022: pj. Juho Risku, jäsenet Sampsa Jyrkynen, vara pj Antti Antikainen, vara pj, Enni Bertling, Henna Paalanen, Rita Tuohimaa

SKIL POSTIOSOITE: Suomen Kiipeilyliitto ry. Erätie 3, 00730 Helsinki

Toiminnanjohtaja, Kiipeily-lehden päätoimittaja, KTO-kurssivastaava: **Jari Koski**
jari.koski@climbing.fi p. 040 586 8123. KTO-kurssia ja Kiipeily-lehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle, mieluiten sähköpostilla.

VALIOKUNNAT:

NUVA

NUORISOASIAT, JUNNUOHJAAJAKOULUTUKSET JA LEIRIT
nuoriso@climbing.fi

KOVA

OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKOULUTUS
Koulutusvaliokunnan puheenjohtaja Tuomo Pesonen, tuomo.pesonen1@gmail.com

KIVA

KILPAILUASIAT kilpakiipeily@gmail.com

ACCESS

KALLIOIDEN LUPA-ASIAT JA REITINTEKO YHDESSÄ JÄSENSEUROJEN KANSSA
access@climbing.fi

SKIL-KOTISIVUT

www.climbing.fi

- liiton jäsen seurat paikkakunnittain ja yhteystiedot
- valiokuntien esittelyt ja yhteystiedot
- SKIL-julkaisujen esittelyt, hinnat ja tilaaminen
- liiton ohjaajakoulutuksen esittely, kurssipaikat, hinnat ja ilmoittautumisohjeet
- jäsenseuroille seuratuokien hakuohjeet
- access-ohjeita ja rajoituksia
- tapahtumakalenterissa kaikki tulevat tapahtumat, ohjaajakurssit, muu koulutus, kilpailut ym.
- tietoa kiipeilylajeista

SKIL www.facebook.com/kiipeilyliitto/

SKIL Access www.facebook.com/skilaccess/

Kevään koittaessa on kivillä ja kallioilla taas paljon ihmisiä. Noudatetaan ehdottomasti SKIL topo-kirjoissa, SKIL access-kanavissa ja 27Crag:ssä julkaistuja access-ohjeita, varsinkin liittyen ajokieltoihin ja -rajoituksiin, pysäköintiin ja kulkemiseen kallioille - kaikissa kiipeilypaikoissa! Kieltojen rikkominen eska-loituu helposti erittäin vaikeisiin tilanteisiin, rajoituksiin ja jopa kieltoihin.

Jos kiipeilypaikan P-paikalla on jo runsaasti autoja, pitää kohdetta vaihtaa tai palata kotiin.

Täällä Kiipeilyliiton [www](http://www.climbing.fi)-sivulla infoa linkkien kera: <http://www.climbing.fi/content/ohjeita-vastuulliseen-reitintekoon>

HUOM!

Viime aikaisista access-ongelmista valtaosa johtuu huonosta pysäköintikulttuurista. Väärä pysäköinti aiheuttaa helposti kallion kiipeilyluvan menettämisen. Toimi vastuuntuntoisesti näissä asioissa, äläkä pelkää pidempää lähestymismarssia; vaikka et pääse autolla kallion alle tai kiven viereen, kävely toimii hyvänä lämmittelynä kiipeilyyn. Ulkomailla lähestyminen kiipeilykalliolle voi kestää usein tunteja.

Tämän sivun toisella puolella on lappu, jonka voit leikata talteen ja tarvittaessa laminoida tai päällystää muovilla.

- Kun menet ulos kiipeämään, ota selvää oikeasta pysäköinnistä. Tämä lappu ei anna sinulle lupaa pysäköidä minne vain haluat.
- Kun kohtaat paikallisia ihmisiä, ole kohtelias ja ymmärtäväinen. Ongelmatilanteissa ota yhteys paikalliseen kiipeilykerhon access-vastaavaan ja kerro havaitusta ongelmasta.
- kun olet menossa ulos kiipeämään, etkä ole varma oikeasta auton pysäköintipaikasta, jätä lappu auton sisään ulospäin näkyville
- jos ohjeistettu pysäköinti on tiedossa, ei lappua kannata käyttää
- kannattaa käyttää sekä köysi-, jää- että boulderkiipeilyssä

HELSINGIN KIIPEILYKESKUS

3 köysihallia, yli 200 reittiä ja 16 metriä korkeutta.
2 bouldertilaa, yli 70 boulderia ja treeniseinällä stökt.
Ilmainen parkkipaikka, kattava kiipeilypuoti,
Suomen monipuolisin kurssitarjonta ja saunat lämpimänä!

www.kiipeilykeskus.com

singing
rock

YLÄKÖYSISETTI

Täydellinen aloittelijasetti
ulkokallioille siirtymiseen

209€ (264€)

SCARPA

QUANTIC

Huippukenkä sisäboulderilta
multipitchille

129€

LA SPORTIVA

KATANA LACES

Monipuolisen nauhakengän
uudistettu versio

149€

© Johanna Kefola

CAMU HELSINKI | Vuorikatu 14 | 09 278 1420 | info@camu.fi

Myymäälä avoinna ma-pe 10-19 | la 10-18

f CamuOY

@camuhelsinki

▶ Camu Helsinki

CAMU

CAMU.FI

Rab

patagonia

LA SPORTIVA

SCARPA

LONDON

GRIVEL

beastmaker

Low alpine

MONS ROYALE

Julbo

BAKLEY

Black Diamond

MOUNTAIN HARD WEAR

PETZL

singing rock

ARCTERYX

DMM

DARN TOUGH

salomon

nalgene

camp

mizu